

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 15 / Sayı: 169 / Ocak 1996 / 4,- DM

1996 UFKUMUZ DEVRİMİN ZAFERİDİR

Yılların önemi ancak yıllar sonra anlaşılır. Tarihin hangi kesitlerinde hangi gelişmelerin nasıl belirleyici roller oynadığını amaçlara ulaşıldığında daha iyi kavranır. Doğrular ve yanlışlar daha da netleşir. Ve bunların içinde yaşayan insan da kendini güçlü bir sorgulamadan geçirir. Başarıların ve kayıpların nedenlerini aynada görür gibi olur. Belki bu genel bir doğrudur. Hatta herkesin bildiği bir gerçektir. Ancak gerekleri en çok yerine getirilmeyen veya bu gerçeğe göre en çok davranılmayan da budur. Dolayısıyla bugünde yapılanlara gelecek için, tarih için yapıldığı bilinciyle mücadeleye yaklaşmayanlar ne kadar başarılı olurlar, bu tam bir tartışma konusudur. Bu kişiliklerin yeni bir tarih mücadelesi içinde yer almalarına rağmen tarihte iz bırakmaları da beklenemez.

Bugün ulaşılan büyük süreç ancak, büyük kişilik anlayışlarıyla karşılanarak kazanılabileceği kesinleşmiştir. Sonradan pişmanlığı affetmeyecek kadar acımasız olan bu süreç doğru karşılanmışsa, tarihin büyük eylem militanları olarak rol oynanırsa, bir devrimi kazandırabilecek kadar anlamlıdır. Uğruna çok rahatsız olacak, çok yorulacak, çok düşünecek, çok yapacak ama bütün

Devamı 2. sayfada

Tarihlerin çatışmasında büyüyen

SERXWEBUN 15. YILINDA

Günler, yaşamlar, olaylar yazılarak ve görüntülenerek tarihleşir. Gelecek de böyle yaratılır. Yapabilmek ve değiştirebilmek kutsal bir eylemdir, yeni bir tarihtir, bir başlangıç ya da dönüm noktasıdır. Her gelişme kendi döneminde etkilidir, otoritedir, dönüştürücüdür. Ama bunu tarihe yazmak, topluma ve insanlığa mal etmek, gelecek nesiller için derse dönüştürmek ve böylece gelecek asırlara taşırmak için yazıyla, görüntüyle belgelenmesi vazgeçilmezdir.

Tarih görevini başarmak kolay değildir!

Bütün dünya insanlığının sorunları üst üste yığılmış çözüm bekliyor. İnsanlığın başına getirilen trajediler yaygınlaşıyor. Yaşam bozuluyor. Ruhsal ölüm neredeyse kanıksanıyor. İnsanın büyümemesi için şimdiki dünya egemenleri tarafından elden ne geliyorsa o yapılıyor. **"Küçük adam"**ların sayısının azalmasına izin verilmiyor. Büyüklük ve küçüklük kader olarak dayatılıyor. Adeta ilerici çağ gerici çağ olarak dayatılıyor. Ve insanlık yorgun düşürülüyor.

Genel insanlık içerisinde Kürdistan halkına dayatılan düşürülmüşlük her halkınkinden daha kötü bir yerdedir. Şimdiki Türk özel savaş cumhuriyeti, topyekün bir ulusal imhayı her gün, her saat halkımızın başında bir Demoklesin kılıcı gibi sallıyor, zaman zaman vurabildiğinde insanlığın başını uçuruyor.

Devamı 3. sayfada

BAŞKAN APO'YU ANLAMAK, DUYMAK VE SEVMEK

Zaferi kesinleştirmektir

Tarihin başlangıcından bu yana, her önemli kesitte, her yeni çağda hiç şüphesiz halkların büyük mücadeleleri vardır. Bu anlamda hiçbir toplumsal gelişme, halkların alınteri anılmadan gerçek yerini bulamaz. Bu kesindir ve hiç kimsenin ne yapılırsa yapılsın karşı çıkamayacağı kadar açık bir gerçektir. Tarih buna tanıktır. Zaten tarihi de yapan halkların bu mücadele gerçeğidir.

Bunun kadar tartışmasız olan bir gerçek daha vardır: Halkların mücadele gerçeğini tamamlayan önderlik gerçeği. Hiçbir halk mücadelesi yoktur ki, önderliksiz olsun. Hatta önderliğin güçlülüğü halk mücadelesinin başarısı şeklinde sonuç vermiştir. Önderliğin zayıflığı ise halk mücadelesinin yenilgisi biçiminde sonuçlanmıştır. Bunlar birbirini tamamlayan gerçeklerdir.

Devamı 7. sayfada

Tarihten günümüze YENİ İNSAN

"Toplumların derinden yaşadıkları bunalım süreçlerinde yol gösteren ve tayin edenler, genel olarak kahraman kişilikler olmuştur. Şarlatanlar ise bu bunalımların devrimci tarzda aşılması, yeni bir toplumsal düzenin kurulabilmesi önünde ve kahraman kişilikler karşısında engel olmaya çalışmışlardır."

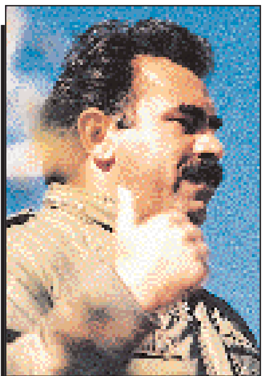
Yazısı 20. sayfada

Aydın ve sanatçının aydınlanma ihtiyacı

Kürt edebiyatından sözetmek için, her şeyden önce Kürt ulusunun edebiyat potansiyelini yaratan durumlardan sözetmek gerekiyor. Hiçbir edebiyat, var oluşunu gerektiren bir toplumsal zemin olmadan var olmamıştır. Ya da, gerçekleşen edebiyat, kendisini toplumsal bir zemine göre biçimlemiştir.

Kürdistan'da daha doğrusu bir çerçeve olarak Kürt ulusunun yaşam alanlarında günümüze kadar oluşan toplumsal zemin, her türden kültürel var oluş biçimlerine olduğu gibi, edebiyata da çok geniş bir zemin sunuyor. Bu, günümüzün en derin çelişkilerine sahip bir insan tipi olarak Kürt insanının, bütün insanlık tari-

Devamı 14. sayfada

Son taktik adımlar

ABDULLAH ÖCALAN

Devrimci mücadelenin her cepheden gelişmesi, ancak dönemin çok sağlam değerlendirilmesine dayanan taktiklerle ortaya çıkabilir. PKK gelişiminin en temel nedenlerinden biri de; siyasi ortama dolaylı veya kapsamlı bir güçle zamanında yaptığı müdahalelerdir. Teorik olduğu kadar pratik olmayı da bilmek PKK gerçeğinin en temel esaslarındandır. Teorik gelişim kadar, zamanında pratik adımların da ustaca ve yaratıcılıkla geliştirilmesi bugüne kadar kesintisiz yürütülen ve geliştirilen mücadelenin esas doğru tarzıdır. Ama bu esasların kadro yapımız tarafından özümsenip, taktik önderliğin yaşam ve mücadele sahalarına uyguladığını söylemek zordur. PKK adına ne kadar teorik derinliği sağlamak istiyorsak, yine pratik adımları da yerinde atmaya çalışıyorsak, bunun tam tersi kadro yapımız tarafından sığ ve keyfi yaklaşımlarla boşa çıkarılmakta, çarçur edilmektedir. Gelişmelere çok sınırlı ve kendiliğindenci karşılık vermek kadro yapımızın bir özelliği olmaktadır. Yetersiz ve kabul edilmez durumları kadro yapımızın yoğunca yaşadığını bu tarihi sürecin temel bir özelliği olarak değerlendirmek mümkündür.

Devamı 16. sayfada

ŞEHİTLERİMİZ DOĞUŞUN GÜLLERİDİR

Abdulkadir Aydın, Ömer Durmaz, Ramazan Turpçu, Mesut Unsal, Gülşen Özdemir hevallerin anı yazıları

23-24-25. sayfalarda

Serxwebûn'dan...

1996 UFKUMUZ DEVRİMİN ZAFERİDİR

Baştarafı 1. sayfada

bunları da kesin kazanmaya göre ayarlayarak bir aşamadan geçerken herkesin bir kez daha dönüp kendi cüceliğine bakması, ne olup olmadığını görmesi zafer dönüşmünü yapması kutsallık derecesinde bir zorunluluktur.

Kürdistan Türkiye, Ortadoğu ve dünyadaki gelişmlerden anlaşılması ve sonuç çıkarılması gereken de bundan başka bir şey değildir. Bu anlamda yeni bir sınavın tam ortasında bulunuyoruz. Hepimizin bu sınavı geçme sorunu var. Bilinmelidir ki, bu sınav geçen hiçbir yılda ve süreçte yaşanmadı.

TÜRKİYE YENİ YILA GİREMEDİ

Türkiye cumhuriyet tarihinin en büyük siyasal krizini yaşıyor. Planlarını gerçekleştiremedi. Taktikleri ters tepti, kaybettirdi. Bu anlamda 1995 yılının son taktiği olarak 24 Aralık seçimyor. Provokasyonlarla, olayları dikkatleri başka noktalarda yığınlaştırmaya çalışıyor. Sorun olan değil olmayan sorunu gündemleştiriyor. Var olan siyasal ortamdan özel savaşı yürütecek bir hükümet çıkarılamıyor. Sorun RP'nin birinci parti çıkması, DYP ve ANAP'ın eşit sonuçlar alması değildir. Ya da seçim öncesinde "Refah'la koalisyon yapmayacağız" sözlerinin sarfedilmiş olması değil. Bu, kamuoyuna yönelik büyük bir çarıpıtmadır. Toplumun Türkiye gerçeğinin asıl kriz boyutunu görmemesi için gözler önüne çekili perdedir. Özel savaş rejimin idealindeki hükümet ANAP-DSP koalisyonuydu ve bu iki partiyle genelkurmaylığın yönlendirmesi altında bir sürecin götürülmesiydi. Beklenen proje başlamadı. Aslında özel savaş projeleri bu hükümetle başarılacaktı.

Cezaevlerine yönelik katliamla başlayan provokasyonlar zinciri daha devam ediyor. **"Kendi gündemini kendin yarat"** yaklaşımıyla Sabancılara yöneldi. Suikast uzun bir süre kullanıldı. Bu arada gazeteci Metin Rus yolcuların oluşturduğu yolcu feribotu Karadeniz'de rehin tutuldu. Bir süre sonra Metin ve Sarah'ın aşkını gündemleştirdi. Son olarak da Ege'deki kayalıklara Türk bayrağının dikilmesiyle bir kez daha gündem saptırıldı. Türkiye'de gündem saptırması devam ediyor.

TC bu kadar basit ve çaresiz şekilde gündem oluşturmaya ihtiyaç duyacak kadar yorgun düşmüştür. Türkiye bir parçalanmışlığı yaşıyor. Egemen kesimde **"görüş birliği"** bitmiştir. Bütün temel sorunların kaynağı Kürdistan sorununun özel savaş yöntemleriyle halledilemeyeceğine, mevcut politikayla Türkiye'nin gittikçe çözümsüzlüğe doğru gittiğine inanların sayısı artmaktadır. Gündemin provokasyonlarla oluşturulamamasının bir nedeni de bu konuda bir birliğin, kalmamış olmasıdır. Artık eski **"Milli mutabakat"**lar **"tek sesler"** geride kaldı, aşıldı.

Sorun gelip çözüme dayanmıştır. Ya çözüm politikalarına yönelinecek, ya da çözümsüzlük politikalarına. Özel eski politikaların sonuç alamayacağının kesinleşmiş olmasıdır.

Özel savaş rejimi önüne bir plan koymuştur. Bunun üzerinde bölgesel ve uluslararası bağlantılar da vardır. Bu planı "güçlü" bir hükümetle yürürlüğe koyacaktı. Seçim sonuçları "güçlü hükümet" ayağını kırmış olsa da, tasarlanan plandan vazgeçilmiş değildir. Buna göre, Kürtler kabul edilecek, kültürel bazı haklar tanınacak; OHAL, koruculuk vb. sistemler boşluk yaratmayacak şekilde yeni düzenlemeler temelinde kaldırılacak. Bu kez halk "fail meçhul", "gözaltında kaybetme" vb. katliam türleri yerine bahsedilen **"haklar"**la PKK'den koparılmaya çalışılacak. Bununla birlikte Korkut Özal'ın önerdiği özel vurucu güçlerle PKK'nin **"beyin takımı"** imha edilecek ve geri kalan PKK eritilecek.

Aslında bu, kemalist politikaya kurban seçilen Turgut Özal tarafından düşünülmüş ve başarılı olamamıştı. Bu politikadan vazgeçilmiş yeni arayışlar içine girilmişti. Mesut Yılmaz'ın seçim öncesindeki **"Özalcılığı"** buydu. Ona bunu söyletenin genelkurmaylık olduğu, şimdiki sesizliğinden daha iyi anlaşılıyor.

Savaş ciddi bir boyut kazanmıştır. Türkiye'nin şansı kalmamıştır. Batı artık özel savaşı desteklemeyecektir. Kendine göre bir siyasi çözüm dayatıyor. Yardımları siyasi çözüm şartına bağlıyor. Genelkurmaylık bunu biliyor ve tavrını koyuyor. Özellikle Mesut Yılmaz ve Bülent Ecevit, bu tavrın sözcülüğünü yapıyor. Seçim öncesinde çok kavgalı olan Mesut Yılmaz ile Çiller'in seçim sonrasında hiçbir şey olmamış gibi karşılıklı uyum gösterilerine girmesi bir taktiktir. Birbirlerini karşılıklı etkilemek veya etkisizleştirmek amaçlıydı. İki ayrı planın çatışma süreciydi. Çiller'in arkasında ABD vardır. Hükümet kurma görevi Çiller'e verilmesi ardından Mesut Yılmaz'ın ANAYOL koalisyonunun gerçekleşemeyeceği bir biçim redeci tavır içerisine girmesi kemalist savaş yanlısı kliğin bir tavrıdır. Kişisel bir yaklaşım değil, genelkurmaylığın yönlendirmesidir. Çiller'e hükümet kurdurtmamak için çok ince hesaplar yapılmaktadır. PP ve ANAP görüşmesinde Yılmaz'ın açık kap bırakması, DYP'nin ANAP etkisine alınabileceği yönünde planlardı.

Şimdi iki eğilim arasında hükümeti birbirine kaptırmama mücadelesi yaşanıyor. Yılmaz, Çiller'in hükümet kurma yetkisini derhal cumhurbaşkanlığına iade etmesini isterken, Çiller yetkiyi iade etmeyeceğini ve bu sorunun kendisi ile cumhurbaşkanı arasındaki bir yorum olduğunu söylüyor. Bu ciddi bir durum ve karşıtlıktır. Bu çatışma devlet yöntemi içinde derinleşmeye doğru gidiyor. Dolayısıyla hükümet kurma sorunu her iki taraf açısından da hayatidir. Hangi taraf hükümet olursa olsun, iktidar ve muhalefet arasında çatışma kızışacak. Önemli ve belirleyici olan budur. Belki son 15-16 yıldır ilk defa Türkiye için hükümet çok hayati bir araca dönüşmüştür. Eskiden zorlanmadan tek bir emirle güçler düzenlenebiliyordu. İktidar ve muhalefet yukarıdan belirlenebiliyordu. Şimdi değil. Her şey değişmiştir ya da değişmek zorunda kalmıştır.

Devlet içindeki karşıt eğilimler devleti parçalamak yerine devletin bütünlüğünü korumak amacındadırlar. Öncelikle bu böyle bilinmelidir. Karşıtlık, kutuplaşma bunu nasıl başarılabileceği konusundadır. Bu anlamda her iki tarafın amacı ortak, ancak uygulamada karşıt. Böyle bir zıtlaşmanın Demirel'in deyimiyle, kendi devletlerine zarar vermekte, ancak gelinen süreçte bu bir kaçınılmazdır. Her iki tarafta da güç toparlama çabası var. Bu yaklaşım ordu ve polis teşkilatları içinde de yansımalarını bulmaktadır. Bu politik eğilimlerin gittikçe belirginleşmesi ve aktifleşmesi hem polis, hem de ordu içinde tasfiyelere yol açmaktadır.

Bu durumun PKK'nin ilan ettiği ateşkes sürecinde yaşanıyor olması, durum için büyük politik avantajlar sağlamaktadır. Bazı duyumlara göre devlet yönetiminin bir kesimi ateşkesin devam etmesinden yanadır. Güçlükonak katliamının ateşkesi bozmak amacıyla yapıldığı ve savaşa karşı olan kesimin de desteklemediği, bu nedenle de söz konusu provokasyonun erkenden deşifre olduğu yaygın bir görüştür. Bu olasıdır ve anlaşılırdır. Çünkü ateşkes bozulup da bir daha savaş karşılıklı devam ederse, Türkiye'nin durumu ne olur sorusunu hiç kimse kesin cevaplayamaz.

Türk sermaye çevrelerinin devreye girmiş olmasın bu çıkmaz durumun gerçeği içinde değerlendirmek gereki-

lerinden umduğundan veya hesapladığından çok farklı bir sonuçla karşılaştı. Seçim sonuçlarında kendi siyasal yenilgisini çok iyi gördü. Aslında rejimin bütün yenilgisi seçim yenilgisinde özetlendi. Bu bir hazırlıktı; 1996 yılına planlı ve hedefli bir girişin hesaplarıydı. Siyasal tablo özel savaş projelerine ters ortaya çıkması, 1996'ya ilişkin bütün planların suya düşmesin neden oldu. Sonuçta devlet çarkı durma noktasına geldi ve seçim yenilgisine bakılıp kaldı. Şu anda Türkiye'de uğraşılan bu yılın değil geçen yılın çözüme kavuşturulamayan sorunlarıdır. Ve şimdiki Türkiye 1995 yılının Türkiyesi'dir. Bu Türkiye çok rahat yıkılabilecek bir Türkiye'dir.

Bu bunalımlı tabloyu yaşayan Türkiye nefes almaya zaman kazanmaya çalışıyor. Bunun için gündemle oynu-

Göktepe'ye çok ilginç bir şekilde sahip çıktı. Bu arada vahşet fotoğrafları yayınlanınca Türk devletini büyük bir telaş sardı. Bu telaşla yapılan açıklamaların hiçbir inandırıcılığı yoktu. Ve yeni bir provokasyona ihtiyaç duydu. Şırnak-Güçlükonak yolunda 11 yurtseveri minibüste yaktı ve PKK'nin üstüne attı. Bu provokasyon anında deşifre edildi ve devlet suç üstü yakalandı. Ardından içinde çoğunluğunu savaş eskisi gibi yürütülme koşullarına sahip değildir. Bir kesim dışında hiç kimse gönüllü olarak kirli savaşa katılmıyor. Böyle bir durumda yürütülecek bir özel savaşın destekleyeni yoktur. Ne Türkiye'de ne de Batı'da PKK'ye karşı olan herkes, her çevre-örgüt ve devlet aslında imha şiddeti konusunda üzerine düşeni fazlasıyla yaptılar. Daha kalan bir imha türü varsa onu da kullanırlar. Fakat kesin olan şudur ki,

"1996 yılında PKK'nin karşısında varlık gösteren bir Türkiye yoktur. PKK'nin yaptıkları da, TC'nin yaptıkları da Kürdistan devrimini güçlendirmektedir. Kürdistan devrimi ikili kazanırken, TC de ikili kaybetmektedir. Hem kendi taktik hataları, hem de PKK taktikleri sonucu."

yor. Başkanlığını işadamı Bülent Eczacıbaşı'nın yaptığı TESEV (Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı)'in bir **"Kürt Barış Konferansı"** yapma

> **"PKK, kendisine karşı çok kötü kullanılan silahların mekanizmasını altüst etmektedir. Tersyüz edilen gerçekleri yerli yerine oturtmaktadır. Ve bunu büyük politik ustalıkla başarmaktadır."**

girişiminde bulunması, mevcut devletin yönetimine ve partilerine duyulan güvensizliğin bir sonucudur. Eğer bügun Türkiy'de en yüksekte bulunan sermaye çevreleri Kürdistan gibi ateşten gömlek olan bir soruna ilişkin en radikal söylemlerde bulunuyorlarsa, bu devletin bitiş noktasında olduğunu gösteriyor. Bu durum aynı zamanda çözüm sürecinin yaşandığına da işaret etmektedir.

Buradan çıkan sonuç, Türkiye'nin iyiden iyi bir yol ayrımında olduğudur. Çözümsüzlükte ne kadar ısrar edilirse, çözüm yanlıları o kadar güç toparlar.

Devletin kendi içinde böyle bir anlaşmazlık ve parçalanmışlık durumu yaşanırken halk muhalefeti de politikleşmekte, tavrını radikalleştirmektedir. Çeşitli barış inisiyatifleri, çözüm platforumları, demokratik hareketler vb. girişimler hem yaygınlaşmakta hem de güç kazanmaktadır. Toplum giderek sistemden kopmakta, özel savaş politikalarına karşı tepkisini örgütlülüğe dönüştürmektedir. Baskılara, katliamlara anında karşılık vermektedir. Devletin son günlerde Metin Göktepe'nin katledilmesi olayı üzerinde durduğu gibi bazı beklenmeyen tutumlara girmesi, toplumun geldiği patlama noktasından duyduğu korkudur. Kitleler her vesilede barış yanlısı sloganlar atmakta, kirli savaşı reddetmektedirler. Kaldı ki bütün toplum özel savaş tarafından vurulmuş, tahribata uğratılmıştır. Sistem dışına çıkan kitleler, Kürdistan halkının mücadelesini daha iyi görmüş, hak vermiş ve sempati beslemiştir.

PKK MESAFAYİ AÇIYOR

Türkiye tarihinin en ciddi krizini yaşadığını belirtirken, PKK'nin de buna karşılık en güçlü döneminde olduğunu özellikle vurgulamak gerekiyor. PKK hiçbir zaman her an için siyasal atılımların yaratılabileceği koşullara ve imkanlara bugünkü kadar sahip olmadı. Türkiye'yi oldukça gerilerde bırakmış, aradaki mesafeyi açmıştır. Denilebilir ki, 1996 yılında PKK'nin karşısında varlık gösteren bir Türkiye yoktur. PKK'nin yaptıkları da, TC'nin yaptıkları da Kürdistan devrimini güçlendirmektedir. Kürdistan devrimi ikili kazanırken, TC de ikili kaybetmektedir. Hem kendi taktik hataları, hem de PKK taktikleri sonucu.

İnisiyatif bizdedir. Ulusal düzeyde olduğu kadar uluslararası düzeyde de PKK taktikleri işlenmekte ve ciddi sonuçlar almaktadır. PKK mevcut siyasal süreci Kürdistan devrimi lehine dönüştürmek için, politikalar üretmekte, çözüm projelerini geliştirmektedir. Ne TC sömürgeciliği ne de Batı emperyalizmi PKK siyasal çözüm perspektifi karşısında karalayıcı bir iddiada bulunamaktadır. PKK, kendisine karşı çok kötü kullanılan silahların mekanizmasını altüst etmektedir. Tersyüz edilen gerçekleri yerli yerine oturtmaktadır. Ve bunu büyük politik ustalıkla başarmaktadır.

Tartışmalar PKK ve ateşkes üzerinde yoğunlaşıyor. Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu, ABD Kongresi ve devletlerinin parlamentolarında, yine uluslararası itibara sahip kurumlarda Kürdistan sorununun çözümü konusunda değerlendirmeler yapılıyor raporlar hazırlanıyor, yeni politikalar oluşturuluyor. Dünya egemenliğine oynayan devletlerden tutalım da sokaktaki insana kadar, Kürdistan sorununu duyan herkes, artık statünün ne olabileceği konusunu tartışıyor. Sorun, inkar edilebilecek düzeyi çoktan aşmıştır. Türk devleti bile inkar etme gücünü artık kaybetmiştir. ABD ve Avrupa'da kamuoyu oluşturuluyor. PKK için "terörist" denilebilecek ya da inandırabilecek bir neden bulunamıyor. Kürdistan sorunun çözümü ve kirli savaşın durdurulması için barış hareketleri doğuyor ve ilk pratiklerini sergiliyorlar. Koşullar ve politik atmosfer böyle bir gelişme için fazlasıyla elverişlidir. Her şey umut vaat ediyor. Bir Avrupalı yazarın değerlendirmesinde dile getirdiği gibi, **"PKK'siz çözüm, Kürtsüz 'Kürt' çözümüdür."** Artık bu noktaya ulaşılmıştır ve genelleşmiştir. Bu doğru görüşün kabul edilip edilmemesi önemli değil. Dikkate alınması gereken nokta, bu görüşün ortaya çıkmış ve ilgili çevrelerde yerleşmiş olmasıdır.

Böyle bir politik zeminde hareket noktası ve perspektifi nasıl olmalıdır sorusunun cevabı önemlidir. Eskisi gibi değerlendirilemeyeceği kesindir. Olgunlaşan ve Kürdistan'dan yana politik yoğunlaşma yaşayan bu zemin her atılımı üretmeye hazırdır. Zaten bu yönüyle de ele almak gerekiyor. Politikleşen bir atmosfer tek yanlı işlemez. Belki bazı güçlerin lehine avantajlıdır ancak bundan rehavete kapılmamak gerekiyor. Dezavantajlı güçlerin yapacağı provokasyondur, komplodur, süreci sekteye uğratmaktır. Dolayısıyla TC'nin olası uygulamalarına karşı uyanık olmanın gereği her dönemden daha yakıcıdır. Süreci atılımlarla götürmemek, karşı-devrim cephesinin olası, komplolarına zemin yaratmaktır, nefes aldırtmaktır, süre kazandırmaktır. Bu da ciddi yenilgilerin nedeni olacaktır.

Türk devleti ağırlıklı olarak taktiklerini yenilmemek konusunda yoğunlaştırıyor. Bunun içinde psikolojik savaşa oldukça ağırlık veriyor. Şimdiki durumuyla kirli savaşı kazanamayacağını, ya da bu şekilde sürdüremeyeceğini biliyor. Askeri olarak saldırıda olabilir ancak siyasal olarak bir savunmayı yaşıyor. Soyasal gerileme sürecini durdurmak için var gücüyle yükleniyor. Zamana ve bu zaman içinde toparlanmaya ihtiyacı var. Rakip gücün bu zayıflığı, siyasal yüklenmelerin gerekçesidir. Bunun başarılması için taktiklerin zenginleştirilmesi, yüklenme noktalarının iyi tespit edilmesi için iç siyasal tartışmaların yaygınlaştırılması, nelerin yapılabileceği konusunda platformların oluşturulması gerekiyor. Her zemin bir fırsattır, bir imkandır. Güçlü bir inisiyatif güçlü kazandırır.

Bu günlü yoğunlaşma olmak zorundadır. Düşman günlük politika yürütüyor. Bugün söylediğini yarın söylemiyor; bugün yaptığını yarın yapmıyor. Ya da yarın neyi nasıl yapacağı kolay kolay bilinmiyor. Bu ciddi siyasal sürecin mutlaka dikkat edilmesi gereken bir özelliğidir. Siyasal temsil olayı en çok bu dönemin ihtiyacı durumundadır.

Bir yandan düşman cephesini kontrolde tutarken, siyasal taktiklerin sonuçları ulusal inşaya dönüştürülmelidir. En sıradan kazanımın boşa gitmemesi, ulusal örgütlenmenin bir parçasına dönüştürülmesi önemli ve gereklidir. Ulusal kurumlaşmaların hızla tamamlanması ve tam kapasiteyle çalıştırılması kesin olmalıdır. Devrimci diplomaside hamle üstüne hamle yapmanın en elverişli dönemine girilmiştir. Ulus olarak yeni gelişmelerin ağırlağına hazır olmalıyız. Ufkumuzu devrimin zaferine dikmeliyiz. 1996 yılı, şimdiden görüldüğü gibi çok amansız ve yoğun geçecektir. Buna hazırlıklı olduğumuz, buna güçlendiğimiz ve yenilendiğimiz oranda kazanacağız.

Bu yılın Ulusal Kongre yılı olması da, Kürdistan çapında bir dönüm noktası olabilir. Hazırlıkları hızla yürütülen Ulusal Kongre, Kürt ulusunun beyin merkezi olma rolünü oynarsa, çok önemli gelişmelerin ortaya çıkmaması için hiçbir neden yoktur. Ulusal Kongre temelinde sağlanacak güçlü ulusal birlik, Kürdistan'ın her parçasındaki ve ülke dışındaki halkımıza yeni bir ruh, yeni bir heyecan verecektir. Ulusal Kongre artık gelinen aşamada ulusun birliği için şarttır. Bazı görüşler "Ulusal Kongre'nin erken olduğu" gibi yaklaşımlarla sürecin dışında kalıyorlar. Ulusal Kongre'nin dışında olmak ancak bu güçlerin kendilerine kaybettirir. Kürdistan halkının büyük öfkesini üzerine çekeceklerdir. Yabancı güçler ve Kürt ulusunun düşmanları bugün, Kürt ulusunun birliğini tehlikeli görüyor ve böyle bir birliğin gelişmemesi için elinden gelen her şeyi yapıyorlar. Çünkü Kürt ulusunun birliği Ortadoğu'da yepyeni bir durum yaratacaktır, şimdiden altüst olan dengeler görülmemiş düzeyde bir kez altüst olacaktır. Bu da devrimdir. Elbette, Kürt ulusunun birliği emperyalizmi rahatsız ediyor. Kürdistanlı güçlerin bugün Ulusal Kongre gibi tarihi bir çalışmanın dışında kalmaları devrimin ancak süresini uzatabilir. İşte daha erken bir devrim için Ulusal Kongre'ye gitmek gerekiyor. Bu fırsatın kaçırılmaması gerekiyor.

1996 yılının bütün sorunu, bu yıl militanlığın ölçülerini eksisiz yakalamaktır. Parti Önderliği'nin perspektif ve çözümlemelerine derin yaklaşarak, özümseme mutlak olmalı. Hiçbir kişilik yetmezliği, hiçbir sorun artık kabul edilemez. Her şey devrim ve kazanmak için seferber edilmelidir. 1996 yılına herhangi bir yıl gibi yaklaşım olamaz. 1996 devrim kesinkinliğinde bir yıl olacaktır.

> **"Mesut Yılmaz'ın ANAYOL koalisyonunun gerçekleşemeyeceği bir biçim redeci tavır içerisine girmesi kemalist savaş yanlısı kliğin bir tavrıdır. Kişisel bir yaklaşım değil, genelkurmaylığın yönlendirmesidir."**

Tarihlerin çatışmasında büyüyen

SERXWEBUN 15. YILINDA

Baştarafı 1. sayfada

Bu da bir tarihtir. Bu tarihe karşı ölümüne direnen halkımızın PKK önderliğindeki kurtuluş savaşı da bir tarihtir. Tarihlerin çatışmasıdır bu. İlerici tarih ile gerici tarihin büyük egemenlik savaşıdır.

Serxwebun gazetesi tarihlerin çatışmasını 14 yıl boyunca adım adım izledi; yazdı, değerlendirdi ve yorumladı. İlerici, devrimci tarihin, bütün zorluklarına rağmen gerici tarihin üzerine amansız gidişini belgeledi. Gücünden, temposundan hiçbir şey yitirmeden maratonunu sürdürdü. Ortadoğu'nun karanlık ülkesi Kürdistan'ın hangi mücadele taktikleriyle, hangi fedakarlık ve kahramanlıklarla aydınlandığını yazılı belgeler haline getirdi. Bugün çağdaş ulusal kurtuluş tarihini yazmak isteyen her tarih bilimcinin ilk başvurması gereken bir kaynağa dönüştü. Belki savaş içinde yaratılan tarihin bütün ayrıntılarını inceleyememiş, yansıtamamıştır, ama bütün temel süreçler ve bu süreçlerin belirgin gelişmeleri kaydetmiştir.

Serxwebun, Kürdistan ve parti tarihimizi belgelemekle aynı zamanda bu tarihin önemli ve uzun soluklu bir gazetesi olma ünvanını da kazanmıştır. **Serxwebûn** gücünü Başkan APO'dan, PKK'den, savaşan özgürlük kuvvetlerinden ve halktan alarak, bu yeni tarihin belgesi olma şansına erişmiştir. **Serxwebûn** PKK gerçekliğine bağlı olarak devrimci basın-yayın alanında kesilmeyen bir soluk olmuş, her türlü şart altında hedefine ulaşmanın mücadelesini vermiştir. Kesintisiz devam eden bu mücadelesiyle, Kürdistan halkına, devrimi yaşatma, taşırma, özel savaş tarafından daraltılmaya çalışılan ufukları aydınlatma sorumluluğunu yüklenmiştir.

Bakış açısıyla, süreçlere yaklaşımıyla, pratik çalışmasıyla yeni bir üslup yaratmıştır. Ucuz ve biçimsel gazeteciliğin alternatifi olarak büyük ve kutsal emeğe dayalı bir anlayış yerleştirmiştir. Eski ve çürümüş dünyadan kalma istemin ve rüzgarın peşinde sürüklenmek yerine, yeninin benimseticisi ve yükselişin bayrağı olmuştur. Görevlerinin ağırlığı altında güçlenerek, doğru siyasal çizgide ufkunu geniş tutmuştur, geleceğin perspektifini sağlam bir şekilde oturtmuştur. Bu özelliğiyle Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinden ayrılmaz bir parçaya dönüştürmüştür.

Serxwebun, bir yılı daha geride bırakıp 15. yılına girerken, 14. yılından daha güçlüdür. Güçlülüğünü söylemin pratiğine dönüştürerek kanıtlayacaktır. Halkımızın, dostlarımızın ve kadrolarımızın beklentilerine cevap vermeyi hedeflerken, daha güçlü perspektiflerden hareket edecektir. Ve dolgun içeriğiyle aydınlatıcı ve yol gösterici olacaktır.

Yeni bir yıla giriş vesilesiyle halkımızın, dostlarımızın ve bütün okurlarımızın 1996 yılını büyük düşüncenin büyük eylemiyle kazanmasını diliyoruz.

DÜNYA VE KÜRDİSTAN

“Bu dünya hali, bir uluslararası devrim niteliğinde olan Kürdistan devrimi için önemli olanaklar, fırsatlar ve elverişli koşullar sunuyor. Fakat tuzaklar, handikaplar da az değildir. Burada önemli olan dünyamızın bu halini, olanak ve tuzaklarını doğru bir tarzda ve titizlikle izlemek, incelemek ve devrimi sonuna kadar yararlandırmaktır.”

1995 sonbaharında ABD, dünyanın birçok sorunlu bölgesine hemen hemen aynı anda ve çok yönlü siyasal, diplomatik ve askeri müdahaleler gerçekleştirdi. Denilebilir ki, bu müdahaleler, dünyamızın siyasal ve diplomatik gündemini koşullayan ve yönlendiren bir niteliktedir. Hatırlanırsa, Bosna-Hersek'e NATO bombardımanı ile ABD'nin diplomatik atağı aynı anda başladı. Yine aynı dönemde Dublin zirveleri peş peşe birbirini izledi. Irak'ta yaşanan “Damat krizi”, Ürdün'ün Irak politikasında öne çıkarılması, “Ortadoğu Barış Süreci”ne ivme kazandırılması gibi gelişmeler, hemen hemen aynı dönemde yaşandı. Buna Yunanistan ve Makedonya anlaşmasını da eklemeliyiz.

Balkanlar ve Ortadoğu'da meydana gelen bu gelişmelerin ortak bir özelliği var. Hepsi de ABD'nin inisiyatifinde gelişen gelişmelerdir ve bir dünya stratejisine oturuyor. Diğer emperyalist merkezler, dünyaya biçim verme doğrultusundaki bu stratejik girişimleri izlemek, ya da ABD'yi desteklemek durumunda kalıyorlar. Ciddi bir ağırlıkları hemen hemen yok gibidir.

Dikkat çekici bir nokta daha var: ABD, Bosna olaylarında harekete geçirdiği NATO'yu yeni döneme uyarlama kararlılığında görünüyor. Bu noktada Avrupalı dostları karşısında ek bir üstünlük sağlamış bulunuyor.

Görülüyor ki bölgemizde, yakın çevremizde ABD damgalı baş döndürücü gelişmeler yaşanıyor. Bu gelişmeleri anlamak, dünyamızın mevcut halini, güç ilişkilerini ve olası gelişme eğilimlerini incelemek gerekiyor. Kaldı ki, ABD'nin söz konusu dünyaya biçim verme ve “istikrar kazandırma” atağının önemli bir ucu, doğrudan Kürdistan'a dokunuyor. Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'daki gelişmeler, çatışmalar, müdahaleler bizi yakından ilgilendiriyor. Dolayısıyla dünyamızın halini ve yaşanan güncel gelişmeleri biraz anlamaya çalışmak bizim için bir zorunluluk oluyor. Önce dünyamızın çok genel bir panoraması hakkında birkaç not düşmek istiyorum.

KAPİTALİZM YENİLGİYE UĞRAMIŞTIR

Sovyet sosyalizminin yıkılışından sonra dünyamızda yaşanan gelişme eğilimleri, çelişki ve çalışmaları varlığını sürdürüyor. Değişik biçimlere bürünse de durum böyledir. Dengesizlik, genel düzensizlik, merkez kaç eğilimlerine görece bağımsız davranma durumları ve çatışma etkenleri, dönemi etkilemeye devam ediyor. ABD'nin dünya liderliği ve jandarmalığı, yani tek kutuplu dünya, içinde çok kutupluluk eğilimini taşısa da dünyamızın önemli bir gerçeğini yansıtıyor.

Sovyet sosyalizminin yıkılışından sonra ortaya çıkan ve bugün devam eden dünya durumunu şu noktalarla özetleyebiliriz:

• Sovyet sosyalizminin yıkılışıyla birlikte iki kutupluluğa dayanan dünya dengeleri ve dünya düzeni bozuldu. Değim yerindeyse “dünyanın çivisi çıktı!” Ortaya çıkan bu dengesizlik, bugüne kadar aşılabilmiş değil. Tek kutupluluk, dünya düzensizliği ile birlikte yol alıyor. Fakat, bu bir geçiş dönemidir. Süresi uzun mu olur, kısa mı olur; bu, bilinmez. Ancak geçiciliği tartışmasızdır.

• Emperyalist devletler arasında, ekonomik ve siyasal alanlarda kıyasıya bir mücadele sürüyor. Ancak bu, henüz farklı, çatışmalı, düşman kutupları biçimine bürünmüş değildir. Emperyalist devletler arası ilişki ve çatışmalar, siyasal alana, kimi bölgelere müdahalelerde “uzlaşma” biçiminde gelişiyor. Bu da, ABD'nin diğerleri üzerindeki üstünlüğünün bir tür kabulü anlamına geliyor.

• Sovyet sosyalizminin yıkılışından sonra bu ülkelerdeki bütün ulusal ve toplumsal sorunlar, çatışmalar ve çözümsüzlükler olduğu gibi emperyalist-kapitalist sistemin sırtına bir yük olarak bindi. Bu, hem düzensizliği ve istikrarsızlığı getirdi, hem de kapitalizmin bütün cilalı imajına rağmen çözümsüzlüğünü gösterdi. Dolayısıyla liberal ideolojilerin gerçek gücü ve niteliği ortaya çıktı; halklar tarafından yaşanarak görüldü. Birkaç yıl içinde reel sosyalist ülke halklarının yeniden sosyalist eğilime yönelmeleri, kapitalizme beslenen umutların boşa çıkmasından dolayıdır. Şu anda Doğu Avrupa ve Rusya'da sosyalizme kitlesel bir yöneliş var. Bu, kapitalizm ve onun ideolojisi için ağır bir yenilgi anlamına geliyor. Sosyalizme, bu yeniden kitlesel yöneliş önemlidir. Yöneldikleri sosyalist partilerin niteliği ve gerçek kimliği ne olursa olsun, geniş yığınların sosyalizme yönelmelerinin dünya çapında ideolojik ve moral etkileri olacaktır. Kapitalizmin “ebediliği” safsatasının bu kadar erken açığa çıkması, dünya sosyalist hareketi açısından önemli bir güç ve moral etkenidir. Sosyalizm, yeniden dünya çapında yükselme eğilimine girmiştir. Önümüzdeki yıllarda bunun daha çarpıcı etkilerine tanık olmak olasıdır.

• Emperyalist ülkeler kendi içinde de sorunsuz değildirler. Ekonomik ve toplumsal sorunları büyüyor. Bu ülkelerdeki hükümetler, emekçilerin daha önce kazanılmış ekonomik ve sosyal haklarına göz dikmiş ve parça parça geri alma planlarını yapıyorlar. Fransa'da bu planlarını hayata geçirdiler. Ama karşılarında ummadıkları çapta bir toplumsal muhalefet dikildi. Fransa, emekçi ve öğrenci eylemleriyle sarsıldı. Bunun diğer AB ülkelerine de etkileri ve yansımaları olacaktır. Bu deneyimden çıkarılması gereken ders şudur: Artık emperyalist merkezler de tekin değildir; toplumsal çelişki ve çatışmalar, buralarda da önemli bir gelişme dinamiği olacaktır!

• Dünyamızda dev boyutlu merkezileşme ve tekelleşme ile merkezkaç ve bağımsızlaşma eğilimleri, birincisi egemen yan olsa da, iç içe gelişiyor. Ulusal sorun ve çatışmalar, kadın ve çevre sorunları, barış gibi eğilimler etkinliklerini sürdürüyorlar.

• Yeni sömürge ülkeler, her türlü yoksulluğun, geriliğin, baskı ve barbarlığın odaklandığı alanlar olmaya devam ediyorlar. Buralarda toplumsal mücadelenin nesnel zemini güçlüdür ve devrime aday ülkeler konumundadırlar.

• Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar, ulusal ve toplumsal çatışmaların şiddet boyutlarında yaşandığı, dünyamızın en sorunlu bölgeleridir. Bu bölgeler emperyalist müdahalelerin en çok gerçekleştiği ama, buna karşılık sürecin kontrol altına alınamadığı kriz bölgeleridir ve dünya siyasetini, dünya güç ilişkilerini çok önemli ölçüde etkileyen bölgelerdir. Yani, yeni dünya düzensizliğini koşullayan ve anlatan bölgelerdir!

Görülüyor ki, dünyamızın durumu, hiç de oturmuş, istikrar kazanmış ve emperyalistlerin tam istediği bir biçim alabilmiş değildir. 1990'ların başında emperyalizmin yakaladığı ideolojik ve moral üstünlük, çözülmeye ve erimeye başlamıştır. Devrim ve sosyalizm seçeneğinin hızla gelişme ve halkların gündemine girme şansı ve koşulları her zamankinden daha fazladır. Bu dünya hali, bir uluslararası devrim niteliğinde olan Kürdistan devrimi için önemli olanaklar, fırsatlar ve elverişli koşullar sunuyor. Fakat tuzaklar, handikaplar da az değildir. Burada önemli olan dünyamızın bu halini, olanak ve tuzaklarını doğru bir tarzda ve titizlikle izlemek, incelemek ve devrimi sonuna kadar yararlandırmaktır. Bunun doğru bir taktik ve stratejik önderlik gerektirdiği de açıkça ortadadır.

Yukarıda çizilen genel dünya tablosu, bir-iki boyutuyla biraz daha somutlaşmaya ve çözümlenmeye muhtaçtır.

EMPERYALİST TERÖRÜN YÜKSELİŞİ

Biliniyor; Sovyetler Birliği çözülüp dağıldıktan sonra ABD, tek başına dünya lideri olarak kaldı. Bu konumunu sürdürmek, daha da güçlendirmek, bütün taraflara kabul ettirmek için çeşitli ideolojik ve stratejik çizgiler geliştirdi. “Yeni dünya düzeni” kavramı, “globalleşme” gibi terimler, bu süreçte ortaya atıldı. Yine **“Global istikrar”** dedikleri bir doktrin ortaya attılar. Bu doktrin ABD'nin liderlik ve jandarmalık konumunu bütün dünyaya kabul ettirme anlayışıdır. Özü çok basit ve anlaşılırdır; *“Dünyanın herhangi bir yerinde 'istikrar bozucu' bir gelişme, 'ABD'nin ulusal çıkarlarına aykırı' ve bir tehdit olarak değerlendirilecek. Bu olaylara yapılan siyasal-diplomatik, ekonomik ve askeri müdahaleler meşru görülecektir.”* “Global istikrar” denilen stratejik çizginin daha somut öğeleri var.

• Dünyamız, soğuk savaş sürecinde veya I. Dünya Savaşı öncesi gibi rakip bloklara bölünmemelidir. ABD liderliğine dayalı tek kutupluluk olduğu gibi devam etmelidir. Yani ABD'nin liderliği ve jandarmalığı tartışmasız kabul edilmeli ve bu gerçekliğe boyun eğilmelidir.

• Birinci noktanın uzantısıdır. Rakip bir süper gücün ortaya çıkışı engellenecektir. Bush yönetimi döneminde hazırlanan **“Strateji Rehberi Taslağı”** adlı belgede bu istem açıkça vurgulanıyor. Şöyle deniliyor: *“ABD'nin ana stratejisi, önemli bir politik-askeri rakibin ortaya çıkmasını önlemektir.”* Gerçi daha sonra ABD yönetimi anılan bu taslağı kabul etmedi. Böyle bir stratejilerinin olmadığını açıklayacaktı; ancak bu “geri adım” atışın fazla bir önemi yoktu. ABD, dünya politikasını, anılan stratejik hedefe göre yürüttü.

“Doğu Avrupa ve Rusya'da sosyalizme kitlesel bir yöneliş var. Bu, kapitalizm ve onun ideolojisi için ağır bir yenilgi anlamına geliyor Sosyalizme, bu yeniden kitlesel yöneliş önemlidir. Yöneldikleri sosyalist partilerin niteliği ve gerçek kimliği ne olursa olsun, geniş yığınların sosyalizme yönelmelerinin dünya çapında ideolojik ve moral etkileri olacaktır.”

l Yukarıda vurgulanan iki noktanın hem nedeni, hem de sonucu olarak dünyanın istikrarı, ABD'nin dünya liderliğine ve jandarmalığına bağlıdır. Yani ABD lider kalırsa ve bunun gereklerini tam yerine getirirse, herkes bu gerçeğe boyun eğerse, işte o zaman dünyanın istikrarı sağlanmış olur.

l "Global istikrar" doktrininin en önemli unsurlarından biri de başta ulusal kurtuluş ve sosyalizm hareketleri olmak üzere bütün anti-emperyalist ve sistem karşıtı eğilimleri bastırmak, gelişmelerini kolektif bir çabayla engellemektir. "Terörist devlet" ,"terörist örgüt" kavramlarının daha sık kullanılması boşuna değildir. Anılan uluslararası karşı-devrimci politikayı meşrulaştırmak ve haklı göstermek içindir.

l Eski reel sosyalist ülkeleri bir an önce sisteme bağlayıp istikrara ulaştırmak, kapitalist geri dönüşü güvence altına almak, "global istikrar" doktrininin diğer önemli bir unsurudur.

Dikkat edilirse, ABD'nin çeşitli bölgelere askeri müdahalesi, siyasal-diplomatik baskıları, hep bu stratejinin hayata geçirilmesi doğrultusundadır. Körfez Savaşı da bu stratejinin en kanlı ve en kapsamlı bir uygulamasıdır. Somut uygulamalara, özellikle son birkaç ayın gelişmelerine bakılabilir.

"ABD, ulusal kurtuluş mücadelesini ve PKK'yi dünya çapında tecrit etmek ve boğmak için yoğun bir siyasal, diplomatik ve psikolojik savaş içindedir. Her fırsatta PKK adını da anarak karşı tavırları açıklama gereğini duyuyorlar. Bu, ABD'nin PKK düşmanlığını gösterdiği kadar, aynı zamanda PKK'nin devrimci gücünü, sistem karşıtlığını da kanıtlıyor!"

BOSNA-HERSEK'TE SAHTE BARIŞ HAVALARI

1995'in sonbaharında ABD'nin sorunlu bölgelere etkili diplomatik ve askeri müdahalelerine tanık olduk. Bu müdahaleler günümüzde de etkili bir şekilde sürüyor. Gelinen noktada, taraflar arasında yapılan anlaşmaların dünyanın yeniden şekillenmesinde önemli ölçüde etkili olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Kaderi henüz çok belli olmamasına rağmen "Basra Barış Süreci", ABD inisiyatifinin en somut sonucudur.

Bilindiği gibi Bosna-Hersek, birkaç yıldır çok kanlı çatışmalara, trajik olaylara sahne oluyor. Bosna'da çatışan taraflar, sadece Sırplar, Boşnaklar ve Hırvatlar değildi. Bosna, çok sayıda bölgesel ve uluslararası aktörün doğrudan veya dolaylı olarak içinde yer aldığı bir alan konumundadır. 1995'in sonbaharına kadar ABD, Bosna'da etkili bir rol üstlenmedi. İnisiyatif, daha çok Avrupa Birliği ülkelerindeydi. En başta İngiltere ve Fransa inisiyatif sahibiydiler.

Sayısız diplomatik girişim, uzlaşma denemesi yapıldı. Yine sayısız tehdit savruldu, sayısız ültimatom verildi. Ancak sonuçta somut bir başarı elde edemediler. ABD, AB'nin girişimlerini destekler görünüyordu. Ancak bir yandan da AB'nin başarısızlığının belgelenmesini istiyordu. Kimi zaman bunu gizlemiyorlardı. Bosna krizinin uzaması, çözümsüz kalmasını AB'nin beceriksizliğine bağlıyorlardı.

AB dışında bir de Rusya vardı. Onun da fazla bir etkisi yoktu; sonuç doğuracak bir girişim başlatamıyordu. ABD, Rusya'nın güçsüzlüğünü, etkisizliğini de iyi değerlendirecekti.

Aslında Bosna, bir "dünya sorunu" haline gelmişti. Bosna, ABD, AB ve Rusya arasındaki ilişki ve çelişkilerin kesiştiği, buluştuğu ve çatıştığı bir alan oluyordu. Bu sınavdan başarılı çıkan, hiç kuşkusuz bölge ve dünya siyasetindeki ağırlığını alabildiğine arttıracak, rakiplerini çok çok geride bırakacaktı.

Birkaç yıldır Fransa, İngiltere ve Almanya etkin olarak yer almasına rağmen, Bosna olaylarında başarılı olamıyorlardı. Geçen her gün bu devletlerin etkisizliği biraz daha açığa çıkıyordu. ABD, bunu çok iyi bir fırsat ve Balkanlar'da üstünlüğü ele geçirme etkeni olarak kullandı.

O zamana kadar el altında desteklenen, eğitilen ve silahlandırılan Hırvatistan harekete geçirildi. Kısa sürede Sırplar yenilgiye uğratıldı. Aynı dönemde ABD inisiyatifiyle Bosna'da NATO hava saldırıları ile, Sırp mevzilerini dövmeye başladı. Bosna'da siyasal ve askeri güç ilişkileri böylece değişmeye, Sırpların aleyhine dönmeye başladı. ABD inisiyatifinde başlayan bu askeri saldırıların diğer devletler tarafından desteklendiğini de hemen belirtmek gerekiyor.

ABD bir yanda, NATO aracılığıyla Sırpları bombalarken, öte yandan da diplomatik bir atak başlatıyordu. Bu, Pax Amerikana'yı Balkanlar'a dayatma girişimi oluyordu. Hava bombardımanlarının en önemli hedefi, Sırpları Amerikan Barışı'na "ikna etmeye" yönelikti. Olayların gelişme süreci biliniyor. Sonuçta hava bombardımanları etkili oldu, diplomatik ilişkiler sonuç vermeye başladı. Amerika'da bir hava üssüne kapatılan Bosna, Hırvat ve Sırp liderlere barış, "Amerikan barışı" dikte ettirildi. Emperyalist ABD'nin inisiyatifinde gerçekleştirilen bir "barış"ın, barış olmadığını biliyoruz. Balkanlar'daki sorunları, çapraşık çelişkileri dışarıdan müdahale ve dayatmalarla çözmek mümkün değildir. ABD, Bosna'ya "Amerikan barışını" dikte ettirmekle, AB ve Rusya karşısında bir adım daha öne geçti. Böylece bir kez daha liderliğini ve aynı zamanda jandarmalığını kabul ve tescil ettirdi.

Bosna'da taraflara dayatılan Amerikan barışının bir unsuru daha var. Bilindiği gibi, Sovyetler'in dağılmasından sonra NATO stratejisiz ve hedefsiz kalmıştı. Bu nedenle birçok üye ülke arasında tartışmalar gelişiyordu. Bu tartışmalar bugün de sürüyor. ABD, NATO'yu Avrupa'daki varlığı ve çıkarları için gerekli görüyor; NATO'yu AB ülkeleri karşısında siyasal ve askeri üstünlüğünü kabul ettirmekte bir araç olarak düşünüyor.

Bosna için yapılan anlaşmada bir ABD'li generalin komutasında tam yetkili 60 bin kişilik bir ordu gücü konumlandırılacağı hükme bağlandı. Bu, ABD açısından çift yönlü bir başarı ve üstünlük oluyor. Böylece NATO'ya da yeni bir rol biçilmiş ve tanımlanmış oluyor.

Bu süreçte bir nokta daha açığa çıktı: AB ve Rusya'nın güçsüzlüğü ve etkisizliği bir kez daha anlaşıldı. Hâlâ ABD'nin siyasal ve askeri üstünlüğü karşısında karşı bir ağırlık oluşturmaktan uzak görünüyorlar. Ancak bu AB'nin her zaman bu konumuyla yetineceği anlamına gelmez. Tersine Fransa ve Almanya, ABD karşısında askeri bir güç olabilmek için harıl harıl çalışıyor ve hazırlanıyorlar. Savaş sanayisinde ciddi çalışmalar var; yine "Avrupa Ordusu"nu geliştirme yönünde kayda değer adımlar atıyorlar. Öyle de olsa bugün AB devletleri, askeri açıdan ABD karşısında rakip bir ağırlık oluşturmaktan uzaktırlar.

AB, bu zaaflarını ABD ile işbirliği yaparak, uzlaşarak gidermeye çalışıyor. Örneğin Bosna-Hersek'te yerleştirilecek 60 bin kişilik NATO gücü içinde Avrupa devletleri ve Almanya da yer alıyor. Böylece hepten devre dışı kalmamış oluyorlar; ikinci planda da olsa söz sahibi olmaya çalışıyorlar.

KÜRDİSTAN VE ORTADOĞU

1995'in sonbaharında ABD'nin diğer bir girişimi de Kürdistan'a yönelik gelişti. Bunu Ortadoğu'ya yeniden biçim verme sürecinin bir parçası olarak algılamak gerekir.

Önce "Damat krizi" tezgahlandı; Ürdün, Saddam karşıtı bir konuma geçti ve cepheden tavır aldı. Ardından ABD'nin Güney Kürdistan'a yönelik diplomatik etkinlikleri başladı. Bunun Dublin zirveleriyle somutlaştığını biliyoruz. Planları açıktı.

l KDP ve YNK'yi anlaştırıp, Güney'de karşı-devrimci temelde otorite haline getirmek, yani bu yerel işbirlikçi güçler eliyle ABD nüfuzunu kurumlaştırmak!

l Güney'i tamamen devrime kapatmak; PKK ve tüm yurtsever devrimci güçleri temizlemek; devrimi dar bir alana hapsedip boğmak!

l Güney'i, Saddam'ı hizaya getirmekte veya tümden tasfiye etmekte bir baskı unsuru olarak kullanmak!

l Suriye ve İran üzerinde baskı kurarak, "Ortadoğu barış süreci"nin önünü açmak ve bu süreci başarıya ulaştırmak!

l Pax Amerikana'nın Kürt ayağını oluşturmak, hem Kürdistan ve bölge devrimlerinin önünü kesmek, hem de "yeni düzeni" bölgeye kalıcı bir şekilde oturtmak!

l Görülüyor ki, Dublin süreci çok kapsamlı hedefleri ve devrim için çok ciddi tehlikeleri içeriyor. Fakat başarılı olamadılar.

PKK, tam zamanında müdahale etti. İkinci 15 Ağustos Atılımı ile ABD müdahalesi boşa çıkarıldı. Bu atılımın başarısı, salt Kürdistan devrimi için değil, tüm bölge halkları ve devrimleri için ön açıcı bir rol oynamıştır. Şu anda ABD'nin Kürdistan üzerindeki çabaları sürüyor. Ancak sonuç alamıyor. Bunun temel nedeni, ulusal kurtuluş devriminin doğru askeri ve siyasal çizgisi ve sonuç alıcı pratiğidir.

Bu nedenle ABD, PKK'ye oldukça öfkelidir. "En tehlikeli terör örgütü" karalamasında bulunması boşuna değildir. Ulusal kurtuluş mücadelelerinde bölge devrimini, kendi Ortadoğu politikalarının sonunu görüyorlar. O nedenle saldırıyorlar; tarihin en büyük soykırım ve tehcir hareketlerinden birinin suç ortaklığını yapmakta sakınca görmüyorlar. Bunu açıkça yapıyorlar. ABD, ulusal kurtuluş mücadelesini ve PKK'yi dünya çapında tecrit etmek ve boğmak için yoğun bir siyasal, diplomatik ve psikolojik savaş içindedir. Her fırsatta PKK adını da anarak karşı tavırları açıklama gereğini duyuyorlar. Bu, ABD'nin PKK düşmanlığını gösterdiği kadar, aynı zamanda PKK'nin devrimci gücünü, sistem karşıtlığını da kanıtlıyor!

Öte yandan uzun süredir oturtulmaya çalışılan "Ortadoğu barış süreci", ağır aksak yürütülmeye çalışılıyor. Fakat önünde ciddi engeller var. Filistinliler içinde olduğu gibi, İsrailliler arasında da "Barış Süreci"ne muhalif olan güçler var. İzak Rabin'in bir Yahudi tarafından öldürülmesi sürecin önündeki handikapları yeterince gösteriyor. Fakat bu noktada ABD ısrarla; İsrail yönetimi ile Arafat bu süreci derinleştirmek için her fırsatı değerlendiriyorlar. Rabin suikastini, süreci hızlandırmada bir vesile yaptılar.

"Ortadoğu barış süreci"nin bir ayağını da Suriye oluşturuyor. Bir ara kesintiye uğrayan İsrail-Suriye görüşmeleri yeniden başlamıştır. Bunun ne sonuç vereceğini bugünden kestirmek güç.

Sovyet sosyalizminin dağılmasından sonra yaşanan dengesizlik, çatışmalı ve karmaşalı durum derinleşerek devam ediyor. ABD, askeri siyasal üstünlüğünü, liderlik ve jandarmalık konumunu dünyanın her tarafında kurumlaştırmak, güvence altına almak biçiminde özetlenebilecek bir dünya stratejisi izliyor. Bu, "Amerikan barışı" olarak lanse ediliyor. Fakat önünde ciddi engeller, kontrol edilemez eğilim ve güçler var. "Yeni dünya düzenini" egemen kılma çabaları ile düzensizliği koşullayan etkenler, önümüzdeki yılların çehresini etkilemeye devam edecek gibi. Kısa sürede dünyanın, hele Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya'nın dengeye oturacağı, düzene kavuşacağı biçimindeki bir beklenti gerçekçi değildir. Dünyanın çıkan çivisini, yeniden yerli yerine çakmak o kadar kolay değil, yılları alır. Dünyanın dengesiz, düzensiz, belirsiz ve kararsız hali, devrimler için, en başta Kürdistan devrimi için bir dizi olanak ve fırsat anlamına geliyor. Elbette yararlanmasını bilmek gerekiyor.

Öte yandan emperyalizmin kadr-i mutlak olmadığını, bütün gelişmeleri kontrol etme olanağına sahip olmadığını vurgulamamız gerekiyor. Güney'de geliştirdiği Dublin sürecinin fiyaskosu bunu çok çarpıcı bir biçimde kanıtlıyor. Eğer doğru bir çizgi ve önderlikle müdahale edilirse, başarı ve zafer kesindir. Kürdistan devrimi ve onun her aşaması, bunu fazlasıyla kanıtlıyor.

"Dünyanın çıkan çivisini, yeniden yerli yerine çakmak o kadar kolay değil, yılları alır. Dünyanın dengesiz, düzensiz, belirsiz ve kararsız hali, devrimler için, en başta Kürdistan devrimi için bir dizi olanak ve fırsat anlamına geliyor."

Bu dünya ve bölge koşullarında kazanmak ve zafere ulaşmak mümkündür; bunun koşulları fazlasıyla vardır.Yeterki doğru değerlendirilsin; doğru yüklenilsin, zafer inancıyla yürünsün!

1996 ve diplomasi

Kani Yılmaz

Özgürlük mücadelesi 1996 yılında uluslararası faaliyete, geçmiş yıllara göre, her açıdan daha avantajlı giriyor. Kurumlar çoğalmış, deneyim kazanılmış, soruna ilgi çok artmıştır. TC devleti her zamankinden daha çok teşhir edilmiştir. Özellikle Parti Önderliği'nin uluslararası alana verdiği mesajlar, geniş bir hareket alanı ve kabiliyeti kazandırmıştır. Kendisini iyi planlamış diplomatik güç, her zamankinden daha fazla elle tutulur sonuçlara ulaşabilir.

Diplomatik çalışma ideolojik değil, politik bir faaliyettir. Bu alanda başarılı olabilmek için; özden biçime, kültür birikimindeki yoğunluktan gelişmeleri izleme yeteneğine, diplomasi tarihine ilişkin bilgiye, konulara hakimiyetten ilişki içine girilen gücün pozisyonuna, dönemin çelişkilerinden kimin bu çelişkinin neresinde olduğunu görmeye kadar çok ve çeşitli bir donanım gerekiyor. Bu yüzden diplomaside politik uyanıklık ve "esneklik", bilgilendirmede ezberci ve propagandacı olmayan üslup ve somut, belgelenmiş bir hazırlık kesinlikle zorunludur.

Bu konuda Parti Önderliği'nin perspektifleri yeterlidir. Önderliğin uluslararası sahaya ilişkin mesajlarının anlamını, taktik özelliğini, gücü bile, rahatlıkla ikilemde bırakarak, politikalarını gözden geçirmeye zorladığını görüyoruz. Kuşkusuz partimiz için diplomasi her şey değildir. Ama çok şeydir. Çünkü Kürt sorunu, tarihsel-bölgesel ve güncel nedenlerle, herhangi bir sorundan, çok daha fazla uluslararası özellik gösterir. Marjinal çevrelerin diplomasiyi küçümseyen yaklaşımları ve özgürlük mücadelesine yönelik yakıştırmalarını ciddiye bile almamak gerekiyor.

Karmaşık süreçleri anlayabilmenin, bu süreçlere girebilmenin, onları çözümleyebilmenin, sağlam ideolojik-politik zemine ve doğru bir stratejiye dayanması gerektiği ne kadar doğruysa; uygulanabilir politik tercihlerimizi başarıya ulaştırabilmek için, ustaca taktiklere ve manevra kabiliyetine sahip olmanın zorunluluğu da o ölçüde gerçektir. Çünkü kendisini başarılı olabilmenin araçları ile donatamayanlar, bırakın iradelerini dayatmayı, gündeme girme şansını dahi elde edemiyorlar. Özellikle çıkarların global karaktere büründüğünün çokça dile getirildiği dünyamızda, kapitalist-emperyalist "dostlukların", örneğin bir soğuk savaş dönemindeki kadar kalıcı olması artık söz konusu değildir. Çıkarlar daha ileri çıkarlara anında tercih edilmekte, teknolojik gelişme yeni rakipler ortaya çıkarmaktadır. Yer kapma, daha çok egemenlik alanı oluşturma, bu alanları yeniden biçimlendirme, farklı coğrafyalardaki egemenlik sahalarını birbirleriyle ilişkilendirme, sermayenin "çözülmesi" zorlaştırılmış tarzda iç içe girmesini sağlama ve ulusal-sosyal uyanışlara, özgürlük mücadelelerine sadece zor kullanarak tasfiye etmeyi aşıp, iktisadi ambargo ve iletişim aracılığı ile tecrit ve "terörizm"le suçlama yollarını daha çok kullanarak ve diplomasiyi gelişmelere uygun tarzda "esneterek" daha fazla manevra alanı kazanma yollarına başvurmak, günümüzün açığa çıkmış uygulamalarına karşı durmak dile getirdiğimiz tedbirler olmaksızın güçtür.

Donmuş anlayış, yaklaşım ve gelişmelerin böyle başdöndürücü bir hal aldığı günümüzde, soluksuz kalmaları kaçınılmazdır. Bu yüzden çok yönlü olmak, önceliklerin tespitinde yanılmamak, kurulan ilişkilerde ısrarlı davranmak, ilişkileri soğutmamak elzemdir. Görüldüğü gibi; Kürt sorununda ve giderek "küçülen" dünyada, küçük-büyük her devletin bir çaba içinde olduğu, ilgilendiği ve olumlu-olumsuz tutum aldığını 1995 yılında daha yakından izledik. ERNK'ye temsilcilik olanağı sunan devletlerin sayısı giderek çoğaldı. Devlet destekli toplantılar daha sık yapılmaya başlandı. Kuşkusuz bütün bunlar nedensiz değildir.

Türkiye ile ilişkilerinde ve Kürdistan sorununa yaklaşımda ABD ve Avrupa'nın farklılıkları 1996'da daha da belirginleşecektir. Silah satışlarında Almanya'nın yakaladığı avantajlar ve hatta Fransa ile ABD arasında ortaya çıkan çelişkiler daha da yoğunlaşacaktır. Almanya 1995'te, İslam ülkeleri ile kurduğu "iyi" ilişkilerde yara almıştır. Yeni ilişki arayışları bu nedenle hayli arttırıldı. İngiltere, Almanya'nın bu ilişkilerini provoke etmiş olabilir. Bu işte Rusya'nın rolü olduğunu söylemek de yanıltıcı olmaz. Rusya Almanya'nın, Yugoslavya'da yaptıklarına öfkelidir. Bu yüzden de Ortadoğu'da daha dinamik olmaya çalışıyor. Aynı zamanda 1996 yılı; Rus-Kürt ilişkilerinin iyileşmesine, TC-Rusya ilişkilerinin kötüleşmesine, en azından gevşemesine adaydır.

PKK yasağı konusunda Almanya'nın oyununa gelen Fransa, bir ikilemi yaşadı. 1995 yılında TC ile ilişkilerini oldukça geliştirdi. Nitekim bozulan ekonomisi nedeniyle ve daha çok silah satışıyla, Türkiye pazarına girmeye önem verdi ve TC'nin GB'ye alınmasında önemli ve faal bir rol oynadı. İkilemi ise hem Almanya'ya yasak konusunda uyarken, hiçbir Avrupa ülkesinin onu izlememesi ve hem de geleneksel Kürt politikasında gerilemesi nedeniyledir. Bask ve Katalonya dışında, merkezi İspanya hükümetinde; TC'ye silah satışlarını arttırması ve diğer ekonomik sahalara girmesi nedeniyle olumsuz bir tutum içinde olması beklenebilir. Hollanda ve Belçika mevcut tutumlarını sürdürürken; Danimarka, İsveç, Norveç, Avusturya ve İtalya daha da olumlu bir çıkış yapabilirler. Yine Doğu Avrupa ülkelerinde de zemin giderek güçleniyor.

Diplomatik gücümüzün Almanya'yı dikkatle izlemesi gerekir. Son görüşmeler ve Başkan APO'nun çağrılarına rağmen, Almanya mevcut saldırılarını sürdürürse, bu açık bir düşmanca tutum anlamına gelir. Eğer esnetir ve ilişkileri görüşme çerçevesine çekerse, mevcut gerginlik aşılır ve olumlu hava oluşur.

Türk diplomasisi, rüşvet, tehdit ve kafakol diplomasisidir. Diplomasi hem militarize edilmiş ve hem de MİT'in yönlendirmesi altındadır. Demagoji ve daha çok da Türk basınını kullanarak, moral elde etmeye çalışmaktadır. Bunun cevaplanması gerekir, aynı zamanda bu yöntemin suç dosyası kabarık TC'yi zorlayan ve hatta Avrupa'da, muhataplarını bıktıran bir etki yarattığını da unutmamalıyız. Taktik anlamda, bizim diplomasi gücümüz gürültüyü asıl sonuç beklediğimiz ilişkilerde değil, diğerlerinde koparmak ve TC diplomasisinin (ki bir istihbarat faaliyetidir) enerjisini, bu tali alanlara yöneltmek yerinde olur. Varsın daha çok oralarla uğraşsınlar.

1996 yılında, uluslararası kurum ve kuruluşlar Kürt sorununda daha etkili bir konum sergileyebilirler. Ancak bu kurumlarla ilgilenme güçlendirilmeli ve toplantı dönemlerine ertelenmemelidir. GB oylamasında tanık olduğumuz gibi, her ülkenin parlamenterleri, kendi ülkelerinin çıkarlarını AP'ye taşıdılar. Örneğin "sosyalist"lerin TC için oy vermelerinde, İngiltere'nin etkisi açıkça görüldü. İşte bu yüzden Strasburg'taki çabalar yeterli olmadı. Bu söylediklerimiz diğer kurumlar için de geçerlidir. Yine bu dönemde; Kızılhaç ve Cenevre Konvansiyonu gibi mekanizmalar, daha etkili bir şekilde devreye sokulabilir ve AİHM'de TC' yi mahkum eden kararları dava sonuçları, yabancı kamuoyuna ulaştırılabilir.

1996 yılında diplomatik görüşme ve ilişki kurma atağının yanısıra, diplomatik anlamda yoğunlaştırılmış bir kampanyaya da dönüştürülebilir. Bu çabanın önemli bir ayağı; yazılı-resimli dosya ve materyal çalışmasıdır. İyi hazırlanmış, her dile ve çevreye hitap edebilen, çarpıcı, yer, zaman, rakam ve isimlerle belgelenmiş, bilgilendirme materyalleri önemlidir. Unutulmamalıdır ki; hükümetler dışında kurum ve kişilerin, Kürt sorunu ve özgürlük mücadelesine ilişkin bilgileri yeterli değildir. Yine TC tarafından çarpıtılmış, yalan bilgi edinen bir çevre de mevcuttur. İşte bütün bunlara gerçeğimizi doğru, zamanında ve çarpıcı özellikleriyle ulaştırabilmeliyiz. Yine Avrupa medyası ile özel ilişkiler, program, röportaj ve TC'nin Kürdistan'daki uygulamalarını yansıtmaları için, özel bir çalışma yürütmeliyiz. PKK öncülüğündeki özgürlük mücadelesinin haklılığı ve TC'nin ülkemizde yarattığı vahşetin hiçbir abartmaya ihtiyacı yoktur. Yeter ki, biz gerçeğimizi yerinde ve zamanında yansıtabilelim. Özellikle Parti Önderliği'nin siyasi çözüm çağrıları ve TC'nin yanıtları, ilgili her kesime geniş bir şekilde iletilmelidir.

Diplomaside 1996'yı karşılarken, yıla uluslararası bir konferansla giriş yapmak mümkündür. Brüksel Konferansı gibi ama, ondan daha kapsamlı bir çalışma olabilir. Uluslararası ortam ve bazı devletlerin benzeri hazırlıkları da dikkate alınırsa, 1996 baharında böyle bir çıkış sürece ivme kazandırır. Böyle bir toplantı için; SKP ve bazı insan hakları kuruluşları düzenleyici olabilirler. Brüksel deneyi de hesaba katılarak, mümkünse gündemi Kürt sorunu ve çözüm çerçevesine oturtulursa ve etkili bir katılım sağlanırsa, bu 1996'nın yönünü tayin edici bir rol de oynayabilir. Tabii bu toplantının özünü zedelememek için marjinal çevre, grupları kapsamamalı, gerçekten ağırlığı olanlar tercih edilmelidir. Belirttiklerimiz, laf olsun diye "varlık"ları sürdüren Kürt çevreleri için de geçerlidir.

Çok hareketli geçeceği şimdiden belli olan böyle hassas bir dönemde; deneyimsiz ya da kendini tam anlamıyla kararlaştırmamış elemanların, önemli uluslararası forumlara ya da kişi-kurum görüşmelerine gönderilmelerinden sakınmak gerekir. Sıradan bir propagandacılığın, diplomatik faaliyette hiçbir anlamı yoktur. Ve çoğunlukla ters tepmektedir. Unutmayalım: Mücadelemiz ve kendi iç dinamiklerimiz, bugünkü uluslararası hava ve ilgiyi yaratmıştır. Ortadoğu gibi vazgeçilemez bir bölgede partimiz, herkesi halk gerçekliğimiz karşısında pozisyon almaya, değerlendirmeler yapmaya zorlamıştır. Gelişimimizi durdurmak, gerçeğimizi tersyüz etmek, provokasyon ve "terörizm" yalanı ile mücadelemizi tecrit etmet için çok şey yapıldı. Bugüne kadar bütün bunlar boşa çıkarıldı. Ve önemli mevziler, binbir emekle yaratıldı. İşte bu yüzden uyanık olmak ama, kuşkucu bir ruh haline takılmamak önemlidir. Kendimize güvenmeli, dayandığımız gücün ve mirasın büyüklüğünü görebilmeliyiz. O halde; diplomaside faaliyet gösteren arkadaşlar da; bilgili ve birikimli olmak, araştırıcılık, her çalışmada ön hazırlık yapmak, önderlik ve parti yaklaşımını özümsemiş olmak, kolay yanılmamak, ikna kabiliyeti yüksek olmak gibi özelliklerin bulunması veya geliştirilmesi zorunludur.

TC'de 1996 yılında, özellikle de Avrupa'da kendisini zorlayan çemberi kırmak için elinden geleni yapacaktır. En önemli dayanakları da Almanya, Fransa ve İngiltere olacaktır. Ancak pekçok ihalesiyle, telekominikasyona talip olmayla, BP ve Mercedes, ilaç, turizm yatırımları, GAP hesapları ve verdikleri kredileri bu devletler ne ölçüde istikrarsızlığa itmeyi göze alacaklar, Kürt halkını karşılarına almayı ve bu tutumun bölgeye yansımasını ne kadar göğüsleyebilecekler? Yine bu devletler açısından TC'nin geleceği ne kadar güven verecek? İşte bu devletler, TC'ye destek verirken bütün bunları da hesaba katmak ve kendi kamuoylarına yansıyacak yönünü de düşünmek zorunda kalacaklardır. Açık ki TC'nin diplomatik faaliyeti yalana dayalı olacaktır. Uluslararası ve ulusal kuruluşlar nezdinde TC'nin, Kürdistan'ı dünyaya kapatmasını sorgulamak, insani kuruluşlara açmasını dayatmak, onun çabalarını boşa çıkarmakta önemli faktörler olacaktır.

Bilmeliyiz ki, sonuç almak diplomasinin ruhudur. Tabii ki, kendi doğrularımızla sonuç almaktan söz ediyoruz. TC devletinin stratejisi hep sonuç almayı önleyici tarzda geliştirilmiştir. Suçlarını gizleyemediği oranda; ekonomik avantaj sağlamama tehditi, yaygara koparma yöntemiyle, sonuç alıcı çalışmanın önünü kesmeye çalıştı. Almanya'da; MİT, basın ve konsolosluk üçlüsü sabah-akşam bunu yapıyor. SKP'nin ilanı konusunda Hollanda'ya yönelik tutumları, bu stratejiye uygundu. MED-TV için de aynı şeyi yapmaya çalışıyorlar. İşte diplomasi gücümüz, ERNK temsilcilikleri, Kürdistan komiteleri, diğer kuruluşlar ve basınımız, TC'nin bu çabalarını boşa çıkarmayı bilmeli ve çalışmalarında, hatta ilk planlamalarında sonuç almayı, TC'nin önleme çabalarını daha aktif bir tutumla önlemeyi, hatta onu vuracak bir silaha dönüştürmeyi becermelidirler.

PKK öncülüğündeki halkımızın özgürlük mücadelesi aldığı büyük halk desteği, gelişen örgüt gücü ve savaş cephesi ile Ortadoğu'yu çok derinden etkilemektedir. İnsanlık sorunlarını öne çıkaran bir özü ve tarihsel-güncel meşruluğu ile bölge dışında da küçümsenmeyecek bir çevreye ulaşabilmektedir. Bu özelliklerinden dolayı hem dostları, hem de düşmanları vardır. Ortadoğu'nun önemi ve kaygan yapısı, pekçok gücün uykusunu kaçıracak niteliktedir. Dostların ilgi ve desteğinin yanısıra, Avrupa'da çeşitli yasak ve tutuklamalarla, bazı güçler bizi sarsmak, ya da sınırlamak çabasındadırlar. 1996'da bu kesimler diplomasideki duruşlarını netleştirmek durumundadırlar. TC'ye sundukları desteğin yanısıra, onu artan düzeyde uyanmaya başlamaları, demokratlıklarından değil, kaygılarından ve TC'nin gelecek açısından verdiği belirsiz görüntüden kaynaklanmaktadır. Çünkü Ortadoğu'nun özgün yapısı ve PKK'nin geriletilemez gücü, bunların uykusunu kaçırmaktadır. Bunlar dezavantaj gibi gözükse de temelde öyle değildir; tersine üstüne gidilmesi gereken zayıflıklarıdır. Bu üstüne gidişin dili ve üslubunun ustalıklı olması gerektiğini söylemeye bile gerek yoktur.

Önemli hazırlıklar ve büyük bir tecrübe ile yeni yıla girecek olan mücadelemiz açısından, diplomasi faaliyeti her zamankinden çok daha canlı geçecektir. 1995 gelişmeleri, ateşkes ve diğer mesajlar bunu açıkça gösteriyor. Gücümüz vardır. Geçmiş yılların birikimi az değildir. Kurum çeşitliliği ve oluşan dayanışma çevreleri, büyük avantajlar sunmaktadır. Bu süreçte de diplomasiye Parti Önderliği'nin damgasını vuracağı kesindir. Asıl ülkedeki savaşımız dışilişki etkinliğimizi belirleyecek, büyüyen halk gücümüz de onu besleyecektir. Kurum ve kadro gücümüz taktik-pratik uygulamada, teşhir olmuş ve yıpranmış TC'yi köşeye sıkıştırabilecek ve sonuç alabilecektir. Önemli olan bütün enerjimizle yüklenmek, kendimizi iyi hazırlamak ve iyi planlamaktır.

"Diplomatik çalışma ideolojik değil, politik bir faaliyettir. Bu alanda başarılı olabilmek için; özden biçime, kültür birikimindeki yoğunluktan gelişmeleri izleme yeteneğine, diplomasi tarihine ilişkin bilgiye, konulara hakimiyetten ilişki içine girilen gücün pozisyonuna, dönemin çelişkilerinden kimin bu çelişkinin neresinde olduğunu görmeye kadar çok ve çeşitli bir donanım gerekiyor."

"Başkan APO, tanıştığı ve konuştuğu her insanı müthiş etkiliyor. Bu etkilenme olumlu veya olumsuz olabilir, ama her iki durumda da çok keskin oluyor. Yani Başkan APO'nun fikirleri şok etkisi yaratıyor. Bazıları neredeyse dört dörtlük kesilirken, bazıları da (art niyetliler) bütün hesaplarında tam bir hayal kırıklığını yaşıyorlar. Bu bakımdan Başkan APO, tam kavrama kapasitesine sahip olmayan için yanıltıcıdır. Bu kişilikler hayal kırıklığına uğramaktan kurtulamıyorlar."

BAŞKAN APO'YU ANLAMAK, DUYMAK VE SEVMEK

ZAFERİ KESİNLEŞTİRMEKTİR

Baştarafı 1. sayfada

çeklerdir.

Tarih, halkların ve önderlerin kahramanlığından bahseder. Halklar içlerinden önderler çıkardıkça ilerleme kaydetmişlerdir. Yine önderlerinin yoluna girdikleri, bu doğrultuda örgütlendikleri ve savaştıkları oranda kazanmışlardır.

Kürtlerde bu diyalektik farklı işlemiştir. En büyük sıkıntısı, direnişini, mücadelesini başarılı kılacak ve zafere ulaştıracak bir önderlikten yoksun olmasıdır. Tarihin çeşitli dönemlerinde büyük fırsatlar doğmuş ama bunu değerlendirecek bir önderlik çıkmamıştır. Sonuçta da dünyanın en geri bir halkı olmaya mahkum olmuştur. Hatta ayaktaki ölü bir halk konumundan öte bir özelliği kalmamıştır.

Şimdi Kürdistan ağlamıyor. Onu ağlatanlar ağlıyor. Gülüyor şimdi Kürdistan. Gözyaşlarını nasıl sildi, ağlaması nasıl gülüşe dönüştü? Bu soruyu doğru cevaplandırmak, aynı zamanda geçmişi de kavramaktır. Yaptığı bir değerlendirmede; ***"Artık ölsem de gam yemem, çünkü yapacağımı yaptım. Kişisel anlamda çelişkilerimi çözüyorum, bana dünyayı cehennem edenlere ben de biraz cehennemi yaşatıyorum. Bundan daha güzeli, tatmin edeni düşünülebilir mi?"*** diyor Başkan APO. Kürdistan'ın çağdaş, ilerici önderliği, geçmişin önderliksiz bin yıllarının intikamını alırcasına, kendini icra ediyor. Böyle olmak zorunda. Bu bin yıllarda yapılamayanı 20. yüzyılın son çeyreğine sığdırmaya çalışıyor.

Kürdistan'ın geçmişi benzersizdir. Belki de geçmişinin bir gereği olarak bugünü de benzersizdir. Bu, bugünün önderliği tarafından dile getirildiği gibi bir **"Kürt diyalektiği"** oluyor.

Tarih sayısız önderle tanıştı. Bu önderler üzerinde çok yazıldı. Belki herkes tarafından değil ama, en azından bazılarınca anlaşıldılar. Hangi koşullarda yaşadılar, nasıl önderleştiler? Buna benzer sorular cevabını bulmuştur. Tarih yaşlıdır. Bu uzun ömründe büyük iz bırakan önderlerin sayısı ise bir elin parmak sayısını geçmez.

Her önderin ayrı bir yeri vardır. O mu güçlü, diğeri mi şeklinde kıyaslamak fazla anlamlı değil. Her önderi, kendi koşulları ve zamanı içinde değerlendirmek gerekiyor. Bütün bunlara rağmen Kürdistan önderliğinin koşullarını bir diğer önder yaşamış değildir. Çünkü hiçbiri sıfırdan ve yalnız başlamadı.

Başkan APO başlarken ne bir miras, ne güçlü arkadaşları vardı. Bir insanın beynini yıkayabilirsiniz. Amaçlarında değişiklik yapabilirsiniz. Ama kimlik değişiminden özüne döndürmeye dünyanın bir numaralı, zorlu işi olarak bakmazsanız büyük yanılırsınız. Ve bir de bu işe başarılmaz gözüyle baktınız mı, yine aynı büyük yanılgıyı yaşamış olursunuz. Bu iki türlü yaklaşım ağırlıkta olduğu için bugün Kürdistan mücadelesi ve onun önderliği anlaşılmıyor. Mücadelenin içindekiler de, dışındakiler de anlayamıyor bu yaklaşımlardan dolayı.

Yaşam ve insan devrimi

Kürdistan'da geçmişte olmayan, yaşam ve insandı. Biri öldürüldü mü diğeri zaten olamaz. Yaşam yanılgılı olarak kazanım saydığı her şeyi kaybetmesi demektir. Yeni başlangıçlar yapmak zorunda kalması demektir.

Bu yeni yaşam aynı zamanda yeni bir felsefedir. Yaşamın yeni yasa ve ölçüleridir. Tarihte en etkili olan devrimlerdir. Bunun bir nedeni de tüm ağırlıklarını yaşam üzerinde kurmalarıdır. Başkan APO önderliğini geliştirirken, diğer tarihi olay ve devrimleri incelerken dinleri de yoğunca araştırmıştır. Geçmiş devrimler maddi ve manevi alanlarda dengeli bir gelişmeyi yaratmaktan çok, bir yöne ağırlık vermişler- ayrılıyor. Bir tarafın, bir yönün önderliği değil, yaşam ve insanlaşmaya önderlik ediyor. Bu noktada önderliğinin enternasyonalist karakteri ortaya çıkıyor. Çünkü yaşamın ve insanın tek bir vatanı yoktur. Belli topraklarda ve zamanlarda yaşam ve insan değildir. Her yer bir yaşam ve insan için vatandır.

Gerçek olan ve kanıtlanan bu yaşam ve insanlaşma mücadelesi dışında hiçbir yöntemin Kürt insanını kendine getiremeyeceğidir. Kürdü dirilten, Kürde ruh veren bu mücadeleden başka hiçbir şey değildir. Bir Kürt nerede yaşarsa yaşasın, bu mücadeleyle ta-

katledildi, ezildi ve sadece nefes alıp vermekten ibaret kılındı. Adı bırakıldı, özü gömüldü. İnsanların böyle bir gerçekliği oldu. Bugün Kürdistan devrimini tam ve kısaca tanımlamak isterseniz, öncelikle bunun yaşam ve insan devrimi olduğunu kabul etmek zorundasınız. Bu yaratılıyor. Yeni baştan ya da sıfırdan. Hem de yaşam ve insan ölçülerinin genelde altüst olduğu koşullarda.

Günümüzde yaşam ve insan nedir sorusu ortaya atılmıştır. Başkan APO'nun tarihin derinliklerinde, olumlu ne varsa hepsini arındırıp birleştirip kurduğu bir yaşam vardır. Bu yaşam günümüzde ne olup olmadığı, insanı cüceleştiren, karıncalaştıran yaşam türlerine de bir alternatiftir. Birçokları bu yaşam karşısında yaşamadıklarını, ölüleri oynadıklarını dehşetle farkediyorlar. Kendilerini biraz sorgulayanlar bu gerçeğe çarpıyorlar. Bu noktada kaçış da yaygınlaşıyor. Yaşadığını sanıp da hiç yaşamadığını, ayaktaki ölü olduğunu görmek bir geçmişin çöküşü demektir. Kişinin dir. Bir tarafa güçlü açılırken, diğer tarafa kapalı kalmışlardır. Dolayısıyla güçlülük ile zayıflığı yan yana yaşamışlardır. İlerleyen süreçte güçlü ile zayıf çatışmıştır. Çatışma noktasında koşullar güçlünün aleyhinde olmuştur. Yani zayıf güçlü, güçlü ise zayıf olmuştur. Devrimlerin çizgilerinden sapmasının, süreklilik kazanmamasının temel nedenlerinden biri budur.

Başkan APO'nun önderliği burada

> "PKK'yle aramıza gizli bir el, düşman eli girmiştir. Ölüme, her türlü fedakarlığa koşuluyor, ama bir alışkanlıktan kopulamıyor. Bu elbette ki, kendini, düzeni, geleneksel Kürtlüğü yaşamaktan başka bir şey değildir.
> Başkan APO'da bütün geleneksel kavramlar, yaşam biçimleri yerle bir olmuştur, öldürülmüştür."

nıştığı oranda dönüşüme uğramıştır. Müthiş etkilenmiş ve sarsılmıştır. Sert çarpılmıştır.

"Sizi çok yakından ilgilendiriyorum. Ben ölsem bile bu böyledir. Bu etki yüzyıllarca sürüp gidecektir" sözleri ardından Başkan APO, büyük bir güvenle, ***"Bu etkiden kolay kurtulamazsınız"*** diyor. Başkan APO, bugün dünyanın en çok gündeminde olan bir kişiliktir. Tanınan bir kişilik, mutlaka tanıyanı olumlu veya olumsuz etkiler; iz bırakır. Başkan APO, aynı zamanda en çok dost ve düşman sahibi olan bir liderdir. Her Kürt insanında bir parçadır, bir ruhtur, bir bilinçtir. Gözdür, kulaktır. Hatta el ve ayaktır. **Ali Haydar Kaytan** yoldaş 5. Kongre'ye sunduğu özeleştirisinde, yeniden doğuşunu Başkan APO'yla tanıştığı 1972 yılından başlatıyor. Başkan APO, tanıştığı ve konuştuğu her insanı müthiş etkiliyor. Bu etkilenme olumlu veya olumsuz olabilir, ama her iki durumda da çok keskin oluyor. Yani Başkan APO'nun fikirleri şok etkisi yaratıyor. Bazıları neredeyse dört dörtlük kesilirken, bazıları da (art niyetliler) bütün hesaplarında tam bir hayal kırıklığını yaşıyorlar. Bu bakımdan Başkan APO, tam kavrama kapasitesine sahip olmayan için yanıltıcıdır. Bu kişilikler hayal kırıklığına uğramaktan kurtulamıyorlar.

Bu nedenle Başkan APO'yu tanımak, tarihe yön vermiş, çok önemli kesitleri etkilemiş kişilikleri incelemekle, bu konuda ilgili kitapları okumakla mümkün değildir. Değişiktir, alışılmışın dışındadır. Başkan APO'nun deyimiyle, isterse, her toplumda, her kesimde, hatta her dinde yer bulabilir. Kişiliği kurumlaşmış olduğundan, görüşleri öyle bildiğimiz gibi, karşısındaki kişisel görüşle çatışmıyor. Adeta civa gibi süzülerek alınması gereken noktada buluşuyor. Karşıdaki adeta ne olduğunu bilmeden, bir anda çok karşıt olduğunu sandığı Başkan APO ile aynı noktalarda birleştiğini görüyor. Bu şaşkınlık içinde duygu ve düşünce değişikliğine uğruyor.

Yapılan bazı röportajlarda bunun örneklerini görmek mümkün. Sömürgeci özel savaş ve yabancı basın-yayından yazar ve muhabirler röportaj yaptıklarında o an, kendiliğinden ve onların da önleyemeyeceği bir şekilde adeta kimlik değiştiriyorlar. Daha önceleri türlü sıfatlar yakıştırdıkları Başkan APO'yla aynı noktada birleşip sorunu tartışıyorlar. Bu durum sadece bir ikiyüzlülükle değerlendirilirse, yetersiz bir izah olur. Dar politik ya da geçmiş ve gelecekten kopuk bir politik görüş sahibi olunduğu ortaya çıkacaktır.

Geleceği bugünden fethetme

Bir değerlendirmesinde PKK için, ***"İnsanlık tarihinin başlangıcından bu yana olumlu bütün birikimleri bünyesine alırken, olumsuz bütün her şeyi reddediyor"*** diyor Başkan APO. Bu köklü tarih bilinciyle geleceği bugünden fethetme mücadelesini yürütüyor. Özgür birey olmuş, bireyciliği aşma temelinde. Bu özgür bireyi de bir kurumlaşmaya çevirmiştir. Bu anlamda bireysel yaşamı noktalamıştır. Yine bir grup PKK'li militanla konuşurken, içlerinde uzun yıllar cezaevinde kalmış bir arkadaşla geçmişe uzanıp sohbet ederken Başkan APO; ***"O günden bu yana bir anlamda hiç yaşamadım ben"*** der. Arkadaş, ***"Hayır Başkanım çok dolu geçti yıllarınız"*** cevabını verir. Başkan APO ***"Elbette dolu geçti, onu kastetmiyorum, ben yerleşik düzenin dayattığı yaşamı yaşamadım"*** der.

Önderliğin en öfkelendiği nokta, ***"Bunca anlatımlarıma, çözümlemelerime rağmen neden tutkulu değilsiniz, neden başarısızsınız"*** konusudur. Birçokları bu eleştiriye anlam veremiyor, yadırgıyor ve şaşkınlığını gizle-

yemiyor. Bu yaklaşıma bir çelişki gözüyle bakıyor. “PKK’liler bulundukları her alanda, koşullar ve kültürler ne olursa olsun, kendi devrimci yaşamlarından taviz vermezler. Savaş cephelerinde ölümün üzerine üzerine yürürler. Herkesin cesaret edemediğine cesaret ederler. Ama Başkan APO çok sert eleştiriyor” diyerek, bunun haksızlık olduğunu düşünebilirler.

> “Büyük sorun olmamak için öncü militanlığı yakalamak zorundayız. Pratiklere ve kişiliklere amansız yüklenerek başarının sahipleri olabiliriz. 'Benden bu kadar', 'benim gücüm bu kadar' demek, olsa olsa bir gafillik ve kendini kandırmak olur. Devrime ve savaşa ciddi yaklaşmamak olur.

Neden Başkan APO’yu anlamıyoruz? Bir-iki nokta ile açıklayıp cevap vermek zor. Gerçekten bağlılık ölümünedir. Çözümlemelere inanç tamdır. Fedakarlık, azim ve kararlılık sonuna kadardır. Bir insanda bitebilecek her şey fazlasıyla vardır. Aslında bu konuda hiçbir sorun yoktur. Ama bütün bunlar tek başına yetmiyor. Kürdistan devriminin bunlar dışında istedikleri var. Ne tek başına bilinç birikimi yetiyor, ne de tek başına tam fedakarlık. Bu ikisinin bileşimi şart. Fakat görülmüştür ki, bu da yetersiz kalıyor. Askerileşmekten tutalım partileşmeye kadar inceliği yakalamak ve kafa patlatmak gerekiyor.

Yeni bir yaşamın, yeni bir kişiliğin başladığı nokta, eski yaşam ve kişiliğin son bulduğu duraktır. Emperyalizmin bir virüs gibi beyinlere sızdığı, sömürgeciliğin ise içselleştiği bir ortamda, köklü dönüşümsüz hiçbir şey yapılamaz. Bu bir iddia değil, gerçeğin ta kendisi. Yoksa neden bütün tarzlar ve örnekler içerisinde binlerce yıldan bu yana sadece birisi kazanıyor. Kendin için yaşamı durdurmak zorundasın. Hangi savunmayı yaparsan yap, bu yaşamın düşman etkili olmadığını ispatlayamazsın. Çünkü tartışmasız olan bir gerçek vardır ki, kişisel yaşamın yoluna Ağrı Dağı gibi bir engel dikilmiştir. Sömürgeciliğin ya da yerleşik düzenin bir küçük etkisi, bir alışkanlığı bedeli ağır ödenmiş bir kazanımı yerle bir edebiliyor.

Burada görülen bağlılığın ve niyetin politikada düşünüldüğü gibi olmadığıdır. Sömürgeciliğin ve düzenin etkilerinin çok sert vurduğudur. Düşündüğünün başka, yaptığının başka bir şey olduğunu görüyorsun. ***“Yanılmayacaksın, yanıltmayacaksın”*** diyor Başkan APO.

1993’te tek taraflı ateşkes ilan edilirken Hürriyet gazetesinden Nuriye Akman yaptığı röportajda ***“En çok kime güveniyorsunuz”*** sorusunu sorduğunda Başkan APO, ***“Ben arayışlara inanıyor ve güveniyorum”*** cevabını veriyordu. Bunun anlamı derin. İlk başta kavranabilse de ulaşmak öyle düşünüldüğü gibi kolay değil. Mevcut hiçbir şey yeterli görülmez. Amaca ulaşılmış değildir. Yaptığı bir değerlendirmede; ***“Yöntem cesaret veriyor. Gelişmeler daha fazlasını ortaya çıkarabileceğimi gösteriyor. Ben daha fazla yükleniyorum. ‘Önemli bir gelişme oldu, bu beni tatmin etti!’ Hayır! Kesinlikle bu yok. Bu bir hiçtir, diyorum. Kazanılmış gelişmelere güvenmiyorum. Gözümü, daha da kazanılacak gelişmelere dikiyorum”*** diyor. Kazanılması gerekenler hiçbir zaman bir yere, bir düzeye kadar değildir. Ulaşılacak bir sınır yoktur. Bir gelişme, her şey için yeterli olamaz. Kazanımlar, içerisinde bulunulan dönemin karşılığı olabilir ama daha sonraki dönem için yeterli ve geçerli değildir.

Hiçbir şeyle tatmin olunamadığına, yetinilmediğine göre, mevcutlara dayanmak devrim olayında kesin kaybetmektir. Ve yeni için savaşan insan için doyurucu değildir. Gelişimi ve dönüşümü hedefleyen insan geçmişi aramaz. Geçmişi özlemek yenilmek ve kaybetmektir. Geçmiş yaşanmıştır; ders çıkarmak için başvurulur, kazanımları korur. Ama bu, gelecekten kopuk değildir. Sürekli gelecek konusunda yoğunlaşmak, olası gelişmeleri kazanımlara dönüştürmeye hazır olmak, aynı zamanda geçmiş kazanımların korunmasının da bir gereğidir. Oysa pratiklere baktığımızda en ufak bir kazanımla tatmin olunuyor. Başarılı bir eylem veya pratik üzerine aylarca yatılıyor. Üretilmiyor, yeniye ulaşma hedef alınmıyor. Bir göz sürekli eskide, düzen içindeki yaşamı olduğu gibi parti içerisinde sürdürmenin peşinde. Elbette bu tür kişilikler başarılı hiçbir pratiğin sahibi olamazlar. Ancak tarihi kaybettiren kişilikler olabilirler.

Müthiş kazandıran ve müthiş kaybettiren taraflar...

Başkan APO dünyada en çok düşmanları olan bir önderdir. Sadece Türk sömürgeciliği ve emperyalizme karşı klasik tarzda bir intikam savaşımı yürütmüyor. İnsanlığa çare olmaya çalışıyor. Bunu vazgeçilmez ve insanca yaşamın tek geçerli şartı sayıyor. Günümüzde bu yaşamın kanununa dönüştüğü için, ***“Türk sömürgeciliği ve emperyalizmle savaşmak benim için büyük bir zevk, büyük bir tutkudur”*** diyor. Başkan APO için, bu insanlık idealinden dolayı savaş bir zevk, bir tutku olmuştur. Özellikle de savaşın vatanı Kürdistan olunca, bu savaş, kişilik kazandırıyor. İyiyle kötüyü, dostla düşmanı ortaya çıkarıyor. Safları netleştiriyor. Söz konusu büyük düşürülen, ***“hayvanlaşmanın eşiğine getirilen”*** Kürt ulusu olunca, savaşın Başkan APO için daha bir zevkli olması anlaşılır bir durumdur. Kaldı ki, Kürt halkı bu savaşla doğuyor, bu savaşla insanlaşıyor, bu savaşla güç, otorite oluyor.

Başkan APO, Kürdistan somutunda bütün dünya gericiliğine karşı savaşıyor. Çünkü en baş düşman olan Türk sömürgeciliği bütün gerici bir tarihi temsil ediyor. Bütün kötülüklerin, çirkinliklerin, zulmün kaynağı ve anasıdır. Sadece TC’de sınırlı olmayan bütün bu gericiliklerin tüm ağırlığıyla yansıdığı eski Kürt’le savaşıyor ve müthiş başarıyor Başkan APO. Bu anlamda önderlik, Türk sömürgeciliği ve düşmanlarıyla verdiği savaşı çoktan kazanmıştır. Fakat bunu bir sonuç değil, bir başlangıç sayıyor. PKK 18. kuruluş yıldönümünde Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencilerine yaptığı konuşmada; ***“Gerçek ve daha büyük savaş şimdi başlıyor. Bundan önceki yıllar sadece atılması gereken birkaç adımdı”*** diyor.

Türk sömürgeciliği tarihin tanıdığı ender barbar güçlerden biridir. Birçok halkı soykırımla tarihten silmiştir. Halkların kültürlerine, zenginliklerine el koyarak hepsini kendine mal etmiştir. Şimdi de Kürt halkını tarihten silmek istiyor. ***“Ortada bir kurt kanunu var. Kurt kanunu, avını bitirinceye kadar sürekli saldırmaktır. Bu durumda yapacağımız tek şey kurdu durdurmaktır”*** diyor Başkan APO. Tabii Türk sömürgeciliği bunu yaparken, tarihten gelen bütün gerilikleri, kötülükleri arkasına alıyor. Türk sömürgeciliğinin tarihin en son barbar güçlerinden biri olarak ayakta duramaz duruma getirilmesi, PKK’nin enternasyonalist ve evrensel bir başarı özelliğinden gelmektedir. Çünkü biliyoruz ki, bütün dünya gericiliği TC gerçeğinde gizlidir. Onun için Türk sömürgeciliği dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir biçimde karşı-devrim cephesi tarafından destekleniyor. Ancak bu destek de yetmiyor. Günümüzde çok açıkça görüldüğü gibi, halkların korkulu rüyası olan Türk sömürgeciliği şimdi büyük korkuyor. Yürüttüğü soykırımların hesabı kendisinden bir bir soruluyor. Hem de anladığı dilden.

Kimsenin cesaret edemediği bu büyük hesaplaşmayı Başkan APO yapıyor. Başkan APO’nun dayandığı zemin tarihte insanlık adına, özgürlük adına yapılan bütün iyi ve güzel şeylerdir. Başka hiçbir dayanağı yoktur. Bu temelde kendisine güveniyor, kazanıyor ve kazandırıyor. Bu yönüyle Başkan APO’nun kendisine güvenmesi halka, insanlığa, doğrulara ve gerçeğe güvenmesi demektir. Bunun için Başkan APO ezilenler ve insanlık için büyük bir umut olurken, düşmanları için de büyük bir korku ve kabus olmaktadır. Zaten emperyalizm, ***“APO hayaletinden kurtulmayı düşünün”,*** Türk sömürgeciliği ise ***“Aposuz bir dünya ve Türkiye düşünün”*** derken kendilerine göre haklılar. Çünkü Aposuz düşünmenin hiçleşmek olduğunu biliyorlar.

Türk genelkurmaylığı yaptığı açıklamalarda, ***“Bu savaşı APO tek başına yürütemez, imkansız bir şey”*** diyor. Tarihinde ilk defa karşılaştığı bir olay olduğu için inanmakta zorluk çekiyor. İnanıp inanmamak TC’nin veya onun genelkurmaylığının sorunu. Ama kanıtlanan bir gerçek vardır ki, Başkan APO başarılı savaş tarzıyla tarihe yepyeni katkılar sunuyor. Herkes görüyor ya da görmek istemiyor. Bu başarıyla yetinmeyen Başkan APO, ***“-Eğer sağlam bir-iki yardımcım ya da güçlü bir-iki komutanımız olsaydı bu savaşın seyri daha farklı ve savaş çoktan kazanılmış olurdu”*** diyor.

Başkan APO 20 yılı aşkın bir süredir kendi somutunda kanıtladığı yenilmezlik ruhuna ulaşan kişiliği yaratmanın büyük savaşını veriyor. Ama bu kadar tecrübe, savaş ve büyük imkanlar yaratılmasına rağmen güçlü PKK’liler, komutanlar çıkamıyorsa, bunun nedeni elbette ki köle, geri Kürt kişiliğidir, özgürlük saflarında kendini aldatan kişiliktir.

Başkan APO sadece Kürt tarihinde değil, insanlık tarihinde görülmemiş boyutta bir savaş yürütüyor. Yine görülmemiş kapsamda kişilik çözümlemeleri geliştiriyor. Kürt halkı Başkan APO önderliğiyle uluslaşıyor, yeniden insanlaşıyor, savaşan ve kazanan bir halk konumuna yükseliyor. Bu tarihsel yoğunlaşma Başkan APO önderliğinin varlık gerekçesidir. Ulusallaşan, demokratlaşan, sosyalistleşen bu önderlik, Kürdistan’ın, Kürt insanının çözümlenmedik hiçbir noktasını karanlıkta bırakmamıştır. Kürt ulusu mahalle mahalle, köy köy, ilçe ilçe, şehir şehir çözümlenmiştir. Kısacası iliklerine kadar psikolojik ve sosyolojik olarak çözümlenmiştir.

Başkan APO’nun düşmanlarının çokluğundan bahsettik. Hem de hiç kimsenin olmadığı kadar düşmanları var. Dostları da bir o kadardır. Bunu anlayabilmek, Başkan APO’yu tam anlamayı gerektirir. Kimsenin gerçekleştiremediğini gerçekleştirdiği için emperyalizm Başkan APO’nun gücünü tehlikeli ve inanılmaz görüyor. Kendisini yok edecek kadar, atom bombalarından bile bin kat daha tehlikeli, tahrip edici buluyor.

Başkan APO’nun en büyük düşmanı geri, köle Kürt insanıdır

Başkan APO’nun düşmanları Başkan APO’yu böyle değerlendirirken, savaşın öncüleri, kadroları, savaşanları ve komutanları ise anlamamakta neden direniyor ve ısrar ediyorlar? Buradan çıkarılacak sonuçlar vardır: Niyetler bir yana, objektif olarak Başkan APO’nun en büyük düşmanı geri, köle Kürt insanıdır. Başkan APO geri, köle Kürt tipini emperyalizmden, Türk sömürgeciliğinden daha tehlikeli görmesi boşuna değildir. Çünkü bu köle tipin içinde bütün kötülükler, bütün gerilikler, bütün gafillikler, bütün çirkinlikler, bütün bozgunculuklar, bastırılmış duygular mevcuttur. Geri, köle kişiliğin

> “Niyetler bir yana, objektif olarak Başkan APO’nun en büyük düşmanı geri, köle Kürt insanıdır. Başkan APO geri, köle Kürt tipini emperyalizmden, Türk sömürgeciliğinden daha tehlikeli görmesi boşuna değildir. Çünkü bu köle tipin içinde bütün kötülükler, bütün gerilikler, bütün gafillikler, bütün çirkinlikler, bütün bozgunculuklar, bastırılmış duygular mevcuttur. Geri, köle kişiliğin en büyük silahı ise anlamamakta diretmesidir.”

en büyük silahı ise anlamamakta diretmesidir. Bu gerçekten hareketle, Başkan APO’nun sömürgeci, emperyalist ve gerici düşmanlarına bir de bu cepheden beslenen köle Kürt tipini de eklemek gerekiyor. Bu da kendiliğinden insanlığın başına bela olmuş bir kişiliktir. Başkan APO’nun bütün tepkisi, bütün öfkesi, savaşının çoğunluğu bu tipe karşıdır. Çünkü belirleyici ve önceliklidir. Bütün iç sınıfsal mücadele bu tip etrafında düğümlenmiştir.

Geri kişilik sadece kendisine zarar vermiyor, sadece kendisiyle sınırlı kalmıyor. ***“Geri kişilik kendini sadece partiye, örgütte dayatmıyor, bir insanlığa, bir dünyaya dayatıyor”*** diyen Başkan APO’nun en nefret ettiği, tepki gösterdiği, öfke duyduğu köle olmakta ısrar etmektir. Köleliğe savaşmadan, emek harcamadan özgürlük istemektir. Savaş ve mücadele sahalarındaki pratikler, kişilikler böyle olmakla birlikte, bu kişilik bir ulusun, bir insanlığın kaderini tehlikeye sokuyor. İşte bu kabul edilemez bir nokta oluyor Başkan APO için. Savaşta ortaya çıkan

yetmezlikler, ucuz ve kolay ölümler, düşmanın başarılı bir savaş yürüttüğünden dolayı değildir. Kölelikte ısrar etmenin ve kişilikte partileşmemenin, komutanlaşmamanın bir sonucudur. Yaptığı bir değerlendirmede ***"Dinlemeyi bilin. Allah'tan korkuyorsanız Allah korkusuyla, peygambere saygı duyuyorsanız peygamber saygısıyla, Kürt önderliğinden anlıyorsanız onun gerçeğiyle bu savaşı anlayın"*** derken Başkan APO, büyümenin ve cüce olmaktan kurtulmanın tam zamanı olduğunu belirtiyor. Çünkü hayatın en tehlikeli yürüyüşü ve savaşı içindeyiz. 1996 gibi büyük gelişmelere ve savaşın dayanılmaz bir yakıcılığa ulaşacağı bir yıla giriyoruz. Savaşın daha amansız olacağını şimdiden kesindir.

Aslında tam bir final aşamasına girmiş bulunmaktayız. Şimdiye kadar binlerce şehit verildi. Binlerce yurtsever "faili meçhul cinayetler" adı altında katledildi. Kürdistan neredeyse yerle bir edildi. Tarihte hiçbir ulusa karşı yürütülmeyen bir soykırım ve imha savaşı Kürt ulusuna karşı yürütüldü. En önemlisi de bu kadar emek, çaba ve kan dökülmesine rağmen savaşı kaybetmek düşünülmeyecek veya insan mantığının kabul edemeyeceği bir durumdur.

Savaş bütünüyle kazanılmış değildir. Kaybetmek de mümkündür. Özellikle bu dönemde zafer sarhoşluğuna ve erken iktidar hastalığına kapılmak olsa olsa büyük bir gaflet olur. Sadece zafer sarhoşluğu değil, hangi tür bir hastalık olursa olsun, bu, yenilgi ve kaybetmektir.

Daha işin başındayız. Çok az şey kazanılmıştır. "Devletleşiyoruz, kurumlaşıyoruz, ulusun inşa faaliyetlerine başlamışız" diye rehavete kapılmak kaybetmenin en temel nedeni olmaktadır. Yetmezliklerin, kayıpların, savaşı istenilen düzeyde yürütememenin başlıca nedenlerinden biri de **"keyfiyet"** veya **"yapamıyorum"** anlayışıdır. Devrim saflarına katılan bireyin keyfiyet diye bir durumu olmaz. O bir devrim militanıdır. Baştan sona devrimi geliştirmekle ve sürekli yeni arayışlar içinde olmakla yükümlü bir militandır. Devrimin militanıdır; devrimi kendine göre değil, kendini devrime göre ayarlamak zorundadır. Fakat mücadele saflarında bunun tersi görülebiliyor. Alabildiğine bir keyfiyetçiliğin, profesyonel bir devrimcinin içine giremeyeceği **"yapamam, edemem"** ya da **"bildiğimi okurum"** gibi tutumlar sergileniyor. Bu keyfiyetçiliktir. Mücadeleyi geriye çekmektir. Bir militan, keyfine göre değil, örgütün istek ve anlayışına göre hareket etmek zorundadır. Çünkü bir örgütün içine girildikten sonra örgütün kurallarına uymak zorunludur veya bu kurallara göre hareket etmek gerekiyor. Aslında **"keyfiyetçilik", "yapamıyorum"** ve **"anlamıyorum"** demek, partileşmeyi kabul etmemektir. **"Ben yapamıyorum"** demek, **"Ben partili olmayı kabul etmiyorum"** demektir. Kısacası **"yapamıyorum"** mantığı, partiyi red mantığıdır. Dolayısıyla doğru devrimci anlayış, yapamaz durumda olsa bile, verilen işi yapmak için hazır değilse bile, en kısa sürede onu yapacak duruma gelmek için çaba harcamaktır.

Kuşkusuz **"yapamıyorum"** anlayışının toplumsal, ulusal kökleri de araştırılabilir. Ne olursa olsun bu ciddi bir zayıflığı içermektedir. Aşiret ortamından, onun kültüründen, yenilgi ortamından gelmişiz, teslimiyetçi ruhun egemen kılındığı bir toplumdan gelmişiz ve etkilerini hâlâ taşıyoruz gibi bir sürü gerekçe gösterilebilir. Ama bu gerçekler, aynı zamanda bir devrimci olarak ortaya çıkmanın gerekçeleridir. Eğer bunlar olmamış olsaydı, o zaman devrimci olmanın da hiçbir anlamı kalmazdı. Çünkü bizler bu gerekçeleri yok etmek, bertaraf etmek için partiye katılıyoruz. Kendi durumlarımızı ortaya koyduğumuz zaman, olumsuzluklarımızı hep ortaya koyarız ve bunların nedenlerini de söyleriz. İşte "bende şu kültürün etkisi var, şu toplumsal düşkünlüğün payı var, şu alışkanlıklar, şu sınıf" vb. gibi bir yığın gerekçe sayılabilir. Oysa bunlar bir devrimcinin çıkış varlık gerekçeleridir. Eğer bunlar dayanak yapılarak geri durulursa, o zaman devrimcilik yapılmak istenilmiyor anlamına gelir.

En büyük hizmet, en büyük militanlıktır

Önemli görevlerle karşı karşıya olduğumuz açıktır. Her şeyden önce Kürdistan savaşı veya Başkan APO'nun tarzı ne kadar halka, dünyaya taşırılabilmiştir? Yoldaşlık ilişkileri, halka yaklaşım, eğitim, özgür geleceğe ulaşmak, kadın özgürlüğünü sağlamak, **"nasıl savaşmalı, nasıl yaşamalı"** gibi hayati sorular ve sorunlar karşımızda durmaktadır. Bunlara cevap bulunmadan gerçekleşmeden savaş kazanılamaz.

Yine devlet olmadan mücadele saflarında iktidar kavgası vermek yenilgiyi kaçınılmaz kılar. ***"Erken iktidar hastalığı lanetli bir durumdur. Münafıklıktır, giderek objektif ajanlıktan daha tehlikeli bir düzen ajanlığıdır"*** diyor Başkan APO. Neyin erken iktidarı olunabilir ki? PKK'lileşildiği oranda, başarılar, zaferler elde edildiği sürece iktidarlaşmada pay sahibi olunabilir. ***"Bize gerekli olan büyük hizmet savaşıdır. Kim en büyük savaşı geliştiriyorsa, o en büyük hizmetkardır, en büyük otoritedir, en büyük iktidardır."*** Gerçek iktidarın tanımı budur. Bundan başka bir iktidar tanımı yapılamaz. Bunun dışındaki bütün iktidar tanımlamaları kariyerizmdir, komploculuktur, hırsızlıktır, ucuzca değerlerin üzerine konmaktır. "En büyük hizmet, en büyük militanlıktır" gerçeği unutulmaması gereken bir ilkedir. Aslında bu tür yaklaşımlarda eski yaşama bir özentinin olduğunu görmek mümkündür. Düzende ulaşmak isteyip de bir türlü ulaşamadığı hedeflerine PKK saflarında ulaşmak isteminden başka bir şey değildir.

Gerçek savaş, bundan sonra başlıyor. Bu savaşın kaybedilmesi sadece bir ulusun yok olması demek değildir, bir insanlığın umutlarının da sönmesidir. Adeta bir ulus için kıyametin erkenden başlaması demektir. O halde büyük sorun olmamak için öncü militanlığı yakalamak zorundayız. Pratiklere ve kişiliklere amansız yüklenerek başarının sahipleri olabiliriz. "Benden bu kadar", "benim gücüm bu kadar" demek, olsa olsa bir gafillik ve kendini kandırmak olur. Devrime ve savaşa ciddi

> "Devrimci kişilik kendisini sürekli yargılayan kişiliktir. Kendisinden asla memnun olmayan, bu anlamda gelişmekte asla sınır tanımayandır. Kendine sevdalanması olmaz. Kendine sevdalanma tam bir geriliktir."

yaklaşmamak olur.

Başkan APO savaşa ciddi yaklaşıyor. Kimsenin göstermediği hassasiyeti gösteriyor. Savaş yaşam içindir gerçeği bu hassasiyette vardır. ***"Savaş, ateşle hareket sanatıdır. Bayağı kızgın ateş ortamında yol almaktır. Bir esinti, bir rüzgar değildir, bir akarsu kenarında yürümek hiç değildir. Her tarafı alev alev fışkıran bir ateş ortamında yürümektir."*** Başkan APO'da savaşın tanımı özgürleşmektir, insanlaşmaktır, insana değer vermektir. İyi ile kötünün ortaya çıkmasıdır. Bütün örgütleme çalışmaları, siyaset yapmak, savaşmak hepsi yeni yaşama ulaşmak, sosyalleşmek içindir. Başkan APO'da savaşın tanımı budur. PKK içinde olup da PKK'lileşemeyenler ise savaşı sadece elde silah dağda savaşmak olarak anlıyorlar. Ya da insanların öldüğü, silahların konuştuğu meydanlar olarak değerlendiriyorlar. Savaşın dönüştürücülüğünün sadece silahlarla olmadığı, en önemlisi ruhta, kişilikte, beyinde bir savaşın verilmesi ve en büyük savaşın da her şeyden önce anlayışta kazanılması gerektiği unutulabiliyor ya da gözardı edilebiliyor. Örneğin Avrupa çalışmalarında; "Avrupa'dayız, ülkeden uzağız, ancak kendimizi ülkede kanıtlayabiliriz, nasıl olsa Kürdistan'a gideceğiz" gibi bir anlayışla çalışmalara eksik ve boşvermeci yaklaşılmaktadır. Bu oldukça yanlış bir anlayıştır. Örgüt ve devrime ciddi yaklaşmamaktır, savaşı yaşamamaktır. Ülkeye, sıcak savaşa her an hazır olarak bu sahadaki görevleri başarmak büyük bir onur olan ülkeye dönüşü daha anlamlı kılacaktır. Ama bunun tersi yapılıyor, bu sahadaki değerlere gereken önem verilmiyor. Bundan dolayı da çalışmalarda istenilen verim elde edilemiyor. Sorunlar üst üste birikiyor ve önderliğe havale ediliyor.

> "Devrim saflarına katılan bireyin keyfiyet diye bir durumu olmaz. O bir devrim militanıdır. Baştan sona devrimi geliştirmekle ve sürekli yeni arayışlar içinde olmakla yükümlü bir militandır. Devrimin militanıdır; devrimi kendine göre değil, kendini devrime göre ayarlamak zorundadır. "

"Bizi anlamamak, duymamak, savaşı yaşamamak; halkı, tarihi, bilimi anlamamak, duymamaktır" diyor Başkan APO. İster Avrupa'da, ister Kürdistan'da olsun savaşın ağırlığı ve yakıcılığı hissedilmeden başarılar elde etmek mümkün değildir. Elde ettiğini sananlar ise büyük gafillerdir. Basit, savaşı yaşamayan bir kişilik kolay zafer ister, kolay başarıya ulaşmayı hedefler. Zora göz diken ise kolay zafer istemez. Başkan APO zorluklarla boğuşarak bu savaşı kazanıyor. Zor işlerle, uğraşmak Başkan APO için bir tutku olurken, komutanlar, öncü olma iddiasında olan bizler için ise zorluk fersah fersah kaçılması gereken bir durum oluyor. Başkan APO kolayı seçmiyor, tenezzül bile etmiyor. Pratik sahada ise işe zor olandan değil kolay olandan başlanıyor. Bu, devrimi kavramamaktır. Devrime duygularla, niyetlerle, keyfe göre yaklaşmaktır, kendine göre yorumlamaktır. Eski Kürt isyancılığı biçiminde devrimi anlamaktır. Devrim saflarında rahatlık diye bir kavramdan bahsedilemez. Hele Kürdistan gibi bir ülkenin devrimi söz konusuysa rahatlık kaybetmekten başka bir şey değildir. Devrim saflarında rahatlığa, kolaya koşmak düşmana koşmaktır. Başkan APO; ***"Ben en büyük zorluklara katlanarak rahatlığı buluyorum. Bunun dışındaki rahatlık tuzaktır"*** diyor.

Devrimci kişilik kendisini sürekli yargılayan kişiliktir. Kendisinden asla memnun olmayan, bu anlamda gelişmekte asla sınır tanımayandır. Kendine sevdalanması olmaz. Kendine sevdalanma tam bir geriliktir. Pratikte de, en çok, en geri kişilerin kendilerine sevdalandıkları görülür. Bu duruma düşmemek için çözümlemeler ve eğitim üzerinde yoğunlaşmak şarttır. Devrimci bir kişilik, toplumun bütün çelişkilerinin açıkça çatıştığı bir savaş alanıdır. Bu çelişkilerin bittiği yerde, devrimcinin yaşamı biter. Yaşamın en hareketli biçimi olan devrimcilikte çelişkileri uzlaştırmaya çalışmak, kendinden hoşnut olmak anlamına geliyor ki, bu tehlikelidir.

Yoğunlaşmanın kesintiye uğradığı anda, mücadeleyi yavaşlatıyorsunuz ya da eski düzen özelliklerinize karşı savaşı bir anlamda durduruyorsunuz demektir. Bu da, geriye dönüşün bir başlangıcıdır. Bu, halk gerçekliğini derinden yaşamaya, ilerici bir tarzda halklaşmaya, hatta insanlığın temel sorunları karşısında kendini sorumlu görme duygusuna bağlıdır. Bu sorumluluğun bir an bile unutulmaması gerekiyor.

Başkan APO iliklerine kadar savaş üzerinde yoğunlaşıyor. Savaşı yaşıyor, savaşı yürütüyor. Savaşla insanları pisliklerden, kötülüklerden arındırıyor. Yeni duygular, yeni düşünceler, yeni yürekler, yeni kültürler, yeni ahlak ve yeni edebiyat savaşla yaratılıyor. Başkan APO amaç ve hedefte nettir. Tüm yoğunlaşması hedeflerine, hayallerine ve umutlarına kavuşmak içindir. Önderlik bunun için yaşıyor: ***"Ben niçin yaşıyorum; siz niçin yaşıyorsunuz? Ben büyük amaçlarıma ulaşmak için yaşıyorum. Siz ise sigaranızı temin etmek için yaşıyorsunuz."*** Buradan da anlaşılacağı üzere Başkan APO tarzıyla bizlerin tarzı arasında büyük farklılıklar söz konusudur. Bir tarafta müthiş kazandıran bir tarz, bir tarafta da müthiş kaybettiren bir tarzın sahipleri olarak bizler duruyoruz. Adeta PKK'yle aramıza gizli bir el, düşman eli girmiştir. Ölüme, her türlü fedakarlığa koşuluyor, ama bir alışkanlıktan kopulamıyor. Bu elbette ki, kendini, düzeni, geleneksel Kürtlüğü yaşamaktan başka bir şey değildir. Başkan APO'da bütün geleneksel kavramlar, yaşam biçimleri yerle bir olmuştur, öldürülmüştür. Kürdistan'da eski tarzda yaşamak ölmektir, rahat diye bilinen yaşam, aile için yaşam, aşiretin namusu, onuru için yaşam ölümdür. Düşmana sığınmak, yaşamı düşmanda aramak ise büyük bir onursuzluk ve utanmazlıktır. Başkan APO bu konuda yaşamın sınırlarını aşmıştır. Süreklileşmiş, sonsuzlaşmıştır.

Kendini konuşturmak savaşan halk gerçekliğine karşı savaş açmaktır

Bütün devrim, her şey halk için yapılmaktadır. Mücadele sahalarındaki kişiliklerde ise tam tersine bireysel kaygılar, bireysel yaşam ön plana çıkmaktadır. Yetkilere dört elle sarılınıyor. Her şey yetki ve talimatla yapılmaya çalışılıyor. Yine örgütün talimatları boşa çıkarılıyor: ***"Ben daha iyi biliyorum, en iyisini ben yapıyorum"*** adı altında talimatları, örgütü boşa çıkarmak kendini ve düzeni konuşturmaktır. Pratiklerde bu yönlü kendini konuşturma alabildiğine görülüyor. Partileşmemiş bir kişilik kendisini konuşturursa, mutlaka eskiyi uyguluyor demektir ki, bu da sömürgeciliği, onunla işbirliği içinde olan sınıfları, ister istemez düşmanı ve onun uzantılarını konuşturmaktır. Bu anlamda kendini konuşturmak partiye karşı savaş açmaktır. Bu da ayağa kalkarak savaşan halk gerçekliğine karşı savaştır.

Devrim saflarına gelen insanların devrimle, devrimin hedef ve amaçlarıyla birleşmeleri gerekiyor. Örgüt saflarında bir ağa kişiliği şekilleniyor; bunun yansıması olarak da halka bir ağa gibi yaklaşılıyor. Savaşçılar, yoldaşlar sadece emir kulları olarak görülüyor. İşte bu kişilik aşılmadan hiçbir başarıya ulaşılamaz. Hiç kimse kendini aldatmamalıdır. PKK içinde olmak PKK'lileşmek değildir. Başkan APO'nun belirttiği gibi, ***"İsmini Agit koymakla Agit olunmaz."*** PKK içinde olup bir milim özgürleşmeyen, düzeni yaşamaktan kurtulmayan, PKK'yi emek kapısı olarak değerlendiren, yine düzendeki alışkanlıkları olduğu gibi sürdüren birçok kişilik ve pratiği görmek mümkündür. Bütün bunlar da kaybettiriyor. Alışkanlık ve gerilikleri yaşamak en büyük esirliktir. Düşmana esir olmaktan bin kat daha beterdir. ***"Alışkanlıklar en kötü hastalıktır. Alışkanlıklarınızı, kötülüklerinizi göbekten keser gibi kesin. Sizi yanıltan, engelleyen hayat şartlarıdır, alışkanlıklardır. Ben yaşamda yanılmam, benim yanılmam imkansızdır, ben burada kazanıyorum"*** diyor Başkan APO. Alışkanlıklar en acımasız, öldürücü bir yılan zehiri gibidir. Alışkanlıklar anında terk edilmediği oranda tehlikeli bir hal alır, kronikleşir. Önlenemez bir hastalık gibi insanın içinde büyür. Bütün dokulara işlenir ve sonuçta kişiliği tasfiye eder. İçimizde düşman bin yıllık gericiliğin, teslimiyetin düşmanıdır. Bu da karşısında savaştığımız düşmandan bin kat daha tehlikelidir.

Başkan APO'yla bizler arasına düşman, yani gizli bir el girmiştir. Başkan APO'yla aramızda dağlar değil, iç düşmanlar, kötülükler, çirkinlikler vardır. Başkan APO'ya ulaşmak kolay olduğu kadar bir o kadar da zordur. Başkan APO'ya ulaşmak için her türlü yol ve yöntem de sunulmuştur. Bu duygularımız, düşüncelerimiz ve pratiklerimizle kendimizi aldatmamakla, ya da sürekli başvurulan ***"anlamaya gelmeyiz"*** yaklaşımını terk etmekle olur. Bin yılların iç düşmanları, duyguları, düşünceleri yok edilmediği sürece ne Başkan APO'ya ulaşılabilir, ne de savaş kazanılabilir.

"Ne yemekten, ne uykudan, ne de başka bir şeyden zevk alıyorum" diyor Başkan APO. Mücadeleci kişilik kolay kolay her şeyden zevk almaz, tatmin olmaz. Her şeyi savaşa göre olur. Ruhunu savaşa göre şekillendirir. Ucuz tatmin olmaz. Mücadele sahalarındaki pratiklerimize baktığımızda ufak bir başarı üzerine yıllarca yatılabiliyor. Geleceği kazanma ve planlamaktan çok günü, ya da anı kurtarmanın hesapları yapılıyor. Sonuçta gün de, an da kurtarılamıyor. Bu durum eski Kürdün günü kurtarmasından, her şeyi Allah'a havale etmesinden ya da Allah'a şükretmesinden başka bir şey değildir. Eski Kürt her şeyi Allah'a havale ederken, bizler de Başkan APO'ya havale ediyoruz. Değişen hiçbir şey yok. Eski Kürt olduğu gibi yerinde sayıyor.

Yine diğer bir önemli nokta ise; Başkan APO'ya bağlı olmaktır. Başkan APO'ya bağlı olmak ideolojik-politik olarak O'nu kavramaktan geçer. Mümince, duygusal bağlı olmayı Başkan APO kabul etmiyor. Bağlılıklarımızı tehlikeli görüyor. ***"Böyle bağlılıklarınız beni ürkütüyor, hiçbir işe yaramıyor"*** derken, bağlılıkların bilimsel olması gerektiğini kastediyor. Başkan APO'yu anlamak, sevmek, duymak, düşmanı kahretmektir, zaferi kesinleştirmektir.

İçinde bulunduğumuz aşama ya kazanma ya da kaybetme keskinliğindedir. Bir üçüncü olasılıktan söz etmek mümkün değildir. Böyle hassas bir dönemde biz militanlara ve partileşme çabası içinde olanlara büyük sorumlulukların düştüğü açıktır.

Gerçekçi olmak zorundayız. Herkes önder olamaz, herkes bir önderin tarzına ulaşamaz. Ama Başkan APO'nun bizden istediği, anlamaya ve ciddiyete gelmemizdir. Bu konuda yaptığı bir değerlendirmede; ***"İlle benim gibi olmanızı istemiyorum, benim gibi olmayabilirsiniz ama, en azından bu tarzdan sonuç çıkarmak gerekiyor, kendinizi düşmana kolay lokma haline getirmeyiniz, kolay kaybetmeyiniz"*** diyor.

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞ DEĞERLENDİRİYOR

PKK'lileşmek mutluluktur

"Bütün geriliklerinizi affetmeyeceğim, boyun eğmeyeceğim, uzlaşmayacağım. Çıldırsanız da, cayır cayır yansanız da istediğiniz gibi olmayacağım. Aldatamam, aldatılamam."

Baştarafı 32. sayfada

sanlık için bir ucube gerçeğiyle karşı karşıya olduğumuz içindir. Bu kirli TC gerçeğini beynimize, özümüze sindirmiş ve bizi anlaşılmaz, kendini dile getiremez, ifade edemez bir duruma sokmuştur. Talihsizlik budur ve buna karşı direniyoruz.

Yaşamın yolu düşmanı anlamaktan geçer

Vermekte olduğunuz savaşı ve yürütülen kirli savaşı, bütün yönleriyle anlamak durumundasınız. Anlayamazsanız kendinizi anlatamazsınız. Hiçbir şeyi anlamadan da yaşayacağınızı sanırsanız, yaşayamazsınız. Dolayısıyla her şey, bizi mevcut düşman gerçeğini tanımak ve gelişmek için anlamaya mecbur ediyor.

Başka türlü yaşamın yolu yoktur.

Başka türlü, yaklaşım imhadır, dahası cüceleşme, hatta karıncalaşmaktır.

Nitekim bugün Türkiye'de yaşam çökmüş düzeydedir. Sosyal çöküş, siyasal yozlaşma had safhada. Ekonomi tam bir talan ekonomisi. TC kendi halkına da bunu dayatıyor. Türk halkı da bunu hiç anlayamaz duruma getirilmiştir ve yaşayamıyor. Yaşamak için ezdiği, ezilmesine ortak olduğu, alet olduğu halkın kurtuluşundan başka umudu yok. Daha kötü durumda. Bu yüzden, yaşamın yolu düşmanı anlamaktan, onun dayattığı kirli savaşa karşı devrimci savaşı başarıyla dayatmaktan geçmektedir.

Hiç kimse hiçbir gerekçeyle kendini aldatmamalıdır.

Hele hele PKK'ye dayanarak, savaşmadan, hem de başarıyla savaşmadan (bu savaş ideolojiktir, siyasidir, askeridir), her türlü gereklerini yerine getirmeden kimse "ben onurlu-şerefli birisi olarak yaşarım" demesin. Bu, halkın içinde bulunduğu kötü yaşamdan da daha tehlikelidir. Sahte özgürlük hevesleri içinde olmak, kölelikten daha aşağılıktır ve bu yaygınca yaşanıyor. Düşmana cevap vermeden bir yaşamı savunanlar, düşmanı hesaba katmadan, hele hele onun üzerine doğru yürüme, onun hakkında nasıl düşünülür, nasıl planlanılır, nasıl örgütlenilir, nasıl eyleme geçilir; bunun gereklerini yerine getirmeyenler parti içinde şereften-onurdan bahsedemezler. Yaşayabileceklerini de sanmasınlar.

Bu gafleti terk etmek gerekiyor.

Artık anlaşılmıştır ki, yaşamanın yolu düşmanın bu dayattığı kirli-özel-faşist savaşımın, yine, her yolu deneyen, savaş yasalarına tamamen karşı çıkan, onların gereklerine bağlı olmayan, en özelinden özel, en kirlisinden kirli bir savaşla karşı karşıya olduğunuzu bilerek, kendi savaş kişiliğinizi ortaya çıkarmaktan geçer.

Saflara gelip kolay "partileşmeye başladık" diyorsunuz. Ama gereklerinin yüzde birini bile yerine getiremiyorsunuz.

Yapmayın bunu.

Yaşam kutsaldır, uğruna büyük çabalar harcandıktan sonra gereken saygı gösterilmiş olur. Yaşam birkaç eylemle ifade edilemez, hatta salt askeri başarılarla da elde edilemez. Çok büyük bir anlama işidir.

Yaşam, ruhun, sevginin, saygının gelişimidir.

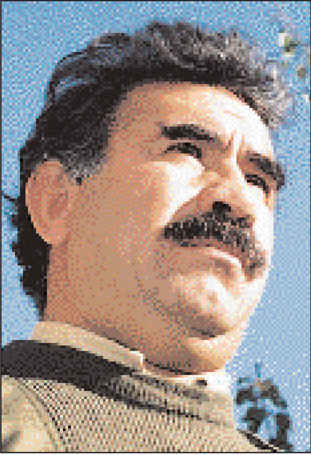
Devrimimiz kahretme devrimi olduğu kadar, sevgiyi yaratma devrimidir de. Düşman katlederken, sadece talan etmek için değil, ilkin kutsal yaşamın anlamını yok etmek istiyor. Demek ki, düşman, elinizden vatanı, özgürlüğü almadan önce, beyninizi, düşüncenizi alır. Ondan sonra ruhunuzu, arzunuzu, isteminizi, sevginizi elinizden alır, almıştır da. Onun için Kürt halkı sevemiyor, arzu edemiyor. Sevemeyen, arzu edemeyen, ülkesinin yer altı, yer üstü zenginliklerine de anlam veremez. Anlam veremediği için talep edemez veya uğrunda savaş vermez.

Parti günleri aynı zamanda düşmana gösterilecek yüksek anlama, kin kadar istem-arzuların, yaşam sevgilerinin müthiş geliştirildiği günlerdir.

Ben kendimi tanıdığımdan beri hem büyük öfkelerle, hem de büyük tutkularla, sevgilerle yaşadım. İkisi de iç içedir.

Birisiyle yıkarken, birisiyle yaparım. Biri olmadan diğeri olmaz.

Bakıyorum sizlerde ya ucuz sahte sevgiler, arzular, ya da salt kinler, öfkeler var. Bu, böyle olmaz. İkisinin ilişkisinin önemini, birinin diğerini ne kadar gerekli kıldığını, beslediğini bileceksiniz. Çoğunlukla halk gerçekliğimizde, hatta kişiliğimizde kinimiz saptırılmıştır. Mutlak düşmana yöneltilmesi gereken kin, bize yöneltilmiştir. Herkes herkesle kavgalıdır ülkemizde. Bu da, düşmanın özel savaşı ne kadar körüklediğinin bir ispatıdır.

> "Çürümüş olanın, 'ben yaşayamam' diyenin, en silik kişiliğin ayağa kalkıp kahramanlaştığı bir harekettir PKK. Kendimize bakalım: Bir hiçken PKK'de nerelere, hangi yüreğe, hangi düşünce gücüne ulaşıyoruz! Bu da PKK'nin hümanizmidir, insana saygısıdır, insanı büyütme yeteneğidir."

Savaşmak için ilkin bu topraklara sevdalanmak gerekiyor

Siz parti militanları yıllardır savaşıyorsunuz. Ama sizlerde ülke sevgisine ilişkin ciddi bir gelişme göremedim. En kutsal dağlarda, vadilerde (çoğu anıtsaldır) ruhunuz bir ürperti bile duymadı.

Çünkü ruhunuz yok.

Ölüler gibi dağların, ovaların etrafında dolandınız. Vatan sevgisi, hele bu vatan insanlığın beşiğiyse, böyle olmaz. Savaşmak için ilkin bu topraklara sevdalanmanız gerekiyor. Ama size bakıyorum; sanki pişman olmuşsunuz, sanki ülke başınıza bela olmuş. Bu topraklar sanki sizi daha da gerisin geriye itmiş. Bu, düşmanın dayattığı kültürdür. Düşman sana, "senin ülkende yaşanmaz, doğup büyüdüğün topraklar yaşanılmaz" diyor. Ve bir koşuşturmadır gidiyor. Çok iyi biliyorsunuz ki, halkımızın veya sizin içinizde önemli bir bölüm ülkesinden kaçtı, kaçırtıldı. Sonra sizler partiye geliyorsunuz ülkeye yönünüzü veriyorsunuz. Ama oradan da sıkılıyorsunuz. Peki sizi o zaman nereye koyalım? Bu çok açık bir çelişkidir, düşmanın bir oyunmasıdır. Bu oyuna son vereceksiniz. Ne ülkeden ucuz kurtulmak, ne toprak sevgisinden vazgeçmek, ne de elin memleketine, elin güzelliklerine çılgınca bağlanmak doğrudur. Hele bu Avrupa çılgınlığı olunca bu daha beter bir çılgınlıktır. Bu çılgınlığı da hiç tanıdığınızı sanmıyorum. Yine kimin içindir, nasıl yaratılmıştır bildiğinizi sanmıyorum. Bütün bunların farkında bile olamayanlar nasıl, ne hakla yaşayabilirler?

Bu bir oyundur ve siz içine sokulmuşsunuz. Bu oyunu bozmak gerekiyor.

Topraklarını sevemeyenler, hiçbir halkın kültürel gerçeğine de anlam veremezler ve bu da ancak çağdaş kölelerin yaşamı olabilir. Hiç kimse "ülke dışında topraklarımızın üstündeki her türlü tarihsel-kültürel değerlerimizin, toplum olma hakkımızın gereklerini yerine getirmeden, hele bırakıp kaçarak, neredeyse tek aileye toplumsal gerçekliği indirgeyerek yaşayacağız, mutlu olacağız" demesin; bu büyük bir yalandır ve çok lanetli bir durumu ifade eder. Bunu sonuna kadar anlamalısınız. Yalnız ülke dışında savrulmuş insanlarımız için söylemiyorum. En önemlisi ülkemizdeki insanlar için bunu söylüyorum.

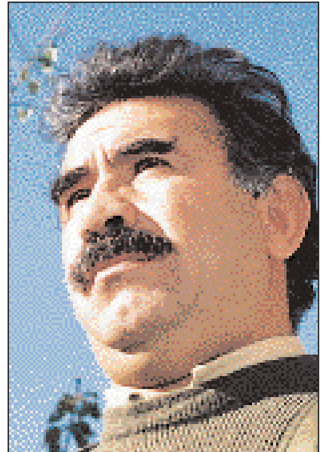
Siz parti militanları için daha fazlasını iddia ediyorum ki, ülkeye dönüş yapmak zorundasınız. Tutkuda dönüş, arzuda dönüş; tarihe, kültüre dönüş yapmak zorundasınız. Bu ülke bir harabe de olsa, birkaç heceli dil de olsa, birkaç söz namesi de olsa dönüş yapmalısınız. Başka türlü bu üzerinizdeki laneti, onun zincirini boynunuzdan söküp atamazsınız.

Yüzyıllardan beri bu topraklar işgalciler, talancılar tarafından habire boşaltılıyor ve kalanlar da en uşakça işbirlikçilik ve inkarcılık temelinde bırakılıyor. Öfkemizin büyüğü bunlara karşıdır. Bugün bunların en son kalıntılarına büyük bir savaş dayatıyoruz ve onların bu ülkeyi peşkeş çekmelerine karşı bir savunma savaşı veriyoruz. Güney Kürdistan'da yaşanan savaş budur. Kuzey'de inkarcılığa karşı, Güney'de işbirlikçiliğe karşı verilen savaş doğru yaşam içindir. Kuzey'deki inkarcılığa karşı ruhta, tarihte, sosyal gerçeği yakalamada verilen bir savaştır ve eğer bunu yakalayamazsak, gereklerini yerine getiremezsek, inkar eden kişilik insanlık tarihinde en aşağılık mertebede bulunur. Güney'deki işbirlikçilik, inkarcılıktan daha aşağı kalır bir durumda değildir. Daha kaba ve çirkindir. Şimdi bu ikisine karşı savaşı birleştiriyoruz, ikisi de içimizdeki savaştır.

Yalnız kaba birkaç inkarcıya veya işbirlikçiye karşı değil, kendi kendini inkar eden, gırtlağına kadar uzlaşmacılığı yaşayan partililere karşı da bu savaş veriliyor.

Parti ortamımızda kendini yenilemeyen, özgürce yaratamayan kişilikler var. Bunlar da kaba inkarcı ve işbirlikçiler kadar karşımıza alıp savaşmamız gereken kendi iç düşmanlarımız oluyor.

İçimizdeki, beynimizdeki ve ruhumuzdaki düşman, bu kaba inkarcılardan, işbirlikçilerden daha az tehlikeli değildir.

> "Aldatamam, aldatılamam. Ağlıyormuşsun, yorulmuşsun, tıkanmışsın, kendini çaresiz bırakmışsın, benden göreceğin tek karşılık neden ölmedin, neden bu utanmazlığı hâlâ sürdürüyorsun olacaktır. Başka hiçbir şey benden beklemeyin. Ama güzelsen, yiğitsen, sağlamsan hoşgeldin derim. Bunun dışındaki her parti ortamına gelişe 'kahrolsun' derim."

İşte partimizin yaşadığı savaş günleri, son yıllarda yaşadığımız en anlamlı bir savaştır. Bunlar hücrelerimize kadar sinmiş, özünde düşmana dayanan, onun çok önceden bizi fetheden duygularıdır, düşünceleridir, arzularıdır. Bunlara karşı biz büyük savaş verdik.

Bugünler aynı zamanda bu anlamda ilerletilmiş savaş günleridir.

Görülüyor ki, PKK savaşımı en açıktan kirli-özel savaşçılara karşı olduğu kadar, en içten kendimiz gibi sandığımız ama, büyük bir gafletin, kendini her türlü geriliğe, kaybeden değere yatırmış kişiliğin yerle bir edilme savaşımıdır. Başka türlü alnı ak militan kişilikler ortaya çıkarılamaz.

Bahsettiğim PKK, güzellik, yiğitlik, başarı gerçeğidir.

En silik kişiliğin ayağa kalkıp kahramanlaştığı harekettir PKK

Savaş Serhat'tan Dersim'e, Toroslar'dan Zağroslar'a, Fırat-Dicle boylarından Munzurlar'a kadar gelişmiştir. Bu oldukça değerli ve anlamı büyüktür ama, daha da önemlisi kendimizi ne kadar kazandığımız, iç savaşımızı ne kadar geliştirdiğimizdir. Eğer kendi içimizdeki savaş olmazsa bir gün bile bu savaş cephelerinde kalmak mümkün değildir. Son yılların gösterdiği temel bir gerçeklik de budur. Savaşta yenilgi de olabilir. Fakat şunu çok açık bilmek gerekir ki, PKK aynı zamanda her yenilgiyi anında başarıya dönüştürmenin de adıdır. Yenilgi başarının anasıdır. Bir de böyle PKK'lileşmek gerekir, diyoruz. Bu, geçen yıllarda çok açık kanıtlanmıştır. Yenilgisi bile olsa, PKK savaşımı başarıyı kesinleştiren zaferin savaşımıdır. Bu tarz doğru bir partileşmedir. Adına sosyalizm denilen öğretiye de doğru bir karşılık vermenin savaşımıdır.

Bu yıllarda sosyalizm adına kurulan devletler çözüldü. Dev gibi partiler çözüldü, iddialı önderlikler vardı, dünyayı kendilerinden ibaret sayarlardı, sonuçta hepsi çözüldü ama, PKK büyüdü. Tüm emperyalistler, PKK'ye "sosyalisttir" diyerek saldırdılar. Bunlara karşı PKK ayakta kaldı. Bu da şunu gösteriyor; PKK'de sosyalizm yenilmezdir.

Ulusal kurtuluş savaşını ezmek isteyenlerin söylediği diğer bir ifade de şudur: "Kürdistan diye bir ülke yok, Kürt diye bir gerçeklik varsa da fi tarihinde bitmiştir." Ama PKK ulusal kurtuluşçuluğu, tüm ulusal kurtuluşlardan daha yaratıcı olmasını bilmiştir. PKK, bütün sorunlara doğru bakmanın, şovenizme kaymamanın, sosyalizm uğruna başarılı olmanın, kendinde bunu gerçekleş-

tirmenin, bütün saldırılara rağmen, bir ulusal kurtuluşçuluğun adıdır, zaferidir. Bu da günümüz için büyük bir gerçeğin ifadesidir. Ulusal büyüklüğe, şovenizme kapılmadan en ulusal-şovenist bir güce karşı, halkların kardeşliğine, ulusların eşitliğine bağlı kalınarak bir savaşı yürütmek ancak PKK'de hakkıyla ifadesini bulmuştur. Benzer iddialar taşıyan hiçbir partinin gerçekleştiremediğini gerçekleştirmiş oluyor.

Çürümüş olanın, “ben yaşayamam” diyenin, en silik kişiliğin ayağa kalkıp kahramanlaştığı bir harekettir PKK.

Kendimize bakalım:

Bir hiçken PKK'de nerelere, hangi yüreğe, hangi düşünce gücüne ulaşıyoruz! Bu da PKK'nin hümanizmidir, insana saygısıdır, insanı büyütme yeteneğidir. Temelde de en iddialı insan hareketi oluyor.

Somut olarak hangi cephelerde parti ne durumdadır, onları fazla işlemenin gereği yoktur. Hiçbir mevzide gerilemeye fırsat vermedik. Gerilla mevzileri ülkemizin hemen her tarafında iş görecek durumdadır.

Halkımızın kent-köy içindeki her yerine PKK'liliğin ruhu sinmiştir.

Gerileme yoktur. Yurt dışındaki bütün kitlemizin ve dostlarımızın içinde PKK'nin itibarı yükseltilmiştir, hem de zirvededir. Bu kadar imkan ve fırsatlar dahilinde, ilk defa insanlık halkımıza açılıyor, biz insanlığa açılıyoruz. Zavallı bir halk olarak değil, umut veren bir halk olarak değerlendiriliyoruz. Dünyada en emperyalist, en insanlık dışı güçler her ne kadar bizi en terörist ilan etmek istiyorlarsa da, kendilerinin de buna inanmadıklarını biliyoruz. PKK'ye karşı kompleks içindedirler. Eğer insanlık için bir öncülükten bahsedilecekse, onun da PKK'de ileri boyutlarda yakalandığını söylemek bugün için abartı sayılmaz.

İnsanlığın iddialı bir örgütüyüz.

PKK her türlü terörizme, başta da emperyalizmin terörüstlüğüne ve insanlığı oldukça düşüren bütün değerlere karşı, insanlık adına sapasağlam ayakta kalmanın da adıdır.

Hiç şüphesiz sorunlarımız dağ gibi. Başarı için sadece ilk adımları attık. Bir anlamda partileşmenin başlangıcındayız.

Ama umutluyuz ve zafere daha kesin adımlarla yürüyoruz.

Bu dönemde istenilirse parça parça vatanı kurtarabilecek, özgür yaşamı elde edecek, çok sağlam başlangıçlar yapabilecek durumdayız. Kıymeti budur. İsteyen istediği kadar zafere tırmanabilir. İdeolojik, siyasi, askeri ve kültür silahlarıyla PKK şimdi daha güçlü. Yeter ki kullanılsın, savaşın kazanılması kesinleşir. Bunu küçümsememek gerekiyor. Hele hele özgürlük tutkusu olanların asırlık rüyalarının gerçekleşmesi olarak görülmesi gerekiyor. Bunlar bin defa secdeye yatılacak değerlerdir. Müminlerin ibadetleri, dervişlerin çileleri vardır ya, işte bugün hepsinin karşılığı PKK'lileşmektir, PKK tarzında savaşmaktır. Böyle anlarsanız, böyle yaşarsanız PKK'yi anlamış olursunuz ve başarırsınız. Aksi halde PKK'yi anlayamazsınız, hatta başınıza en büyük bela da olur. PKK insanlığını, PKK kişiliğini, ne yapıp yapıp mutlaka böyle anlamalısınız.

Anlamayanlar çekilsin.

Bu işe bulaşmasınlar, başlamasınlar. Anlayanlar böyleyse sonuna kadar yürüsünler. Anlama ve yürek işine başlamışsanız bu işiniz sağlamdır. Çok açık konuşuyorum. Devam etmelisiniz. Hem de daha amansız ve iddiası kadar başarıyla devam etmelisiniz. Aksi halde uzak durun. Özellikle ortayolculuk, uzlaşmacılık vb. bu temelde kendinizi kandırmayın. Böyle yaparsanız yaşamı en kötüsünden heba ediyorsunuz demektir.

Özgürlükler dünyasına çok iddialı giriş yapılıyor

Tüm partililer, partileşme adayları!

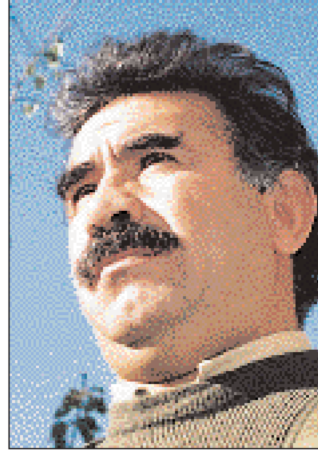
Görüyorsunuz ki, durumları iyi anlamak, gereklerini yerine getirmek imkan dahilindedir. Geçmiş darlıklar dünyası, zorluklar dünyası aşılıyor. Özgürlükler dünyasına çok iddialı giriş yapılıyor. Kendinize sormanız gereken şu: “Ben bu işin ne kadar içindeyim, ne kadar gereklerini yerine getiriyorum. Getirmiyorsam neden? Nasıl yerine getireceğim?” İşte meydan sizin, bütün partileşme olanakları sizin. Başka ne isteyebilirsiniz? Ama ille “ben böyle yenilgiye, uzlaşmaya alıştırılmış bir kişiliğim” derseniz, ben açık söyleyeyim, ayıp da karşılansa, ne kadar namuslu olduğumuzu, ne kadar katı ahlak kurallarına bağlı olduğumuzu söylersek söyleyelim, bu kişilik serseri, sokak düşkünü, toplumsal-siyasal fahişe kişiliğidir. Bu kişilik “ben böyle alışmışım. İsteyen beni istediği gibi kullanabilir, ilkelerimden de, siyasi görüşlerimden de beni saptırabilir” der. Yani isteyen seni istediği gibi kullanıyor. İşte partimizde bir de bu var. Bunu terk edeceğiz.

İlkelerimiz yüce, görüşlerimiz nettir.

Bunun için savaşıyoruz. Yaratılan değerler, şehitler bunun içindir. Özgürlük ortamında ilkeye gelememek, siyasi yürüyüşü sağlam kılamamak, uzlaşmacı olmak, yenilgiye her gün kendini açık tutmak ne anlama gelir? Buna ne ad verilir? Artık bunları da anlamanın zamanıdır.

Gücünüz varsa, “ben varım” deyin. Eğitim istiyorsanız, sonuna kadar eğitim, savaş istiyorsanız sonuna kadar savaş. Her cephede, ülke içinde, dışında, isteyen istediği alanda yiğitçe savaşırsa partileşme gerçekleşir. Biz PKK'yi böyle değerlendirmekte çok ısrarlıyız. PKK'yi; yenilmiş, bitmiş, ruhunda köle, düşüncesinde bulanık olan bir tipin, temel tutum ve davranışlarında neye varacağı belli olmayan bir tipin PKK'si olmasına asla fırsat vermeyiz. Bu şehitlere bağlılığımızın, mutlak kurtuluş azim ve irademizin bir gereğidir. Hiç kimse hiçbir gerekçeyle “ben dağda sağlam yürüyemiyorum, yüreğim yetmedi. Beynim artık durdu, çalışmıyor” diyemez. Bunu söyleyen bizden değildir. İçimizde kalamaz. Dinlerde buna münafıklık denilir. Siyasette, sosyalizm siyasetinde buna sapma, oportünizm denilir. PKK'de bunları fazla uzatmadan sona erdirmeliyiz. Çünkü asıl zafere girişimizi engelleyen temel neden budur. Bir militan bakıyor, düşmanla başedemiyorsa, o zaman kendisine yönelmelidir. Kendisiyle savaşımını başarıyla vermelidir.

> “Müminlerin ibadetleri, dervişlerin çileleri vardır ya, işte bugün hepsinin karşılığı PKK'lileşmektir, PKK tarzında savaşmaktır. Böyle anlarsanız, böyle yaşarsanız PKK'yi anlamış olursunuz ve başarırsınız.”

Tarih böyle kazanılır.

Yok, “kendimi de anlayamıyorum, yanmışım, bitmişim” diyorsanız, o zaman yer yarılsın içine girin. Nereye gideceksiniz, uşaklığa mı? Şu veya bu yola kaçışa mı? Bu kişiyi hemen vurmalıyız. Yaşama böyle hakaret edilemez. İnsan olmakta ısrar edeceksiniz. Her şeyle oynayabilirsiniz, ama partileşmeyle böyle oynanmaz. Her dönemde bunu yapmış olabilirsiniz, ama PKK'-nin bu döneminde olmaz.

Her şey sizi yüksek başarmaya mahkum ediyor

Geleceğe bu bakışla yüklenirsek, kim kazanmayız diyebilir ki?

Yoktan var etmenin de adı olan PKK, bu dönemde mi kazanmayacak?

Biz büyük bir sorumlulukla PKK'yi buraya kadar getirdik ve hizmetinize verdik. Bu büyük hizmeti anlamazlıktan gelmek, kendimize yapabileceğimiz en büyük hakarettir. Buna hiçbirimizin hakkı olamaz. Bir türlü partileşmeyi kendisinde zafere götüremeyenlere, sanki çok gerekli değilmiş gibi “böyle de idare edebiliriz” diyenlere, aman ha, yanılıyorsunuz diyorum. Biz bu şehitleri böyle söylemeniz için vermedik, bu büyük acıları, ızdırabı böyle yapmanız için çekmedik. Biz şehit yoldaşlarımızın son nefesine, onların vasiyetine sonuna kadar bağlı kalacağız. Zindanlardaki on bini aşkın insanımızın özgürlük istemi, günlük olarak tutsaklığın emrettikleri neyse gereklerini yerine getireceğiz. Hiç kimsenin başka türlü bir istemi, ifadesi bizim için geçerli olamaz. Kaldı ki, halkımız büyük acılar içinde, her gün utanılası bir yaşamın sancılarını çekiyor. Onların istemleri var, bağlı kalacağız. Yine hepinizin yaşadığı acımasız bir yaşam gerçekliği var, ona da saygılı olmanın adı PKK'lileşmedir. Başka hiçbir lanetli durum, çizgi dışı, taktik dışı, yaşam dışı, nedenleri ne olursa olsun, kim dayatırsa dayatsın, ileri sürülemez, boyun eğilemez, uzlaşılamaz.

Bugünlere kolay gelmedik.

Tarihe sorun, düşmana sorun.

Bütün dünya bizim yarattığımız bugünler karşısında tiril tiril titriyor. Büyük bir telaş ve korku içinde. Sizler bunları nasıl küçümseyebilirsiniz? Düşman kadar bile ciddi olmamayı siz nasıl izah edebilirsiniz? Hafif kişilikmiş, her gün üstüne ne yürütülen kişilikmiş; bırakın bu sözleri artık. Söylemeyin partimizin içinde. Ne böyle yaşayın, ne de böyle bir alçaklığı yapın.

Büyük bir savaş var.

Sizler böyle günlerde insan olmakta ısrarlı olmalısınız.

Bu savaş, insan yerine konulmamaya karşı insan olmanın, sonuna kadar çirkinlikler içinde yüzmeye karşı güzel kalmanın ısrarıdır.

Korkuya, endişeye karşı cesaretin savaşıdır.

Başka biz neye yararız? Ben kendimi daima sağlam bir duruş için hazırlarım. Her zaman gerektiği kadar anlamak ve doğru olan neyse, güzel olan neyse onun için yaşam esasıdır. Görüyorsunuz ki, sonuçta ben kendimi yarattım. Bu hepinizin, ulusumuzun gözleri önünde oldu. Bir halk için bu kendini yeniden yaratma bugün her şey oluyor. Neden bunu esas almayacaksınız ki? Arkanızda hazineleriniz mi var, dayanayacağınız büyük başarılarınız mı var? Hiçbir şeyiniz yok. Demek ki, her şey sizi yüksek başarmaya mahkum ediyor.

Bu yıllarda bir de kendimi sizler için çözmeye ve kişiliğimi sizlere yansıtmaya çalıştım. Ama bundan sonuç çıkarmak yerine ve yine önemli bir başarıyı yakalamak imkan dahilindeyken, bununla oynayanlar çok. Basit bir yövmiyeye kırk takla atanların altın gibi değerler karşısında vurdumduymazlığa, perişanlığa, yoksulluğa kendini dayatması, bunu kader olarak karşılaması var.

Buna karşı büyük bir öfke duyduk ve kendimi açıktıkça açtım.

Fakat sizler, “sorunlar altında bunalacağım, bir uzlaşmacılığı, bir yenikliği kader sayacağım” diyerek kendinizi dayattınız. En kötüsü de yerinde olmayan ölümler, şahadetler dayatıldı. Buna karşı da durduk. Sonuçta yaşanabiliyor, hem de yüksek başararak yaşanabileceği ortaya çıktı.

Kendimi hiçbir zaman abartmadım.

Ama baktım birileri ille “düşeceksin, başaramayacaksın, bundan daha fazlası olmaz, bu iş ancak bu kadar olur” diyor. İşte düşmanıma yöneldiğim kadar, belki de daha fazla buna yöneldim ve “hayır bu iş bu kadar olmaz, bu iş buraya kadar küçük bir başlangıcı ifade ediyor, bir hazırlıktır. Daha büyüğü bundan sonradır” dedim. Bu işin öyle muğlak bırakılması mümkün değildir. Giderek netleşiyor. Yaşama gelmiyormuşsun, hayır bu kabul edilmez, çünkü en güçlü, coşkulu yaşam bu işin içindedir. Onu gösterdik. Neden, çünkü bir kişinin şahsında ya da bir partinin içinde yaşam tehdit ediliyor. Basitliğe, yüzeyselliğe, her türlü hafifliğe oynuyorlar. Bu, en az düşman kadar büyük bir tehlikedir. Çözümsüzlüğü, tıkanıklığı dayatıyorlar. Bu da en az düşman kadar tehlikelidir ve bunları söküp attık. “Tıkandık, moralsizim, yaşama gelmem” demenin ne anlama geldiğini çok çarpıcı bir şekilde gösterdik.

Ben yaşıyorum.

Gerektiğinde halk için en büyük şekilde yaşamasını da bilirim.

Nasıl engelleyebilirsiniz ki?

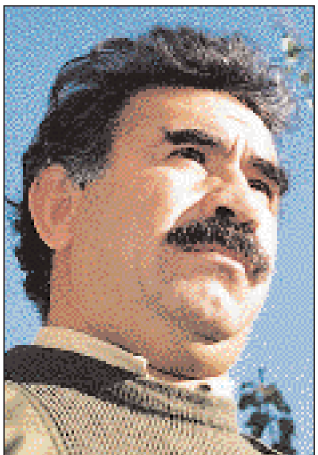
İnsanlığı çözerim, nasıl kördüğümü dayatırsınız ki?

İşte büyük savaş, bir de cephedeki dayatmalara karşı yürütüldü. “Çözülemem, gelişemem, yaşama gelemem” demek, hâlâ bunda ısrar etmek PKK'de kabul edilmez. Bırakalım saygı gösterilmesini bunlar olmaması gereken bir durumu ifade eder.

Bütün ulus görkemlileşiyor

Görüyorsunuz ki parti savunmamız büyüktür. Yalnız bir siyasal öncü gerçeklik kazanmıyor, partimizde büyük bir insanlık ısrarı da var. Bir ulus içinde, hatta bir kişilik içinde bile büyük savaşım var. Savunma bunun içindir. Savunma kadar hakkını almak, bu temelde PKK'de kazanmıştır. Eğer bütün bu söylenenler anlaşılıyorsa ve siz değerli PKK'lilerin, PKK örgütlerinin beynine, ruhuna çarpıcı bir biçimde bunlar girmişse, bundan sonrası adımlar sorunudur. Nerede hangi adım atılır, nerede ne konuşulur, nerede nasıl vurulur, nerede ne kadar örgütlenme, eğitim uygulanır, bunlar bir çırpıda insanın karşısına çıktığında cevaplandırılacak işlerdir. Zorluğu, anlaşılmazlığı filan yoktur. Ben şimdiye kadar el yordamıyla bu işleri buraya kadar getirdim. Eli-

Devamı 31. sayfada

> “Siz parti militanları için daha fazlasını iddia ediyorum ki, ülkeye dönüş yapmak zorundasınız. Tutkuda dönüş, arzuda dönüş; tarihe, kültüre dönüş yapmak zorundasınız. Bu ülke bir harabe de olsa, birkaç heceli dil de olsa, birkaç söz namesi de olsa dönüş yapmalısınız. Başka türlü bu üzerinizdeki laneti, onun zincirini boynunuzdan söküp atamazsınız.”

Özgürlüğe, bağımsızlığa götürecek

İZLERİ ARIYORDUK

Bir grup Eski Sovyet Kürdü'nün Parti Merkez Okulu ve Güney Kürdistan izlenimleri

Bizler Kürdistan topraklarına ayak basar basmaz kendimizi hem halkımıza yakın, hem de bir o kadar uzak olduğumuzu gördük. Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu gerillalarıyla birlikte olduğumuz günlerde halkımızla ve tarihimizle ilgili birçok yeni şey öğrendik. Ama öğrenecek daha çok şeyin olduğunu da hissediyorduk. İnsan ülkesindeyken ister istemez ulusal duyguları kabarıyor ve ulusal değerlere bağlılığı artıyordu. İnsan Kürdistan'da tarihsel köküne, eski Medya köklerine, yani insanlığın beşiği iki nehir arasına dönme imkanı bulabiliyor. Bu kökler her zaman varlıklarını hissettiriyordu, bizleri atalarımızın yurdu Kürdistan'a çağırıyordu.

Doğal bir ihtiyaçtı ülkeye gitmek. Büyük bir istek vardı.

Bizler alltı eski SSCB Kürdü PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'la görüşmeye gidiyoruz. Milyonlarca Kürdün (sadece Kürtlerin de değil) nabzını elinde tutan çağımızın politikacısı ile görüşmek bizler için tarihi bir fırsattı. Ülke dışındaki bütün Kürtler gibi, eski SSCB Kürtleri de "Serok APO" adını saygı ve sevgiyle anıyorlar.

Başkan APO ile görüşmemizden sonra dört parçaya ayrılmış fakat yaşama hırsıyla, mücadele hırsıyla, bağımsızlık ve özgürlük hırsıyla dolu ülkemizi görmek istiyorduk. Efsanelerin, Medyalıların ülkesini, Doğu'nun tarihini, kahramanların ülkesini, görecektik. Filozof, şair, sanatçı ve önder insanların uygarlığı dünyaya yaydıkları toprakları görecektik. İnsanlığın kayıtsız ve acımasızlığıyla aşağılanmış, acılara boğulmuş fakat, asla teslim olmamış, milli çehresini kaybetmemiş Kürdistan halkını göreceğiz. Kızlarına, oğullarına ulusal ve insani haklarını korumak için büyük bir kararlılıkla savaşan Kürt insanını görecektik.

Tabii bütün bunlar kendiliğinden oluşan şeyler değildir. Oluşumu ve gelişimi, PKK önderliğinin ulusal kurtuluş savaşımıyla mümkün olmuştur. Günümüzde bütün dünya basın-yayın organları, kimi yanlış, kimi doğru Başkan APO ve Kürt halkının savaşından bahsediyorlar.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin önderi ile görüşeceğimiz günü iple çekiyoruz. Milyonlarca Kürdü bu denli kendisine bağlayan bir hareketin liderini görecek ve bu halkı nereye götüreceğini Başkan APO'dan öğrenecektik.

Ortadoğu, gezegenimizin en sıcak noktası. Tarihe damgasını vurmuş birçok halkın yaşadığı bir bölge. Büyük savaşların, büyük halk önderlerinin ortaya çıktığı bir toprak parçası. Birçok uygarlık burada doğup, burada son bulmuştur. Birçok filozof, birçok peygamber bu topraklar üzerinde ilk düşünceleri açıklamıştır. Artık biz de bu topraklar üzerindeyiz. Bizi oldukça mütevazi karşıladılar. Başkan APO misafirlerine gerçek bir ev sahipliği gösterek ikramda bulundu. Daha sonra eski SSCB Kürtleri'yle ilgili sorular sormaya başladı. Nasıl yaşadığımızı, nasıl olup da SSCB dağıldıktan sonra birçok halkın haklarını elde etmesine rağmen Kürtlerin bu durumda kaldıklarını sordu. Sovyetler'in inşasında diğer halklar gibi Kürtlerin de yer aldığını fakat, şimdi ise Kürtlerin bu topraklar üzerinde bir mülteci gibi yaşadıklarını Başkan bize bir bir anlattı. Ardından "*bunun hesabını kim verecek, kim onların insani, milli haklarına sahip bir şekilde yaşayabileceklerini sağlayacak*" diye sordu.

Sorular, sorular, sorular. Ve bu soruların cevabını Başkan APO'ya vermek hiç de kolay değildi. Her karşılaşmamızda, sohbetler sırasında ARGK'nin askeri-politik akademisindeki derslerde bu müthiş insanı anlamaya, onun kişiliği ve partinin etrafında oluşan efsanelerin gerçek yüzünü açığa çıkarmaya çalışıyorduk. Anlamaya, inanılmaz halkın inanılmaz liderinin gerçeğini anlamaya!

"Biz de onlarla birlikte kendimizi akademinin doğal akışına kaptırdık. Sanki ilk günden beri birlikteymişçesine. Hayır! Aslında biz onlardan, onlar bizden çok çok farklılar. Bizler halkımızın, ülkemizin köklerinden uzaktaki insanlarız. Onlar ise kökleriyle buluşan yiğit insanlardı."

Akademideki buluşmalarımız sırasında Başkan'ın en çok göze çarpan özellikleri sade, insancıl, aynı zamanda iradeli, kararlı ve her şeyin büyük takipçisi olmasıydı. Her anının değerini altın değerinde biliyordu. Sohbetler sırasında ya da Akademi öğrencileriyle oynanan futbol ve voleybolu bile çoğu zaman kendisi organizatörlüğünü yapıyordu. Çalışır, sürekli düşünür ve edindiği bilgileri değerlendirirdi. Fiziki olarak burada, düşünceleriyle, ruhuyla Kürdistan'da, Kürt halkının olduğu her yerdeydi. Halkıyla iç içeydi, onların sorunlarıyla birlikteydi, adeta onları sürekli dinler gibiydi.

İnsan Başkan APO'nun yanında olduğu zaman büyük bir enerjiye kavuşuyor. Adeta Başkan'ın enerjisi sana geçiyor ve kendine güvenin artıyor. Bizler bu kısa süre içinde kendimizi Başkan'ın yanında özgür ve insanlığın birer kurtarıcısı gibi hissediyorduk. En kararsız ve en güç durumlara, olaylara bakış açısı, optimal çözümlemeler getirmesi karşısında Başkan APO'nun büyüklüğünü görmemek mümkün değildi.

Başkan APO'ya bu denli bağlılığın, tepeden tırnağa, silahlı milyonlarca askere karşı gerillanın savaşımının kaynağı neydi?

Başkan APO'nun dünyayı değiştirmek uğruna gösterdiği irade ve kararlılık, kişisel ihtiyaçlarını bir yana bırakıp kendini adaletin ve insanlığın sağlanmasına adaması kişiyi derinden etkiliyor. Ve insan Başkan'la olmak, onun çalışmalarına katılmak, ona yardımcı olmak, onun savaşçısı olmak istiyor. Başkan APO'nun 4 yıl önce Yalçın Küçük'le yaptığı bir söyleşide şu sözler ister istemez akla geliyor; "*44 yaşındayım, bir çocuk gibi kendimi çalışmalara kaptırarak devam ediyorum. Acelem yok, sabır doluyum, gördüğünüz gibi her anım dolu*" diyordu. Başkan APO'da fark ettiğimiz en önemli özellik vatanına olan sonsuz bağlılık ve bağımsız bir iradeye sahip olmasıydı. Günümüz dünyasında bir insanın kendini bu kadar bağımsızlaştırması büyük bir olay, büyük bir mucizedir. Dört dörtlük insancıl bir karaktere sahip. "*Hayattaki en büyük amacım insan ve özgürlük. Bu bir kişilik sorunudur, ancak özgür bir kişilik insanın kendisine ve diğer insanlara özgürlük getirir*" diyor Başkan APO. Kürdistan'ın kurtuluşu Başkan için yegane ve tek amaç değil, o bölgedeki diğer halkların da kurtuluşunu birlikte görüyor. Ve bu uğurda can vermeye değer olduğunu tekrarlıyor.

Başkan APO gençlik yıllarında ideallerini gerçekleştirmek üzere savaşa başladığında etrafındaki en yakınları bile ona "deli" gözüyle bakıyorlar. "Neler söylüyorsun, Türkiye şartlarında mümkün mü bütün bunlar?" Babası dahi "*Nasıl böyle bir şeye girişebilirsin. Tarihe bir bak. Şeyh Sait, Seyit Rıza, Şeyh Ubeydullah ve diğerlerine. Onlar bile başaramadıktan sonra sen nasıl başaracaksın*" demiş. Bütün bunları gülümseyerek anlatıyordu Başkan: "*Gerçekten çok zor oldu. İnsanlar binlerce yıllık ölülerin dirilebileceğine inanırlardı da, Kürt halkının dirilebileceğine asla! İnsanların düşüncelerine baştan sona kemalizm işlenmiş, Kürt ve Kürdistan ise Ararat'ın eteklerine gömülüp betonlanmıştı. Fakat bizler çalışmalarımızla bu ölü Kürdü diriltik. Şimdi ise durdurmak imkansız.*

Ne betonlar, ne devlet terörü halkın ayaklanmış ruhuna ve özgürlük mücadelesine engel olamaz.

Savaşa ilk başladığımız dönemlerde, bizi dikkate almıyorlardı, hep alay ediyorlardı. Nasıl olurdu da Kürtler hele Kürdistan hakkında konuşabilirlerdi. Fakat biz gece-gündüz halk içinde aydınlatıcı çalışmalar yürüttük. Bütün kurtuluş savaşlarının tarihçelerini inceledik. Ve böylece savaşımızın görev ve hedeflerini belirleyip, halkımızı ve kendimizi yeniden tanıdık. Her gün değiştik, bizdeki değişikliklerle beraber halk da değişiyordu. Kendimizi ve halkımızı, insanlığın Kürt halkına karşı olan günahkar tutumunun ve halkımızın içinde bulunduğu köleci durumun sonucu oluşmuş kirden temizlendik. Hayat akıp gidiyor, her şey değişiyor, başka türlü yaşamak imkansız. Halkımızın içinde çalışıyor ve bunun ürünlerini görüyoruz. Halkımıza bir başka gözle bakıyor ve onun aynasında kendimizi görüyorduk. Halkın içerisinde gerçek anlamda bir yurtseverler ordusu yetiştirdik. Ve sonuç bugün gözler önünde. Bütün halk ayağa kalktı ve artık onu durdurmak imkansız" diyordu Başkan.

Gördüklerimizin hepsini bu yazıda anlatmak oldukça zor. Sadece Başkan'ın bir dersini bile anlatmak için bir kitap yazmak gerekiyor.

Akademi-Kürt Akademisi! Biz Sovyet Kürtleri daha önceleri hep başkalarının akademilerini gördük, oralarda eğitimlerden geçtik. Şimdi ise kendi ulusal akademimiz Mahsum Korkmaz Akademisi'ndeydik. Bizler eski Sovyet ordusunun yedek subayları olarak ülkemizin böyle bir akademisi olduğu için gurur duyuyoruz. Gördüğümüz sadece basit bir akademi değil, yeni Kürt insanını yetiştiren bir ocak, tarih yazan bir akademidir. Burada yeni bir moral, yeni insani değerler yaratılıyor. İnsanlarla halklar arasındaki ilişkiler gözden geçiriliyor. Yaratılan yeni Kürt insan kriterini bir söyleşi sırasında Başkan APO: "*Çalışmalarımızın yararlı sonuçlar vermesi için çok uğraşıyoruz. Adaletten, eşitlikten yana, özgürlük düşkünü, çalışkan, soylu bir yeni insan tipi yaratmaya çalışıyoruz. En önemlisi de kölelik kalıntılarını, bin yıllardır kör bir kuyuda olan insanı ortaya çıkarıyoruz.*

Yaşayan ölüleri, yaşama çekiyoruz" diyordu. Sadece bu Akademi de değil, yeni insan faaliyeti Kürdistan'ın bütün köy, kent ve dağlarında gerçekleşiyor.

Bizler bütün bunları gözlerimizle gördük. Aramızda Akademi'yi yeni doğan bir uygarlığın, insani değerlerin yeniden yaratıldığı, yeni bir moral ve kültürün oluşturulduğu yer olarak adlandırdık. Bütün bunların asıl yaratıcısı ise Kürt ulusunun önderi Başkan APO'ydu. Evet bu harekete temel damgasını vuran insani değerlerin yeniden yaratılmasıdır. Bundan dolayı PKK içinde yalnızca Kürtler değil, Türkler, Asuriler, Almanlar, Araplar, Yunanlılar, İngilizler vb. birçok değişik uluslardan insanlar, hatta Ruslar bile yer almaktadır.

Akademi'de verilen bir ara sırasında yanımıza bir gerilla bayan gelip kendini taktim etti: "İsmim Candar" dedi. Sonra Türkçe bir şeyler söyleyerek diğer bir arkadaşını gösterdi. "*Yoldaş Candar eski Sovyet Kürtleri'yle tanıştığına memnun olduğunu söylüyor. Hareketimizle ilgilenmeniz, Kürdistan'ın kaderine kayıtsız kalmamanız güzel. Arkadaşımızın milliyeti Türkmen'dir*" diye çevirdi Candar'ın gösterdiği yeni arkadaş. Ve Jiyan (çevirmenimizin ismi), Candar'ın hikayesini anlatmaya başladı. "*Biliyor musunuz, PKK'li yoldaşlarla tanışmadan önce kendimi Türk sayıyordum. Türk ama, ikinci sınıf bir Türk. Annem ve babam bu konuda bir şey söylemekten kaçınırlardı. Daha sonra yoldaşlardan Türkiye'de Türkçe konuşan diğer halkların da olduğunu öğrendiğimde aileme bu konuyu sordum. Sonunda bana gerçeği söylemek zorunda kaldılar. PKK'li yoldaşlarla tanıştıktan sonra yaşama bir başka bakmaya başladım. Anladım ki hepimiz, Türkler de, dahil aşağılanmışız. Yaşadığımız hayat hayat değil ki. Başlangıçta burada Kürt olmayan yalnızca ben olduğumu düşünüyordum. Daha sonra öğrendim ki çok değişik halklardan insanlar var. Ankara Üniversitesi'ni 4. sınıftan terk ettim. Bana kölelikten başka ne verebildi ki o okul. Sonunda dağa çıktım, ardından da Akademiye geldim.*"

Bu cesur ve yiğit bayan gerillayı dinlerken oldukça heyecanlanmıştım, şaşırıp kaldım. Bu kadar irade ve gücü nereden almış diye kendi kendime sordum. Hangi güç, hangi kararlılık öylesi bir ortamda, hem de yüksek okul okuyan bir Türkmen bayanı buralara alıp getirebiliyor? Haki Karer, Kemal Pir'ler de Türktüler. Onları hangi kuvvet buralara getirdi ki yaşamlarını Kürdistan'ın özgürlüğü uğruna feda ettiler. Bugün yüzlerce Türk gencini bile bu hareketin için çeken nedir? İnsani değerler ve halkların kaderlerine olan ilgileri. Bu onlar için her şeyin üzerindeydi.

Akademi kendi başına bağımsız bir adacık gibi. Bu kurak Ortadoğu doğasının birbirine girmiş halk ve insan ilişkileri ortasında bir başka dünya. Burada komutan ve mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayacak militanlar eğitiliyor. Tedavisi olanların tedavisi yapılıyor. Hepsi aynı sağlam ruha sahip, Hepsi eşit, aynı Akademi'nin öğrencileri, aynı ordu savaşçıları, hepsi heval. Biz de onlarla birlikte kendimizi oranın doğal akışına kaptırdık. Sanki ilk günden beri birlikteymişçesine. Hayır! Aslında biz onlardan, onlar bizden çok çok farklılar. Bizler halkımızın, ülkemizin köklerinden uzaktaki insanlarız. Onlar ise kökleriyle buluşan yiğit insanlardı.

Burası, savaş ve kötülüklerle dolu gezegenimizin bütün günahlardan arınmış, insani değerlerle dolu apayrı bir bölgesi. Nasıl oldu da, bir insan, bir öğrenci grubu böyle insani değerleri bu kadar kısa bir sürede yaratabiliyorlar, bu değerlerle buluşuyorlar!

Müthiş bir insana saygı ve sabır! Bu insanlar nasıl da düşüncelerini doğrulamayı, neye mal olursa olsun gerçeği bulmayı ve ona inanıp inandırmayı beceriyorlar. Bütün dünyada olup biten olayların analizini yapıp, ülkenin kurtuluşu için değerlendiren ve gerekli olanı bulmayı, ulusal davaya engel olabilecek şeyleri ise bir kenara bırakmayı nasıl da beceriyorlar. Evet onlar sürekli ileri gidiyorlar, zorluklara rağmen hep ileri. Tarihte de hep böyle olmuştur. Yeni ve ilerici olan her şey zorluklarla da olsa sürekli hep ileri giderler.

"*Gücümüz, irademizde, ruhumuzdadır. Ve bunları bize veren halkımız, halkımızın geçmişi, geleceği ve halkımızın bağımsızlık ideallerine olan bağlılığıdır*" diyor Başkan APO. Başkan APO'nun sözünü ettiği halk yüzyıllardır başkalarının esareti altında yaşayan, defalarca başkaldırmasına rağmen, güçlerini birileştiremedikleri için başarısızlığa uğrayan bir halktı. Şimdi bu halk kendi savaşının sahibi, ulusal önderliğinin etrafında kilitlenmiş özgürlük ve bağımsızlık yolunda ilerleyen bir halk. "*Zaferimizin kaynağı halkımızdır. Ve biziz, biz sadece halkımıza bağlı-*

"ARGK'nin askeri-politik akademisindeki derslerde bu müthiş insanı anlamaya, onun kişiliği ve partinin etrafında oluşan efsanelerin gerçek yüzünü açığa çıkarmaya çalışıyorduk. Anlamaya, inanılmaz halkın inanılmaz liderinin gerçeğini anlamaya!"

yız, bu bağımızı asla bir daha koparmayacağız" diyordu Başkan APO.

Tarih ve dünyamız Kürt halkına çok şeyler öğretti. Bu tarihi deneyim bütün çalışmalara ve ilişkilere yansıtılıyor. Serok APO günümüz şartlarını ve tarihi konumu çok iyi anlıyor, değerlendiriyor. Kürt halkı kendine özgü tarihi bir süreç yaşamıştır ve bu süreç acılarla doludur. Başkan APO şöyle sürdürüyordu konuşmasını: *"Başkalarının deneyimlerinden ne karar yararlanılırsa yararlanılsın, bir ulusun özgürleşmesi için her halkın kendi deneyimlerini temel alması gerekiyor. Bizim de bir deneyimimiz var. Maddi-politik ve pratik olarak da hiç kimseye bağlılığımız yok. Tarihimize bir bakalım. Hatta bugün bile kim başkalarının desteğiyle hareket ettiyse onun uşağı oluyor. Bizim desteğimiz baştan sona halkımızdır. Biz halklaştık, halk bizleşti."*

Aynı şeyleri Akademi'deki, en gencinden, en ihtiyarına kadar herkes söylüyordu. Okuldaki genç bir komutan; *"Biliyor musunuz yaşca bizden büyük olan yoldaşların dediklerine göre hareketin başlangıcında, onların ana-babaları kendilerinden uzaklaşıyor, onları evlat olarak kabul etmiyorlarmış. Şimdi ise tam tersidir. Halk bizi kurtarıcı, özgürlük savaşçısı olarak görüyor. Analar-babalar şimdi çocuklarını gerillaya kendi elleriyle veriyorlar"* diyordu. İlk kez böyle bir şeye tanık oluyorduk. Büyük bir düşüşten, büyük bir yükselişin nasıl gerçekleştiğini kendi kendimize kavramaya çalışıyorduk.

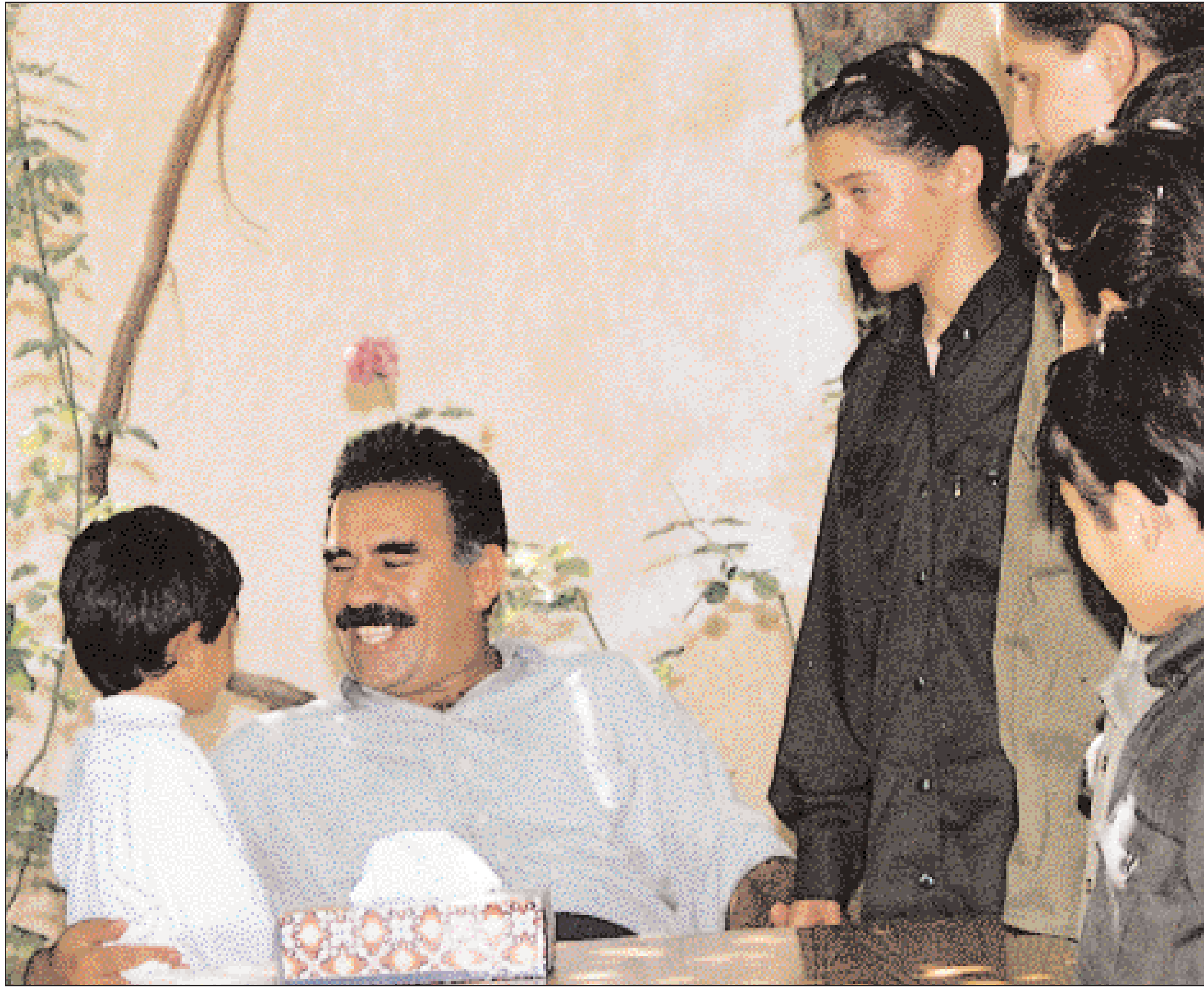
Başkan'la son görüşmemiz sırasında konu yine eski Sovyet Kürtleri'nin durumu ve vatana dönüş sorunları üzerineydi. Acaba bizler ülkeye dönüş için hazır mıydık? *"Psikolojik olarak henüz hazır değilsiniz. Kürtler doğdukları ve yerleştikleri devletlerde o devletlerin standart yaşamlarına göre yetişirler. Fakat aşılamayacak zorluk yoktur. Ben ve arkadaşlarım savaşa ilk başladığımızda işimiz çok daha zordu. Biz kararlılıkla bu zorlukları aşmasını bildik. Yaşam zorluksuz olmaz, önemli olan geri adım atmamaktır. Gerçek köklerine, aslına dönmek, uzun ve zorlu bir iştir. Önce psikolojik olarak hazırlanmak gerekiyor. Yarın özgür ülkenizde yaşayacaksınız. Buna hazırlanmak gerekiyor. Biz sürekli buna hazırlanıyoruz. Kürtler özgür yaşamaya şimdi bütün güçleriyle hazırlanıyorlar. Ben de her gün buna kendimi hazırlıyorum. Ben kimdim? Olanaklarım sizlerin olanaklarından çok daha azdı. Güçsüzdüm, hiçbir şeyim yoktu. Sovyet döneminde sizler için az da olsa bir şeyler yapıldı. Ben ise sıfırdan başladım, bu işlere hazır değildim. Sadece Kürt sözcüğünün kanun dışı sayıldığı Türkiye'nin şartları da cabası. Fakat kararım baştan kesindi ve önce kendimden başladım"* diyerek bizlere son perspektiflerini veriyordu.

Ertesi gün Akademi'den ülkeye giden bir grup arkadaşla vedalaştık. Kimisi ülkeye gittiği için sevinçli, kimisine arkadaşlarından ayrılmak ağır geliyordu. Ülkeye savaşmak için gidenlere karşı hemen herkesin içinde bir kıskançlık duygusu vardı. Özgürlük savaşçıları sıraya girdiler. Hepsinin üzerinde gerilla elbiseleri vardı. Büyük bir şeref ve kararlılıkla yüzyıllardır işgal altındaki topraklarını fethetmeye gidiyorlardı. Biz de aynı şekilde sıraya girip vedalaştık. Ne mutlu bizlere yüzyıllardır hayalini kurduğumuz ordumuzun saflarında sıraya girmek. Sadece böyle bir ordumuzun varlığı bile Kürdistan bağımsızlığının başlı başına garantisi.

"Gördüğümüz sadece basit bir akademi değil, yeni Kürt insanını yetiştiren bir ocak, tarih yazan bir akademidir. Burada yeni bir moral, yeni insani değerler yaratılıyor. İnsanlarla halklar arasındaki ilişkiler gözden geçiriliyor."

Herkes birbiri ardına veda sözleri söylediler. Heyecanlanıyoruz. Onlar için ise bu alışılagelmiş bir olay. Bize doğru yaklaşıyorlardı. Ve el sıkıştık, on anki duygularımız bambaşkaydı. Aralarından bir bayan gerilla; *"Kendi öz topraklarımızda görüşmek üzere"* diyerek vedalaştı. Gözlerine baktım, sevinçli, kendinden emin ve kararlıydı. Elini sıktığımda parmaklarının yarısının yok olduğunu hissettim. Sonradan öğrendim ki savaşta parmaklarını kaybetmiş. Hiçbir şey onu durduramıyor ve tekrar savaşa gidiyor. Açıkçası kendimizden geçmiştik. Bir bayan gerilla bile ülkeyi korumaya gidiyor. (Yanlış anlaşılmasın kendi durumumuzla karşılaştırmak için böyle ifade ediyorum.) Söylediklerine göre bu bayan gerilla İngiltere'de okulu bırakıp gerilla saflarına katılmış. Bir an düşündüm, birçok kişi dertsiz, tasasız bir yaşam sürdürüp, okuyup, yaşamını kurtarmanın peşinde koşarken bu yiğit bayan gerilla eline silah alarak dağlara çıkıyor. İnsanın etkilenmemesi mümkün değil.

Bir gün sonra bir bayan gerillaya; *"Niçin bu kadar çok bayan gerilla var, yoksa erkeklerin sayısı mı az?"* diye sordum. Hemen *"Yoksa Kürdistan sadece siz erkeklerin ülkesi mi"* diye cevap verdi. Evet erkeklerin bir kez daha bu sözler üzerine düşünmesi gerekiyor. Şimdi daha iyi anlayabiliyorum, Almanya'nın Kürt politikasını kendilerini yakarak protesto eden genç Kürt bayanlarını.

Akademi'den ayrılacağımız zaman bir ayrılık hüznü ve ağırlığı vardı üzerimizde. Bugün ülkemizde Türk işgalci ordusu ile ARGK gerillaları arasında bir savaş devam ediyor. Gerillalar, kimyasal silahlar kullanan, köylerimizi, şehirlerimizi yakıp yıkan düşmana karşı mücadele ediyorlar. En çok da geri özellikleriyle savaşıyorlar.

Amed adlı bir gerilla bize şunları söylüyordu; *"Ülkeye hareket etmek üzereydik, vedalaşırken Başkan, kendinizi boş yere tehlikeye atmayın. Biz sizi boş yere can veresiniz diye eğitmedik. Acele etmeyin. Gerektiği anda riske girin. Eğer içinizde biri hayatını boş yere riske atıyorsa yargılanacaktır. Şehit düşmüş bile olsa onu yargılayacağız. Değerinizi bilin, boş yere atılganlık yapmayın. Ülkenin, halkın sizlere ihtiyacı var dedi"* diyerek Başkan'ın büyük hassasiyetini bir kez daha bize vurguluyordu. Gerçekten Başkan APO oldukça hassas, insana büyük değer veren bir önderdi ve boş yere insanın bir damla kanını bile akıtmamasını sürekli derslerde söylüyordu.

Akademi'den ayrıldıktan sonra yolda Başkan APO'nun son sözlerini hatırladım: *"Kürdistan bütün Kürtlerin vatanıdır. Kürtler nerede yaşarsa yaşasınlar onların vatanları Kürdistan'dır. Bütün gördükleriniz, Kürdistanlılar ve dünyadaki bütün Kürtler için yapılıyor. Dolayısıyla ülkemizde olup biten her şey sizi de yakından ilgilendiriyor."*

"Herkes birbiri ardına veda sözleri söylediler. Heyecanlanıyoruz. Onlar için ise bu alışılagelmiş bir olay. Bize doğru yaklaşıyorlardı. Ve el sıkıştık, on anki duygularımız bambaşkaydı."

Bu büyük insan hakkında daha çok şey söylenecek. Kürt ulusunun kararlılığı, kahramanlığı olan bu büyük insan hakkında çok şey yazılacak. O günler hiç de uzak değil.

* * *

Bütün Kürdistan'ı göremedik, yalnızca Küçük Güney'i görebildik. Kürdistan'ın her tarafı gibi Güney parçası da Asuri, Med, Roma ve Bizans uygarlıklarından kalma tarihi eserlerle dolu.

Halkımız bizi burada içtenlikle karşıladı. Büyük bir ilgiyle bütün tarihi yerleri bize gezdirdiler. Bölgedeki tarihi alışılagelmişten daha net, doğru ve anlaşılır bir şekilde bizlere aktardılar. Güney'in gençleri bizlere çok eski bir kalenin kalıntılarının bulunduğu Ayn Dara tepesini gösterdiler. Kürdistan tarihini, Kürdistan'daki ayaklanmaları ve sürmekte olan ulusal kurtuluş mücadelesini anlattılar. Ciwan adındaki genç; *"Kimbilir belki de bizim damarlarımızda bu kaleyi yapan, koruyan, ele geçiren ya da yakanların kanı akıyor. Ve bizler bütün bu uygarlıkların mirasçıları olarak, tarihin kavşağında duruyoruz ve bundan sonraki olayların gelişimi de bize bağlı"* dedi. "Bize bağlı" derken sadece Kürtleri değil, bütün insanlığı kastediyordu. Yeryüzündeki bütün insanların dostça yaşadıkları, eşit haklara sahip, gereksiz savaşların olmadığı bir dünya. Başkan APO dahil, bütün Kürtlerin özlemi böyle bir dünya.

Yine Ferat dede; "çok ilginç bir halkız" diyordu. *"Nasıl kendimizi açıklayabiliriz, herhangi sıradan bir dost, ya da yabancıya? Her zaman dağınık hareket ettik. Kürt ulusunun önderliği için çıkanlar hep ulusu sattılar. Aslında suçun büyüğü bizde. Bağımsız olmaya kendimizi layık görmedik. Artık devir değişti, şimdi halkımız buna fazlasıyla layık. Halk artık PKK saflarında birleşmiş ve savaşıyor. Eğer bir gün Serok APO'yu görürsem ona anlatacağım çok şey var"* diyerek konuşmasını bitirdi. Ferat dedenin söylediği sözlerin aynısını Şırnaklı mülteci bir bayan da tekrarladı: *"Bir görseydiniz, köylerimizi nasıl yerle bir ettiklerini, o yaşlıları, o çocukları nasıl katlettiklerini? Sanki cehennem yeryüzüne inmişti. Bütün bunların hesabını Türk devleti nasıl verecek?"* diyerek, gözlerinden intikam saçıyordu.

Yalnız Akademi'deki gerillalar, komutanlar değil, artık her Kürdistanlı ulus sorumluluğunu, bağımsızlık anlayışını dile getiriyordu. Halk bütünüyle politize olmuş. Gittiğimiz her yerde bu durumla karşılaştık. Halk günlük yaşam içerisinde kaybolup gitmiyor. Tam tersine bir organizasyon süreci yaşıyordu. İnsanlar savaşmak ve ülkeye daha fazla destek sunmak duygusuyla yaşıyorlar, çalışıyorlar. Bulunduğumuz Güney parçasından savaşa binlerce Kürt, Arap, Asuri genci gitmiş. Savaşta olan bir gerillanın Arap annesi bize; *"İnsanlık devlet olmakla ölçülmez. Kimdir Byron biliyor musunuz? (Nereden biliyordu bu yaşlı ana Byron'ı oldukça şaşırmıştım) İngilizdi öyle değil mi? Peki onu Yunanistan uğruna ölüme götürenin ne olduğu konusunda düşünceleriniz nedir? Tabii ki içindeki insanlık duygusu, o duygu onu buna zorladı"* dedi. Bu yaşlı ananın konuşmaları bizi oldukça etkilemişti. Sadece bu ana değil, Halep'te bir ailede sohbet ederken, ihtiyar bir teyze de bize propaganda yapmaya başladı. Aramızda koyu bir tartışma başladı. Genel dünyadan insan ilişkileri, iyilik, kötülük gibi birçok konuda tartıştık. Bütün konularda aynı düşünceleri paylaşıyorduk. En ilginçi olan da metafizik ve diyalektik üzerine yaptığımız tartışmaları onun yönlendirmesiydi. Bu tür görüşme ve sohbetlerimiz bütün seyahatimiz boyunca devam etti. Savaşta bir ferdini kaybetmemiş, ya da bir çocuğunu savaşa göndermemiş aileler insan içine çıkamıyorlar. Zaten böyle aileler de hemen hemen kalmamış gibi. Herhangi bir gerillanın şehit düştüğü haberi geldiğinde ağıtlar yerine, zılgıtlar çekiliyor, gurur duyuluyor. "Kürdistan şehitleri ölümsüzdür" sloganı atılarak şehitlerine sahip çıkıyorlar. Kısa bir süre önce bir oğlu şehit düşen bir şehit anasını ziyaret ettik. *"Sadece bu yolla bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşabiliriz. Savaş varsa halk da vardır, savaş yoksa halk da yoktur. Şehitlerimizin asıl ölümü onların silahını yerden kaldıracak kimsenin olmadığı zaman oluyor. En acı olan da budur"* diyerek bütün şehitleri rahmetle anıyordu.

Ülkede dinlediğimiz ilginç olaylardan biri de; yaşlı bir kadının 4 oğlu varmış. İlk üç oğlu şehit düştükten sonra yaşlı bir gururla dördüncü oğlunu da savaşa göndermiş. Ne var ki dördüncü oğlu da şehit düştüğünde yaşlı ana yasa bürünmüş. Komşuları yaşlı anaya özellikle neden dördüncü oğlun şehit düşmesinden sonra yasa büründüğünü sormuşlar. Yaşlı ana, *"artık savaşa gönderecek kimse kalmadı, bütün acım bundandır"* diyerek cevap vermiş.

Kürdistan'da halk her anını, savaşı hissederek, şehitleriyle yaşıyor. Olaylara gerçekçi bir şekilde bakıyor. İster aydın, ister köylü herkes savaşın ve ulusal önderliğin etrafında topyekün birleşmek gerektiğini dile getiriyor. Başkan APO halkla bir olmuş, halkla kenetlenmiş durumda. Halk bütün kurtuluşunu Başkan APO'da görüyor.

Kürdistan toprakları çok zengin. İnsanlarıyla, yardımseverliğiyle, güzelliğiyle, doğasıyla, ruhsal dünyasıyla zengin bir ülke Kürdistan. Sünnisi'yle, Alevisi'yle, Êzidisi'yle, Asurisi'yle, Türkü'yle, Arabı'yla, Ermenisi'yle, Hıristiyanı'yla tam bir halklar mozaiği Kürdistan. Bu yönüyle Kürdistan herkesin, savaşan bütün özgürlük savaşçılarının ülkesidir.

Kürdistan... Buralara daha birçok gazeteci, yazar, bilimadamı, politikacı gelecek. Kürdistan'ın derinliklerine inmeye çalışacaklar ve Kürdistan'ın, Başkan APO'nun sırlarını çözmeye çalışacaklar. Düşürülmüş bir ulusun yükselişini görecekler. Neden bu halkın genç kız ve erkekleri silaha sarılıyorlar? Neden kendilerini bağımsızlık ve özgürlük uğruna yakan genç kızlar çıkıyor? Bütün bunlar hepsi bir bir anlaşılacak ve romanlara, filmlere konu olacak. O günler çok yakındır.

Kürdistan sadece esfaneler ülkesi değil, aynı zamanda herkesin kendisini politik hayatın bir parçası olarak gördüğü, insanlığın ve insan ilişkilerinin yeniden doğduğu bir ülke. Kürdistan sorunu artık bir insanlık sorunudur. Başkan APO öyle bir felsefe, öyle bir dünya görüşünün sahibi ki, bütün dünyayı, bütün insanlığı kendisinde temsil ediyor. Bütün güzellikleri, bütün iyilikleri bağrında taşıyor.

Bugün Kürdistan'da herkes şu ya da bu şekilde savaşın içinde. Gördüğümüz Akademi artık dört duvarla sınırlı değil. Bütün Kürdistan dev bir Akademi olmuş. Bulunduğumuz her yerde büyükten küçüğe herkes bilgili ve politikti.

Akşam sessizliği içinde adeta Doğu kültürünün bütün gizemli havası üzerimizde. Grubumuzun üyesi Tiflisli Merabi Şamayek 13 yıl Türk zindanlarında kalan PKK militanıyla satranç oyununu bitiriyor.

Artık ayrılık zamanı gelmişti. Fakat hiç de ülke topraklarını terk etme isteğimiz yok. Bu yollardan atalarımız, Medya krallığının dev kervanları az mı geçmişti! Kürdistan'ı işgal eden düşmanlar da bu yollardan geçmişlerdi. Yine bu yollardan dünyaya dağılmak zorunda kalan yüzbinlerce Kürt insanı bu yollardan geçmişlerdi. Ve bu yollardan vatanına dönüşmüşlerdi. Bizler de bir gerçeği, onların izlerini arıyoruz. Bizleri özgürlüğe, bağımsızlığa götürecek izleri…

Aydın ve sanatçının AYDINLANMA İHTİYACI

Baştarafı 1. sayfada

hi boyunca kazanılmaya çalışılan özgürlük değerlerine sahip olma mücadelesini şiddetle verdiği bir zemindir.

Bu zeminin anlaşılması, yaşanmasından daha zordur. Daha doğrusu, bugün halkımızın yaşadıklarını anlamlandıramama gibi bir sorunu vardır. Var olan herhangi bir edebi ya da felsefi temel, Kürt insanının yoğun savaşımını yansıtmakta son derece zorlanmaktadır, hatta hiç yansıtamamaktadır. Klasik çerçevedeki Kürt aydınlarının karşısında Kürt toplumunun bugünkü hareketliliği, açıklanamaz bir hareketlilik olma durumunu korumaktadır. Bunun sebebini söz konusu hareketliliğin kapalılığında veya diğer herhangi bir olumsuzluğunda arayan çok ucuz sağcı yaklaşımlar ise, hiçbir şeyi değiştirmemektedir. Gözler, görme yeteneğinden yoksun oldukları derinliği, çoğunlukla karanlık olarak yorumlamaktadır.

> *"Başkan APO bir edebiyat ustası olarak ulusun belleğine yerleşmiştir. Bu edebiyat, çözümlemelerindeki romansı tarzda belirgindir. Ehmede Xanê'den sonra Kürt ulusal edebiyatı, Başkan APO'nun politik ve sanatsal eylemiyle, ilk kez daha yaratıcı bir edebi çıkışı gerçekleştirmiş ve bunun ulusal bir düzeye ulaşmasına yol açmıştır"*

Marks'ın **"Bilmiyorlar ama yapıyorlar"** hükmünü, burada **"yapıyorlar, ama bilmiyorlar"** biçiminde, kendi halkımız ve onun öncülüğüne soyunan aydını için de söyleyebiliriz. Kendi yaşamına anlam vermekte zorlanan, hatta anlam veremeyen aydınların sayısı küçümsenmeyecek kadar çoktur. Üstelik bunlar, sözde en bilinçli kesimi oluşturmaktadır.

Bunları bir eleştiri olarak değil, tersine, verili ve eleştiriyle değil, bütün bir toplumsal sürecin hareketliliğindeki en üst düzeyde stratejik müdahalelerle değişikliğe uğratılacak bütün bir yaşamdan sözetmek istiyoruz. Kaldı ki, bugün bu müdahale, en verimli biçimiyle PKK'de yapılmaya çalışılmaktadır. Başkan APO toplumsal yapının bu çelişkili durumunun farkına vararak, bunu derinlikli bir çözümlemeye tabi tutmuştur. Çözümlemeler, bugünkü durumuyla Başkan APO'yu aynı zamanda sanatsal bir önderlik durumuna da getirmiştir. Dünyanın dört bir yanında ve çoğunlukla içeriklerinin ağırlığına pek de uymayan bir tarzda insanlara taşınan çözümlemeler biraz derinlemesine incelendiğinde, bütün insanlık trajedisinin en tepesinde bir trajediye sahip olan Kürt insanının, yaşadığı dünya ile ilişkilerinin, kendince basit bir yaşama sahip olmasına karşın, oldukça girift, karmaşık ve bunlara rağmen devrimci bir durum yaratacak verimliliğe sahip ilişkiler olduğu görülecektir. Bu devrimci durum, yalnızca politik bir potansiyel değil, daha çok felsefi ve sanatsal bir potansiyel sunmaktadır. İnsan ilişkilerinin en kapsamlı, bütün toplumsal ve tarihsel arka planlarıyla açıklanmaya çalışıldığı çözümlemeler, politik ve askeri oldukları kadar aynı zamanda sanatsal olma özelliği de taşımaktadır.

Kürt insanının kendi davranışlarını teorik olarak ya da sanatsal düzeyde açıklayamaması anlaşılır bir durumdur ve toplum tam da bu nedenle savaşa ihtiyaç göstermektedir. **"Savaşmaya ve kazanmaya mahkum"** olmanın anlamı budur.

Varlığı için savaşa ihtiyaç duyan bir toplumda, yaşamak için ölmek zorunda olan bir gerçekliğe sahip olmanın trajedisini edebiyat nasıl açıklayacaktır? Yaşamını sürdürmek için kendi devrimiyle kendini imha eden bir Kürt köylülüğünün, bugün açıklamak gibi bir sorunu vardır. İşte aynı biçimde, Kürt aydınının da bu trajik duruma bir zorunluluğu vardır. Kendi mevcut varlığının inkarına gitmeyen bir aydının, tarih içinde bu saatten sonra Kürt aydını olarak varlığını sürdürmesi mümkün değildir. Bu, aydının trajedisidir. Öte yandan bu trajediye sahip olmayanın kendini Kürt olarak tanımlaması mümkün değildir. Çünkü trajedinin dışına çıkan, Kürt ulusal varlığını yok etmek üzerine kurulmuş bir mekanizmanın etkisine girecektir. Nasıl ki, başka ulusların edebiyatçıları Kürt edebiyatını gerçekleştiremezler ve bu nedenle Kürt yaşamına gerçek bir açıklama getiremezlerse, Kürt ulusunun yaşam ve dolayısıyla savaş alanının dışında da bunu gerçekleştirmek mümkün değildir.

Devrim içine etkin olarak giren sınıflar, kendi sınıf özellikleriyle donanmış olarak, kendi sınıflarının imhasına yönelik bir faaliyet içine girmektedirler ve bu durum, kişilerin bu savaşımlarını çoğunlukla bir intihar sürecine çevirmektedir. Devrimde birçok "isyancı tarz" sahibinin ölüme sevdalanmasının anlamı da, bu hareket tarzında saklıdır. Sınıfsal hareketlerin Kürdistan devrimi içindeki bu niteliğine uygun olarak, PKK, devrim içinde bütün bu var olma tarzlarına karşı uygun ve en önemlisi de devrimci bir "karşılama" tarzı geliştirmiştir ve bütün sınıfsal dayatmalara karşı direngenliği ve süreğen yengisi de, buradan kaynaklanmaktadır. PKK bütün eğilimler karşısında "**bir dünya oluşturma**" yöntemini kullanmaktadır ve en başta Başkan APO **"özgürlük zorunluluktur"** önermesindeki anlamıyla, zorunluluğundan kaynaklanan bu yöntem, bir yandan bu devrimi günümüze kadarki benzerlerinin en karmaşığı kılmakta, öte yandan bu karmaşıklığa çözüm üretmenin olanaklarını yaratmaktadır. İşte bu "bir dünya oluşturma" tarzı, bir yandan sanatsal bir maharet gerektirirken, öte yandan gerçek devrimci sanat için bir var olma alanı oluşturmaktadır.

Ancak bu alan, sadece ortaya çıkacak eserin çok yoğun çelişkilerin bir ürünü olmasını sağlamaz; aynı zamanda bu eserin sahibinin de bu çelişkilerin içinde olmasını gerektirir. Daha doğrusu, yaşanan dönem itibariyle, her türlü toplumsal içerikli eylem gibi sanatsal eylem de, gerçeğinin en çıplak biçimiyle yaşanmasını, gerçekleşmesi için şart kılar. Aydın veya sanatçı, eyleminin en belirleyici ve etkin öznesidir ve onun yaratımları varlığının, gerçekliğinin kendisine, özüne uygun birer sonucudur. Savaşın en uç biçimleriyle yaşandığı alanlarda bile anlama sorunu olan Kürt aydınının, bu alanın çok uzağında anlama ve açıklama işini gerçekleştirmesi beklenemez. Daha yüksek bir eylem biçimi olarak her türlü entellektüel faaliyet, her şeyden önce kendi gerçek ve uygun zeminine ihtiyaç duyar. Kürt toplumunun bugünkü tek var oluş biçimi olarak savaş, ulusal nitelikli bütün entellektüel çalışmalar gibi, Kürt edebiyatının da biricik var oluş zemini ve biçimidir.

Devrimci edebiyat ve savaş

Devrimci edebiyat sorunu, devrimci savaş sorunudur.

Bu ne demektir? Birçok aydın, bu zorunluluğun temel ifade biçimini yaratmanın birer aracı olarak kalemle namluyu birbirine karıştıradursun; devrim, bu her iki eylem aracının uyumlu birlikteliğini dayatmaktadır. Çehov'un da dile getirdiği gibi; ***"Ya kalemi silah gibi kullanacaksın, ya da silahı kalem gibi."*** Birbirini gerektiren ve biri olmadan diğerinin var olması olanaksızlaşan eylem biçimleri olarak teori ve pratiğin, ele aldığımız çerçevede ise savaş ve sanatın bizdeki gerçekleşme tarzını, bu bütünlük içinde çözümlemek gerekiyor.

Kürdistan devriminin etkin olan ucu, yalnızca onun ilerici ucu değildir. Gerici, ölmek istemeyen sınıfların direngenliği de bu devrim içinde son derece etkilidir. Bu karşı-devrimci sınıfsal tutum, devrimci sanatın öldürülmesi; eğer edebiyatı temel alırsak, tarihsel temeller üzerinde son derece etkili silahlara sahipken, devrimci sanatın donanımı şurada kalsın, varlığı bile belli belirsizdir. Kendini devrimin silahlarıyla donatmamış olan devrimci sanat, daha devrimci niteliğini kazanmadan çok önce öldürülmektedir. Onun katilleri ise, çoğunlukla sahipleri olmaktadır ki, kendisinin bu çelişkili durumu, onun doğasından kaynaklanan bir durum olarak, yüksek düzeyde bir savaşımı zorunlu kılmaktadır. Aydının veya sanatçının var olmaları ve kendi tanımlarına uygun çalışmayı gerçekleştirmeleri için ilk işleri, kendi gerçekliklerine karşı yürütecekleri haklı savaştır ki, ancak bu suretle yeni bir sanat gündeme gelebilecektir.

Bilmeyenlere abartı gibi gelecektir; ancak yine de sanat alanında en yaratıcı bir özne olarak, **"benim"** diyen namlı sanatçılar değil, bu konuda en güçlü devrimci silahlara ve donanıma sahip olan Başkan APO'yu ve PKK hareketini görmek gerekiyor. Birçok yönden Başkan APO bir edebiyat ustası olarak ulusun belleğine yerleşmiştir. Bu edebiyat, çözümlemelerindeki romansı tarzda belirgindir. Ehmede Xanê'den sonra Kürt ulusal edebiyatı, Başkan APO'nun politik ve sanatsal eylemiyle, ilk kez daha yaratıcı bir edebi çıkışı gerçekleştirmiş ve bunun ulusal bir düzeye ulaşmasına yol açmıştır.

Elbette bu edebiyat, bir eser olarak değil, felsefi ve pratik anlamda onun yapı taşlarının yerli yerine konulması olarak gerçekleşiyor. En değme aydının ya da edebiyatçının cesaret ve güç yetiremediği konularda bile, Başkan APO'nun ısrarlı çözümlemelerini görmek gerekiyor. Bunlara çok çarpıcı bir örnek olarak, **Zekiye Alkan**'ın kendisini yakması eylemi konusundaki kısa değerlendirmesi gösterilebilir. Birçok Kürt edebiyatçısı da Zekiye Alkan'ın kendisini yakma eylemini işlemeye çalışmıştır. Ancak bunların hemen hemen tümü, kahramanı eyleminden uzaklaştırmaktan, onu stilize etmekten, böylece yaşamamış saymaktan öteye gidememiştir. Kimi ise, Zekiye Alkan'ın kişilik biçimlenmesindeki olumsuzluğu gerekçe göstererek, onun bu eylemine devrimci bir anlam verme konusunda çok kaba bir tavır alarak burun çevirmiştir. Oysa Başkan APO, Zekiye Alkan'ın kişilik biçimlenmesindeki olumsuz durumun devrimci bir zemin olduğunu ve eyleminin gerçek anlamını verdiğini açıklayan ilk kişidir. Üstelik, Başkan APO'nun çözümlemesi yalnızca bu düzeyiyle de kalmamakta, giderek bir şehrin, bir ülkenin, bir halkın, devrime zemin olan olumsuz durumuyla iç içe ele almaktadır.

En geri bir sınıf olarak köylülük bile devrim içinde kendi kendini en acımasız araçlarla yargılayıp idam hükümlerini onaylayarak, devrim içerisinde dehşetli bir mücadele verirken, kalemi ellerinde bulunduranlar bugün bile bu ölçüde bir cesaret ve güçten yoksunluklarını korumakta, devrime olduğu gibi, karşı-devrime de korkakça yaklaşmaktadırlar. Elbette bunun temelinde, kişilerin kendi **kendilerine korkakça yaklaşmaları** yatmaktadır. Devrime korkakça yaklaşanın devrimci olamayacağı gibi, sanatın devrimci savaşa ilişkin gereklerini yerine getirmek üzere adım atmakta

> *"Marks'ın 'Bilmiyorlar ama yapıyorlar' hükmünü, burada 'yapıyorlar, ama bilmiyorlar' biçiminde, kendi halkımız ve onun öncülüğün soyunan aydını için de söyleyebiliriz. Kendi yaşamına anlam vermekte zorlanan, hatta anlam veremeyen aydınların sayısı küçümsenmeyecek kadar çoktur. Üstelik bunlar, sözde en bilinçli kesimi oluşturmaktadır."*

ürkeklik gösterenlerin de, sanat eylemini gerçekleştirmeleri beklenemez. Daha da ötesi, devrime korkakça yaklaşım, devrim düşmanlarının bir özelliğidir ve bu davranışın sahibinin, kendisine karşı mücadeleyi göze alamayan ve içindeki düşmanı öldüremeyen biri olarak, devrimci sanatı gerçekleştirmesi mümkün değildir.

Kürt aydınının en devrimciymiş gibi görünen yaklaşımlarının gerçek anlamlarının devrime ne kadar karşı olabileceğini anlamak için, fazlaca derinlikli çözümlemelere de gerek yoktur. Sanatçının özgür olduğu, sanatın bir amaç olduğu ve araç olamayacağı gibi gerçek bir zemine sahip olduklarında doğrulukları su götürmeyen önermelerin ardında bugün çok farklı eğilimler yattığı gibi; devrime çok geriden sloganlarla katılan ya da tersine, slogancı olmamak adına devrimci olmayı yadsıyan uçlara kadar, birçok biçimde ifade edilen bir körlük egemendir.

“Kürt aydını kendini her zaman melekler katında görür. Omurgasızlığın aydın katında çok etkili olduğu açıktır. Dilsel esneklik, o derece ileridedir ki, devrimci savaş kendisine yönelik övgünün saldırısıyla karşı karşıyadır.”

Özgürlüğe karşı “özgürlük!”

Kürt aydını kendini her zaman melekler katında görür. Omurgasızlığın aydın katında çok etkili olduğu açıktır. Dilsel esneklik, o derece ileridedir ki, devrimci savaş kendisine yönelik övgünün saldırısıyla karşı karşıyadır. O kadar ki, özgürlük mücadelesinin karşısında zorlandığı en büyük saldırı, kendisine yönelik zor değil, aksine kendi öz söyleminin perdesi altına gizlenmiş körlüktür. En çok aydın ve sanatçılar arasında, özgürlüğün en güzel sloganlarını onun kendisine karşı kullanan, böylece hem kendisini gizlemeyi başaran, hem de genel gelişmenin önünde kaya gibi duran bir gerici sınıf eğilimi sezilebilmektedir. Özgürlüğe karşı “özgürlük!”

Bunun Kürt aydın veya sanatçısının birçok ifade tarzından biri, “sanatçı özgür olmalıdır” veya **“sanatçı özgürdür”** önermeleridir. Oysa açıktır ki, eğer herhangi bir yerde ve herhangi bir zamanda insan özgürlüğü tehdit altındaysa, kimse özgür değildir. Yine özgürlük, insanın istediğini yapması da değildir. Öyleyse özgürlük veya sanatçının özgürlüğü kavramlarına yeniden bir göz atmakta fayda görünüyor. Her şeyden önce Başkan APO bu konuda; *“Özgür insan, direnen insan demektir. Direnen insan demek, direnen halk demektir. Halk demek halkın demokrasisi demektir. Sömürgeciliğin dayattığı hayvanlaştırma, yutma, toptan insanlıktan çıkarma savaşına karşı geliştirilecek savaş, insan olmakta direnen insana, direnen insandan savaşan insana, savaşan insandan savaşan halka, savaşan halktan kendini yeniden düzenlemeye ve demokrasisine kavuşmuş topluma doğru ilerlemek demektir. Bu da yeni ve özgür insan demektir”* demektedir.

Sorun üzerine tartışmamızda, Engels'in güzellik anlayışını belirten ***“Özgürlük, zorunluluğun bilincidir”*** ifadesini anmadan geçmek olmaz. Öte yandan, günümüz Kürt insanı için, yaşadığı koşullar ne olursa olsun, özgürlükten söz etmenin ancak bir komediyi anımsatacağını da vurgulamak gerek. En yoğunluklu bir savaş ortamı içinde yaşayan partililer bile, eğer sürekli kazanan bir eylemin sahibi değilse, özgürlüğünün ancak tersten bir anlamı vardır: **“Yenilme özgürlüğü.”** Bu cümle çerçevesinde de, traji-komik bir anlam sezilebiliyor. **“Sanatçıyım, bu nedenle özgürüm”** deniliyorsa eğer, bu, aynı özgürlüğün, onun gerçek düşmanları için de geçerli olduğu anlamına gelir. Kaldı ki, bu türden bir özgürlüğün gerçek anlamına kavuştuğu veya **“sanat”** yarattığı da görülmemiştir.

Her özgürlük, bir eylem özgürlüğüdür. Her eylem, özgürlüğe karşı ya da ona yaklaştırıcıdır.

Yıllar öncesinde, İstanbul'da Kürtçe sahneye konulan ve aydının eleştirisini esas alan oyundaki temel önerme, “**hiç kimse özgür değildir**” sloganı, belki de hiç kimsenin dikkatini çekmemişti. Oysa bu gerçekten de yıkıcı bir yargıydı ve yaşamın bütün acımasız çıplaklığını kendini özgür sanan bireyin yüzüne vuruyordu.

En acımasız biçimiyle Kürtler için geçerli olan bu yargının değiştirilmesi, her şeyden önce onun anlaşılmasından geçer. Kendini özgür sanan bireyin birdenbire bir uykudan uyanır gibi kendini zincirlerle kuşatılmış bulması, elbette çok keskin bir şok olacaktır. Ama ne yazık ki, aydın ve genç sanatçılar arasında bu şok herkes tarafından yaşanmak istenmiyor.

Sözü edilen özgürlük, son derece gerçek dayanakları olan bir özgürlük olmalıdır. Böyle bir özgürlük, insanı yaşamdan, zamandan, mekandan, tarihten ve topraktan soyutlanmış olarak değil, aksine onunla ayrılmaz biçimde birbirine bağlı olarak ele alır ve doğrusu da budur. Tarihten ve topraktan kopmuş olan insanın, en genel anlamda bile insan olarak ele alınması mümkün olmadığına göre; özgürlüğün de, insan eyleminin bir sonucu ve onun bir tipi olarak, **zaman** ve **toprak** ile ele alınması gerekir ve bunun dışındaki her türden değerlendirme yanlış bir değerlendirmedir. Kendisini zamandan ve topraktan soyutlamış bireyin ise, bir tek özgürlük yargısı vardır: Zamana ve toprağa bağlı olmamak. İnsanı zaman ve mekanla bağları içinde bir süreç olarak ele almayan her türlü yargı, onu toplumsallığının dışına iter, böylece de gerçek tanımından, insan oluşundan çıkarır ve başka bir şey olarak ele alır ki, bunun da gerçek dayanakları ve tartışılmasının gereği yoktur. Bizi ilgilendiren, insanı insan olarak, bugün ve burada tanımlamaktır. Bugün ve burada, tarihsel bir süreç olarak geçmişin bir toplamı olduğu gibi, geleceğin de çerçevesidir ve gerçekleşecek olan her şeyi potansiyel olarak içerir.

Kürtler için “**bugün ve burada**” tanımlamaları, özgürlük sorunu çerçevesinde nasıl bir içeriğe sahiptir? **Sartre**'nin çok bilinen tanımlamasıyla, **“namuslu”** olmak zorunda olan aydının, bu zorunluluğunu yerine getirmesi durumunda bu soruya vereceği tek cevabı vardır: Kürtlerin mekanları, yani ülkeleri işgal altındadır ve ellerinden bütünüyle alınmak istenmektedir. Öte yandan **“bugün”**leri de savaş demektir ve bu savaş, zamana ilişkin yaşamsal bir boyut olarak, onların tarihlerinin bitirilmesine yöneliktir. Kendisini bu koşullarda Kürt olarak tanımlayan herkes, bu tanımı kabullenmiş demektir ve var oluş iddiasının gereklerini yerine getirme yükümlülüğüyle kendisini karşı karşıya görecektir. Öyleyse, özgürlüğün ne demek olduğunu, aydın ve sanatçı açısından bunun ne anlama geldiğini çok iyi tartışmak ve suistimalin çok yoğun yaşandığı bu alanda hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde berraklaştırmak gerekiyor.

Sanat ve edebiyat alanında elle tutulur bir şeyler yapmak isteyen veya buna çaba harcayan sanatçıların ezici çoğunluğu ***“sanatçı özgürdür, o politik merkezlerin etkisi dışında kalmalıdır, sanatçının partisi olamaz, o ulusun sanatçısıdır”*** yargılarını savunurlar ve bunların tartışılmasını gereksiz bulurlar. Gerçekten de, sanatçının özgür olması gereklidir ve politik herhangi bir merkezden yönlendirilmemesi gerekir. Bu, aynı zamanda onun var oluşuna ilişkin bir koşuldur. Ancak eğer sanatçının özgürlüğü bir yanılsamadan ibaretse, o zaman bu yargıyı dile getirmesi veya gereklerine yönelmesi, iddiası gerçek zemininden yoksun kaldığı için, başka bir anlama gelir: Bu, özgür olmayan sanatçının bu durumda diretmesi demektir.

Sanatçının özgür olabilmesi, onun özgürlüğün dayattığı zorunlulukları yerine getirmesine bağlıdır ve bunun dışında özgürleşmenin başkaca bir yolu yoktur. “Kendisini gerçekleştiremeyen” sanatçının da, bu zorunlulukları yerine getirmeye yönelmesi bile mümkün olmayacaktır. Bugün Kürtlere ilişkin yaşam alanları çok şiddetli bir savaşa sahne olduğu için de, bu savaşta kendisini güçlü kılamayan sanatçının özgür oluş iddiası da, bir kölelik iddiasından öteye gidemez. İddia ettiği boyutlarda bir var oluşa yönelik son derece kapsamlı saldırıların altında olan bir bireyin, bunlara karşı kendisini savunacak bir donanımı olmaksızın, bu var oluşu gerçekleştirmesi olanaksızdır.

Özgürleşme için gerekli donanım nedir? Bu, söz konusu amaca yönelik, tarz ve temposu bunun gereklerine göre ayarlanmış eylemden başka bir şey değildir. Özgürlük de, esas itibariyle bir eylemin gerçekleşme biçiminden başka bir şey değildir ve sınırları, bu eylemin etkisinin kapsamı tarafından belirlenir. Her sanatçı, topluma hitab eden bir var oluş iddiasının sahibi olarak, toplumsal eyleminin kapsamı kadar özgürdür. Bu bir. İkincisi ise, bu eyleminin toplumsal özgürleşmenin gereklerini sağlamaya yönelik olması veya en azından buna hizmet etmesi zorunluluğudur.

Demek ki, bir eylem veya eylemler zinciri olarak özgürlüğün zorunluluğa ilişkin ilk koşulu, onun toplumsal bir zemin üzerinde gerçekleştirilmesidir. Özgürleşme eylemini gerçekleştirme iddiasına sahip olan sanatçının da, bu eyleminin gereklerine göre donanmış olması koşulunun da, tartışılmaya ihtiyacı yoktur.

Özgürlük iddiasının zorunluluklarını hangi sanatçı yerine getirmiştir? Hangi sanatçı, “kendini gerçekleştirme” eyleminin sahibi olabilmiştir? Bu soruların cevapları ne yazık ki olumsuzdur ve olumlu olmadığı sürece de, ***“ben sanatçıyım ve bu yüzden özgürüm”*** yargısının gerçek bir anlamı yoktur. Öte yandan var oluşuna ilişkin olmazsa olmaz bir ilke olarak, sanatçının özgür olması ilkesinin doğruluğu ne kadar tartışılmazsa, onun gerçekleştirilmesi için bugünkü Kürdistan koşullarında sanatçının bu anlam çerçevesindeki sorumluluklarını yerine getirmesi gerekliliği de, o kadar kaçınılmazdır.

Aydın ve sanatçı cesur olmalıdır

Aydın, insanı toplumsal ve tarihsel bir varlık olarak algılayabilen kişidir. Öncelikle de, kendisini anlayabilen kişidir. Her dönemde, her insan kendini anlayarak ve çözümleyerek içinde bulunduğu toplumsal yapının doğru bir çözümlemesine ulaşabilir. Tersine de, her insan, içinde yaşadığı toplumun ve tarihin doğru bir çözümlemesi ışığında kendi davranışını ve var oluşunu açıklayabilir ve toplumsal-tarihsel bir varlık olan insan olayında bunun başkaca bir yolu da yoktur. Toplum kişinin aynası olabildiği gibi, insan da, birey olarak belli oranda içinde yaşadığı toplumun bir aynası, bir prototipi olabilir.

Bireyin yaşamda izlediği hareket tarzı, onun dünyayı algılama biçimiyle ve bunun sonucu olarak kurduğu düşünce sistematiği ile doğrudan bağlantılıdır. Eğer dünyayı algılamada bir yanlışlık varsa, bunun düşünce sistematiğine ve böylece de yaşam biçimine, hareket tarzlarına yansımaması kaçınılmaz olur. Dünyayı yanlış, yanılsamalı, çarpık anlayan bireyin, tutarlı davranışlar göstermesi beklenemez. Ya da böyle bir bireyin dünya hakkında doğru yargılar geliştirmesi de beklenemez. Yine özgürlük kavramına ilişkin düşünsel yargıları yanılsamalı olan bireyin de, özgürleşme konusunda doğru bir eylem çizgisi göstermesi beklenemez.

Elbette, karmaşıklaşan dünyada, daha birçok kavramın yanısıra, doğru ile yanlış kavramlarının da bazen birbirlerinin yerine geçecek kadar karmaşıklaştıklarına tanık olunuyor. Herhangi bir pratik ya da düşünsel yargının herhangi bir merkeze göre doğruyken, başka bir merkeze göre yanlış olması artık güncel bir gerçeklik durumundadır. Bu noktada da, değerler sisteminin oldukça karmaşık olması gündeme gelmektedir ki, bu da en üst düzeyde politikanın diğer bir adı olan savaşla ancak çözümlenebilmektedir.

Kürdistan'da hayatın 1970'lere kadarki felçli durumunun, bir bütün olarak onun aydınına ya da aydınlanma eylemine yansıması beklenmelidir. Aynı biçimde, bugün de Kürdistan insanının genel davranış sistematiğinde, bir kaybolma durumu yaşanmaktadır. Bu kaybolma eğilimi, ancak ve ancak savaşla, tartışılmaz biçimde PKK'nin yürüttüğü savaşla engellenebilmekte ve var oluşun sağlanması için tarih zorlanmaya çalışılmaktadır. Savaş, Kürt insanının artık biricik var olma tarzı, biricik yaşama seçeneği haline gelmiştir. Çünkü Kürt insanı bu savaşla doğuyor, bu savaşla insanlaşıyor.

Aydın ve sanatçı; aydınlattığı oranda hizmet edebileceğini düşünmelidir. Öncelikle savaş içinde doğan ve özgürleşmeye doğru giden halka anlam vermelidir. Bu konuda dürüstlük önemlidir. Dolayısıyla güçlü ve cesur olmalıdır. Kavrayabildiği oranda aydınlatmalıdır. Halkın yaşadığını, özlemlediğini bile görmeyecek, duymayacak, ondan sonra aydın olacak! Hayır, bu mümkün değildir. Hatta ona yabancı dayatmalar içinde bulunacak, yol gösteriyorum adı altında yoldan çıkaracak! Hayır, bunlar aydın işleri olamaz.

Savaşın Kürdistan toplumunda tek yaşam seçeneği olduğu, Kürdistan aydın ve sanatçısı için de geçerlidir. Ancak bu yargı, yaşamın daha yüksek bir seviyede gerçekleşmesi için tek başına yeterli değildir. Konunun çok yönlü olarak irdelenmesine, bazı kökleşmiş statükoların sarsılmasına ihtiyaç vardır.

“Özgürlük iddiasının zorunluluklarını hangi sanatçı yerine getirmiştir? Hangi sanatçı, 'kendini gerçekleştirme' eyleminin sahibi olabilmiştir? Bu soruların cevapları ne yazık ki olumsuzdur ve olumlu olmadığı sürece de, 'ben sanatçıyım ve bu yüzden özgürüm' yargısının gerçek bir anlamı yoktur.”

Başkan APO değerlendiriyor

SON TAKTİK ADIMLAR

"Kavramlara yanlış anlam yüklememek gerekir. Ateşkes, siyasal ataklar, eğitimdir. Bütün bunlar mücadeleyi, savaşı daha da başarıyla yürütmek içindir. Bunlar gevşekliğe, keyfiyete, rahatlığa yol açmak şurada kalsın, var olan gevşekliği, keyfiyeti, rahatlığı ortadan kaldırmak içindir."

En üstten en alta kadar bütün sorumlu militanların bilmesi gerekir ki, PKK ne öyle bildiğiniz gibi bir teoriye, ne de pratik bir gerçekleştirme eylemine sahiptir; kendine has bir gelişim modeli vardır. PKK'yi anlamak, özümsemek ve uygulamak PKK iddiası taşıyan her militanın temel görevidir. Başka türlü ne siz bu PKK'den bir şey anlayabilirsiniz, ne de PKK sizi layıkıyla değerlendirebilir. PKK kaba politikacılık değildir, yine öyle çokça yaşadığınız gibi kaba bir direnişçilik de değildir. PKK'de önderlik gerçeğinin bu tutumlarla uzaktan yakından alakası yoktur. Geri kalmanız, ilkelliğiniz çok kaba; altında her türlü düşmana hizmet eden tutum ve davranışları görmek mümkün. Parti yaşamımızla bağdaşmayan tutum ve davranışlarınız, çok özlü çalışmalarımıza ve hatta sizlerin olumlu yönlerine zarar vermektedir.

Derin bir eğitimsizliği yaşıyorsunuz. Kendinizi düzeltme, ıslah etme hususlarına fazla anlam veremiyorsunuz. Böyle devam ederseniz, kesinlikle itibar sağlayamazsınız. Belki de hiçbir şey anlamadan ölür gidersiniz veya yaşamın kenarından bile geçemezsiniz. Bütün bunların sorumlusu da kendiniz oluyorsunuz.

Partiye anlam vermek gerekiyor. PKK'nin saygı duyulacak, ciddiye alınacak bir teorisi kadar pratik bir taktiği de her zaman olmuştur. Ona güç yetirmek iddialı militanın en başta gözetmesi gereken husustur. "Partiye dayanırım, keyfimce yaşarım; yapsam da olur, olmasam da olur, ne yapabilirsem o kadar" demek kendi iflah olmazlığını ortaya koymaktır. Aslında halinize bir türlü bakamıyorum. Anlaşılmaz bir gerçekliğiniz var.

PKK gelişmesini her geçen yıl görülmemiş düzeyde sürdürüyor. Askeri-siyasi taktiklere, parti içi yaşama ne kadar ters ve yanılgılı yaklaştığınız ortadayken, biz yine PKK'yi önder bir güç olarak yürütüyoruz. Mümkün oldukça bunu anlamaya çalışın. Sanıldığının aksine PKK çok sıkı bir eğitim ve incelikler hareketidir. Hiç kimsenin kendi keyfine göre yorumlayarak sonuç alacağı bir hareket değildir. PKK'de başarılı olabilmek, en değme terbiyeyi, hassasiyeti gerektirir. Aksi halde hiç kimse PKK'de sonuç alacağını sanmasın.

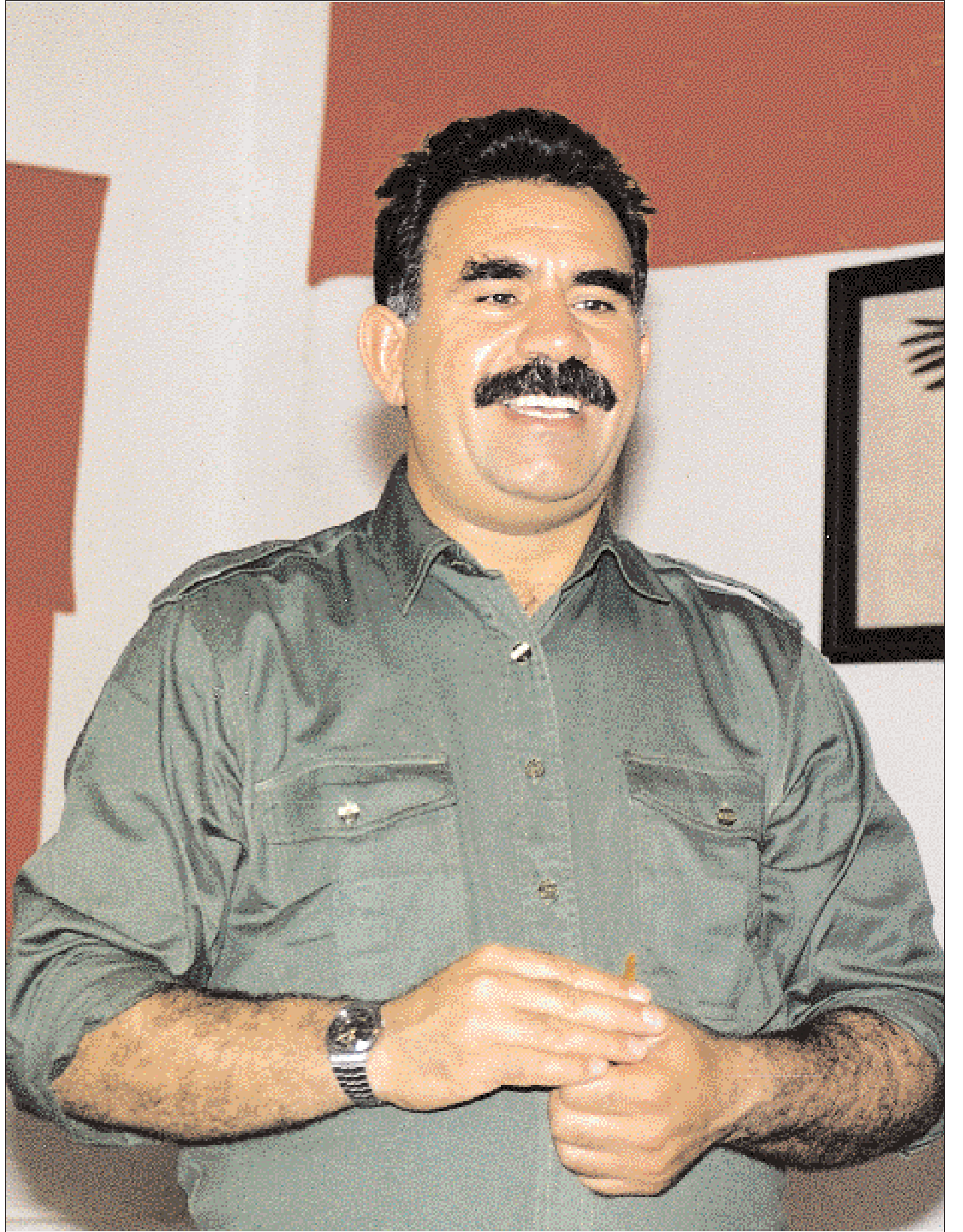
Savaş tırmanacak

Yeni bir dönemi, bir kez daha, ağırlıklı olarak kendinizi bütün yönleriyle gözden geçirip yenilemeniz için hazırlıyoruz. Sadece parti içi değil, bütün Kürdistan adına, hatta sorunla ilgili ne kadar çevre varsa (uluslararası ve ulusal düzeyde) hepsinin bir kez daha doğru düşünmesini ve doğru politik tavırlara ulaşmasını sağlamak için derinlikli bir PKK tarzıyla taktik adımlar atma yönünde bir sorunumuz vardır.

Son adımlarla hedeflenen, Türkiye'nin siyasi ortamında barış ve demokrasi adı altında bir süreci başlatmak veya atıl güçleri bu slogan altında harekete geçirmektir. İkinci bir adım; Güney Kürdistan'daki devrimci savaşımı hem askeri, hem de siyasi yönden güçlendirmek için ateşkes temelinde bir süreci başlatmaktır. Üçüncü bir adım ise; Türkiye siyasi ortamı üzerindeki devrimci etkiyi yaygınlaştırmak ve güçlerimizin hazırlık düzeyini geliştirmektir. Bununla bağlantılı olarak Avrupa'nın siyasi çözüm arayışlarına kendi cephemizden cevap ve güç vermektir. Aslında bütün bu adımlar TC'nin militarist, gizli ve kirli savaş kliğinin çelişkilerini ortaya çıkarmak içindir. Bütün bunların yanında Kürdistan Ulusal Kongresi'nin toplanması için engellerin ortadan kalktığını ve kongrenin toplanma zamanının geldiğini de belirtmek gerekiyor. En önemli bir gelişme adımı ve ulusal bir iradeyi stratejik düzeyde geliştirebilmenin ciddi bir taktik açılımı olarak, birçok siyasi gelişmeyi daha kapsamlı, uzun vadeli kılacak bir çalışmayı da yoğunlaştırıyoruz.

Uluslararası sahada diplomatik girişimlerimiz devam ediyor. Bu yeni taktik adımlar temelinde diplomatik faaliyetlerin önümüzdeki dönemde büyük hız kazanacağı açıktır. Denilebilir ki, ilk kez Kürdistan devrimine dayalı gerçek bir diplomatik dönem geliştiriliyor. Çok yoğun bir siyasi faaliyeti hem Kürt, hem Türk halkı açısından, yine hem Güney ve hem de Kuzey'de geliştirmenin yolları sonuna kadar açılmıştır. Sadece Kürdistan ve Türkiye değil, doğudan batıya, uluslararası alana kadar bütün dikkatlerin üzerinde toplandığı bir Kürdistan tartışma platformu, hatta ondan da öteye bir ilişki süreci başlamış durumdadır.

Bu taktik süreçler başarılı olabilir mi? Örneğin KDP olsun, TC olsun ve ilgili diğer çevreler olsun uyum gücü gösterebilirler mi? Tabii bütün sorun onların uyum gösterip göstermeme sorunu değildir. TC'nin mevcut özel savaş kliğinin öyle kolay kolay ateşkese yanaşacağını sanmıyoruz. Nitekim operasyonlar hâlâ devam ediyor, her türlü provokasyona girişebiliyorlar. Ama onu sıkıştırmak, güçsüz düşürmek de devrimci politikacılığın, hatta ordu savaşçılığının önemli bir yanını teşkil ediyor. Unutmayalım ki, çok gizli ve kirli bir savaş yürütülüyor. Psikolojik savaşla kitleleri ve uluslararası kamuoyunu büyük oranda aldatarak özel savaşını devam ettiriyor. Denilebilir ki, savaşın ağırlıklı bir kısmı psikolojik biçimdedir. Bu maskeyi çekip atmak için bu taktik adımlar oldukça önemlidir. KDP'nin ateşkesi kabul edip etmemesi de güç olayına bağlı bir durumdur. Gücümüzü gördü ve eski tehlikeli politikalarını terk etmek zorunda kaldı. Terk etmezse zaten toptan kaybedecektir. Kaldı ki, böyle geri güçleri de, anlayabildikleri kadar güçten anlayacak duruma getirmek politik gelişmenin çok temel bir özelliğidir ve bu yapılmıştır. Özellikle Güney Kürdistan kitlesi artık gelişmeleri anlayacak bir duruma gelmiştir. Güç ve otoritenin ne olduğunu görmüştür. Bunun siyasi sonuçlarını hızla almak gerekiyor. Ayrıca askeri olarak güçlerimizin de anlamsız yıpranmalarına fırsat vermemek gerekir. Nitekim güçlerimizin bu son savaşta yetmezlikleri, birçok yönüyle taktiği tam oturtamadıkları da açığa çıkmıştır. Bunları da gözden geçirip daha sağlam bir askeri mevzilenme imkan dahiline sokulmuştur. Mükemmel bir askeri mevzilenme ve siyasi hazırlık çalışmaları, yine siyasi iktidarlaşma çalışmaları yanıbaşlarındadır. Bu noktaya bile getirebilmek başlı başına önemli bir gelişme ve başarıdır.

"Toplumumuza dayatılan bir ölüm ve yaşam anlayışı var. Ben devrimi bu anlayışa karşı yürüttüm. Ne böyle ölüm, ne böyle yaşam olamaz dedim. Ölümün bu biçimi beni kuşkulandırıyor, endişelendiriyor, yaşamın da mevcut biçimi bende nefret uyandırıyor."

Yine Avrupa Parlamentosu'nun "TC, PKK'yle görüşmelidir, PKK bir siyasal güçtür" değerlendirmesi, Türkiye Cumhuriyeti açısından büyük bir siyasi iflastır. Gümrük Birliği, TC için bir kazanım değil, daha da kontrole girme, dolayısıyla militarist politikaların biraz daha sınırlanmasıdır. Hatta Avrupa'yla daha çelişkili bir durumun yaşanmasıdır.

TC'nin yürüttüğü gizli ve kirli savaş mevcut dünya gidişatına da ters düşmektedir. Gerek ABD'nin "yeni dünya düzeni" politikasına, gerek Ortadoğu'daki yeni politik gelişmelere ters düşen ve çelişkili olan bu TC gerçeğini açığa çıkarmak oldukça önemli bir gelişmedir. Dünya ve bölge gerçekliğiyle bu kadar çelişen faşist-militarist TC kliği, ne kadar teşhir ve tecrit edilirse, yürüttüğü kirli savaş da o kadar daraltılmış olur. Dolayısıyla devrimci savaşı da bir o kadar geliştirme imkanı yaratılmış olur. İşte bu son taktik adımların böyle bir özelliği de söz konusudur. Türk devletinin ateşkese uymaması, eskisinden daha fazla operasyonları yoğunlaştırması bu gerçeği değiştirmez. Tabii, bizim de kendimizi bu konuda aldatmamıza gerek yok. Çünkü

özel savaş kliği savaşı daha da tırmandırabilir. Nitekim tırmandırıyor da. Dolayısıyla biz de savaşımızın haklılığını, meşruluğunu bütün dünyaya kabul ettirmiş oluruz. Barış istiyoruz, siyasi çözüm istiyoruz, en önemlisi tek taraflı süreci başlatmamıza rağmen TC hâlâ gelmiyor. Dünya artık bizim bu gerçeğimizi görüyor. Bu, savaşımımızı meşrulaştırmak ve dünya kamuoyunun desteğini sağlamakta önemli bir aşamadır. Türkiye Cumhuriyeti için ise muazzam puan kaybıdır.

Ayrıca düşman cephesinde tereddütlü ve ikircikli bir durum söz konusu. Bu da askeri taktiklerimizin daha iyi oturması için elverişli bir fırsattır. 1993'te bu fırsat çok çarpıcı bir biçimde yakalanmıştı. Maalesef güçlerimizin kendilerini rehavete kaptırarak, tedbiri elden bırakmaları çok önemli gelişmelerin yaratılmasını engellemişti. Biz baştan itibaren böyle süreçleri bu denli kapsamlı ve büyük düşünüyoruz.

Ateşkes sırtüstü yatma süreci değildir

Siyasi cephede böyle yoğun ve önemli gelişmeler olurken, içte de en önemli sorunumuz hâlâ partileşmektir. Gelinen böyle bir aşamada artık parti ve ordulaşma faaliyetlerimizde kendinizi değiştirmeniz ve partiyle bütünleşmeniz gerekiyor. Eğer değişmezseniz tarihin çöp sepetine atılmaktan başka bir değer ifade etmezsiniz. Bu yeni ve önemli taktik süreci parti ve ordu içi yaşamımız açısından da değerlendirmenin en az dış cephedeki değerlendirme kadar önemli olduğunu vurgulamak gerekiyor. Denilebilir ki, bu taktik adımların en temel hedeflerinden biri de, bir türlü gerçek militan ölçülere gelmeyen, muazzam çabalarımıza, neredeyse dünyayı bile etkileyecek çalışmalara anlam veremeyen, gereklerini yerine getiremeyen kadro yapımızı netleştirmenin ve kesin bir süzgeçten geçirmenin artık kaçınılmaz olmasıdır. Hatta bu en temel ve ilk başlatılması gereken bir çalışma olmalıdır. Hiç kimseyi üzmek istemiyoruz, ama halkın yüce davasına güç yetirmek şurada kalsın, bir ağırlık teşkil etmekten öteye anlamı olmayanları artık aramızda tutamayız.

En derli toplu bir süreç olarak, gerçek militanların ortaya çıkışını bu önümüzdeki çalışma süreci içinde ortaya çıkaracağız. Kış hazırlıkları olarak da nitelendirebileceğimiz eğitsel yanı ağır basan, merkezden tutalım bütün birimlere kadar taşırılması gereken bu çalışmayı sonuçlandırmaya büyük önem veriyoruz. Netleştirmeyi hem nicel, hem de nitel olarak kesinleştirmek istiyoruz.

Çok açık söyleyeyim; bunca hizmete rağmen kendini planlamaktan aciz kişilikleri komutamız altında taşıyamayız. Bütün Kürdistan halkına, hatta çeşitli diğer örgütlerden kişilere de bu tutumu yansıtmak zorundayız. Yapamayacaksan yapabileceğinle uğraş. Devrimci yaşama gelemiyorsan kendine göre bir yaşamla uğraş. Devrimcilik yiğit insanların işidir. Bu, çözümlenmiş, perspektifi olan çalışma tarzıyla da bunu yakalayan kişilerin yürütecekleri, yüksek arzu ve iradeleriyle gerçekleşecek olan bir iştir. Bu tehlikeli taktik önderlik problemini sonuca doğru götürmek savaşın kaderi açısından önemlidir.

Ana hatlarıyla belirttiğimiz bu hususlar kış dönemi çalışmalarımızın, yine savaşımızın ne düzeyde gelişeceğini açıkça gösteriyor. Hiçbir yanlış anlayışa yer vermeyecek kadar askeri, siyasi ve örgüt içi alanda yapılması gereken işler oldukça anlaşılıyor. Devrim ve partileşmekte iddialı olan herkes bu temel taktik hususlara cevap verecek düzeydedir. Kavramlara yanlış anlam yüklememek gerekir. Ateşkes, siyasal ataklar, eğitimdir. Bütün bunlar mücadeleyi, savaşı daha da başarıyla yürütmek içindir. Bunlar gevşekliğe, keyfiyete, rahatlığa yol açmak şurada kalsın, var olan gevşekliği, keyfiyeti, rahatlığı ortadan kaldırmak içindir. Sorgulanma süreçleri daha yüksek tempolu bir pratik için sadece dinlenme olarak değerlendirilirse, bir anlam ifade edebilir.

"Yeni bir dönemi, bir kez daha, ağırlıklı olarak kendinizi bütün yönleriyle gözden geçirip yenilemeniz için hazırlıyoruz. Sadece parti içi değil, bütün Kürdistan adına, hatta sorunla ilgili ne kadar çevre varsa (uluslararası ve ulusal düzeyde) hepsinin bir kez daha doğru düşünmesini ve doğru politik tavırlara ulaşmasını sağlamak için derinlikli bir PKK tarzıyla taktik adımlar atma yönünde bir sorunumuz vardır."

Yoksa sırtüstü uzanıp yatma anlamında bir nefes alma sürecinden asla bahsetmiyoruz. Daha da hızla ulaşmamız gereken hedeflerimizin olduğundan kimse kuşku duyamaz. Aslında nefes alma süreci de demeyeceğiz; yıpranmış, biraz sakat kalmış yanlarınızı görebilmeniz için bir olanaktır.

Şunu hepinize hatırlatmak istiyorum: Sizler iyi savaşamıyorsunuz, çeşitli nedenler bunda rol oynuyor. Bilincinizde, ruhunuzda, fiziğinizde ciddi yetmezlikler var. Yıllardır bunu söyleyip duruyorum. Çok çeşitli eğitim süreçlerini büyük bir ustalıkla ve sorunlu bir önderlikle gündeminize sunmamıza rağmen değerlendiremeyişiniz yetersizliklere, yanlışlıklara, dolayısıyla kayıpların olmasına neden olmuştur. Sizler kendinizi hep akıllı sandınız. Geri çekilme, nefes alma süreçlerini hep küçük hesapların gerekçesi haline getirdiniz. Bunun vehametini geçmişte çokça gördük. Bu anlayışlar bu partiyi yerle bir etmeye yeter de artar bile.

PKK'nin gerçek teorik-pratik gelişim tarihini bir türlü anlamak istemiyorsunuz. Anlayışa, terbiyeye, kurallara gelmiyorsunuz, hatta bunları gereksiz bile görüyorsunuz. "Olan olmuştur, bu duruma düştükten sonra insan her şeyi kabul edebilir, es geçebilir" diyorsunuz. Tarih, sergilediğiniz bu kişilikler yüzünden kaybedilir. Bu tutumlar baştan sona kaybettiriyor. Şimdi hiç kimse herhalde "parti-ordu kişiliğinde ben bir belayım, bir serseriyim, kendimi dayatmama izin verin" diyemez. Ben bile biraz hastalanırsam bakıyorum nefesim yetmiyor. Yapabileceğimi yaparım, yoksa önderlik taslamanın hiçbir anlamı yoktur. Günlük olarak sağlığım elveriyorsa başınıza gelir, iş yaparım. Elvermiyorsa, elverecek kadar kendimi hazırlamaya çalışırım. Sunacağım iyi bir çalışma varsa gelir sunarım, yoksa bunun hazırlığını yaparım. Doğru devrimci üslup budur. Ağlamaklı, yıpranmış, tükenmiş bir kişilikle karşınıza çıkmam. Buna tenezzül bile etmem. Çoğunuzun haline bakıyorum böyle bir önderlikten çok uzaksınız. Arkadaşlarımızın alınmaması gerekir. "Yapamamanın adına yaparım, hazır olamamanın adına hazırım, zaferi yakalayamamanın adına zafer yürüyüşünü gerçekleştiririm" dememek gerekir. Ayrıca bu geri tutumlarda ısrar etmemelisiniz.

Bırakın milyonları, kendinizi bile eğitemiyorsunuz

Süreç, kendini yeterince hazırlayamamaktan ve sürekli hastalıklı bir eleştiri-özeleştiri süreci olduğundan dolayı haddinden fazla uzadı. İşe yaramayan tutum ve davranışlar varsa artık ortamımızdan gitsin, ne diye özgürlük saflarında kalıyor? Yaşatmak, adam etmek için bu kadar büyük çabalar sergiliyoruz. Artık bunun hakkı verilmelidir.

Çoğunuz buraya geldiniz. Ülkedekilerin de halini biliyoruz. Kendi kişiliğine bile saygısı kalmamış, böyle militanlık olmaz! Aklınızı artık başınıza alacaksınız! Özellikle bu kış süreci son bir kez daha kendini gözden geçirme, halka, devrime ve başarıya inanılıyorsa kendini bu işe yatırma sürecidir. Bu kadar anlamsız kayıpları hiçbir önderlik kabul edemez. Değerli çalışmalarımızın başına böyle bela gibi kurulmaya kimse izin veremez. Bu kişiliklerinizi kimse kabul edemez.

Size sürekli eğitim fırsatı ve imkanı veriyoruz. Bu müthiş çalışmayı sizi eğitmek için yapıyoruz. Kavrayışı, ruhu olmayanın, doğru dürüst fiziki bile gelişmeyenin hangi halk savaşçılığından bahsedilebilir. Doğru bir değerlendirme kabiliyeti yok, sıradan bir taktiği teşhis etme; "yanlıştır veya şöyle yapılması gerekir" diyecek gücü olmayanın hangi militanlıktan bahsetmeye hakkı olabilir. Sizler bela mısınız? Enerjin, gücün, anlayışın yoksa ne arıyorsun özgürlük ve savaş saflarında? Savaş sağlam iradeli, bilinçli insanların işidir. Atıyorlar kendilerini bir dağın başına, sonra bir köylüden, bir çobandan daha beter yaşıyorlar. Sıradan bir yaşamı bile planlayamıyorlar. Moraller bozuk, çoğu ruh hastası gibi. Bu, kişinin kendisine yapılabileceği en büyük kötülüktür. Ve bunu siz yaşadığınız alanlarda gördünüz, gösterdiniz. Bu bir suç durumudur. Halkımıza, partimize yapılmış en büyük saygısızlıktır.

Ben de burada düşebilirdim. Benim engellerim sizin karşılaştığınız engellerden yüz kat daha fazla. Ama ben ulusal onuru temsil ediyorum. Ben bu kadar direnişçinin anısına, yine halkın beklentilerine cevap vermeye çalışıyorum. Benim kendimi düşünme lüksüm olamaz. Kendini yetmez gösterme, hele sizin o özellikle yaşadığınız gibi, "artık bu kadar olabilir" deme hakkım yoktur. Her şeyi başarı çizgisinde götürme zorunluluğum vardır. Gerçek militan her yerde ve her zaman böyle düşünüp, böyle tavır takınandır.

Halkın tarihine, halkın yaşadığı acılara, halkın tahammül edilemez durumlarına bir anlam veremiyorsunuz. Vatanseverlik kavramında fazla derinliğiniz yok. Örgüt savaşçılığından haberiniz yok. Biraz vicdanınız var, onu da piyasaya atmışsınız, "daha parti benden ne istiyor, işte ölüme de yatırıyorum kendimi" diyorsunuz. Anlayışınız budur ve bu anlayışın zaferle, yaşamla hiçbir bağlantısı yoktur. Herkesin bir canı var ve ölüm her zaman herkesin başına gelebilir. Önemli olan bir davanın yaşamsal önemi ve onun kazanılmasıdır. Kişilik bu konuda kendini sınamalı, varsa gücü ortaya koymalıdır. Başka türlü yaklaşım, felsefe bizim değildir ve asla savaş felsefemiz olamaz.

Bunu bir türlü anlayamıyorsunuz. Neden kendinizi bu hale koydunuz? Yıllardır dağlardasınız; neden bir şeyler yaratamadınız? Ben burada nefes alamıyorum; iliklerime, hücrelerime kadar sızlıyorum. Hâlâ da eğitimden vazgeçmiyorum. Milyonları eğitmeye çalışıyorum. Siz neden bir bireysel eğitiminizi bile yapamıyorsunuz. Ben de bir zamanlar iki kelime bilmiyordum, ben de köylü çocuğuydum, benim de elimden, kolumdan tutan hiç kimse yoktu. Ama sorumluluğum vardı, ama iğne ucu kadar bir gelişmeyi, büyük bir saygı ve tutkuyla ele alıyordum. Sizler saygılı olamıyorsunuz. Partiyi ucuz yakaladınız; partinin silahını ucuz ele aldınız; babanızdan kalma veya ganimet gibi ele aldınız, dolayısıyla saygılı olamıyorsunuz; bu yanlıştır.

Bütün hatalarınızın temelinde bu tutumlar var. Kendinizi aşırı zorlanmış hissediyorsunuz. Zorluklar karşısında "çok zorlanıyorum" diyorsunuz. Hayır bu yanlıştır, biz de çok zorlandık. Bizden daha fazla zorlanan da olmamıştır. Ama önderlik gerçeğinde ifadesini bulan tutum, buna tarihi bir karşılık vermektir. PKK'nin diyalektiği budur. Bunu anlamazsanız hiçbir şey olamazsınız.

Sizi yönetmesini biliriz. Beni oyalayacağınızı veya benim görmezden geleceğimi sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Hiçbir partiliye yersiz tek bir kelime söylemek istemiyorum ama, anlamazlıkta, işin özüne girmemekte ısrarlı olursanız kuvvet bizdedir, yetki bizdedir, ustalık da bizdedir. Bütün bunları çirkinliklerinize karşı kullanırız. Kaybeden biz değil, sizler olursunuz. Belki biraz zarar verirsiniz ama, daha çok zararı kendiniz görürsünüz.

İlkin köklü inançlarınız olmalı

Yıllardır söylüyoruz, değerlendiriyoruz, hâlâ oralı bile olamıyorsunuz. Ne kadar geri olduğunuzu sanıyorum şimdi daha iyi görüyorsunuz. O zaman hiç değilse şu birkaç ayı mükemmel bir geliştirmeye dönüştürelim. Bu kışı herkes eksikliğini gidermek temelinde kullansın. Düşman zaten sizleri imha etmek istiyor. Yaşamın bütün yollarını kesiyor. Biz biraz yaşam yolu açmışız, onu değerlendirin ve mutlaka hakkını verin. Bunu da yapamıyorsanız geri çekilin. Bırakın, yürümek isteyenler var, onların önü açılsın. Gençsiniz her türlü olanak ve fırsat sizlere sunulmuştur. İlkin köklü inançlarınız olmalı. İlkin bir çabanın gereğine şiddetle ihtiyaç duymalısınız. Yaşamdan anlamalısınız, yaşamayı bilmelisiniz, yaşama saygı duymalısınız. Bu rezilliğe, bu utanmazlığa son verme ihtiyacını şiddetle hissetmelisiniz. Kendiniz için değil, halkınız, yoldaşlarınız için hissetmelisiniz. Bunu gösteremeyen kişi gelişemez. Ağalık, ucuz bürokratlık, ucuz memurluk, hammallık gibi tutumların piyasadaki hali ortadadır. Bunlarla hiçbir yere varılamadığı, hiçbir kazanımın bu yolla elde edilemediği açıktır. Geleneksel Kürt kişiliğinin bütün iflası, rezilliği ortadadır. Diğer yandan çok sınırlı da olsa biz kazandırıyoruz. Beğenmeyebilirsiniz ama, başka çareniz de yok. Yapın sizi alkışlayayım veya bana katkı yapma imkanı verin.

Beyin yok, yürek yok, kendinizi bile taşıyacak haliniz yok! O zaman bu özlü çalışmalarımıza saygı duyun. Varsa isteğiniz çalışmalara artık katkı sunmayı bilin. Başka bir yaşamın ne yolu, ne de bir dili var. "Kendimi bela ederim, lümpenlikten geliyorum, çok serseri ve yüzeyselim" vb. tutumların artık hiçbir geçerliliği kalmamıştır; kimse bunları ciddiye almaz. Artık bu parti, savaşta bunları kaldıramaz. Savaşın yasaları vardır, yasalar gerekeni yapar.

"Süreci açıklıyorum ve devrimle değiştirilmesinin gereğini ve tarzını vurguluyorum. Başka türlü bu yaşam kaldırılamaz, yaşam için savaşılamaz. Partiyi bu süreçten de yüksek bir başarıyla geçirmek ve savaşmasını, kazanmasını bilen bir orduya ulaşabilmek temel hususlarda kendine hükmetmekten, kendini dönüştürmekten geçer."

Böyle bir iç hesaplaşma düzeyine bu dönemde başarıyla vermek zorundayız. Gücümüzün nicel, nitel durumunu yüksek başarılar için kesinleştirmek zorundayız. PKK saflarına gelin, ricayla bu çalışmaları yürütün demiyoruz. Zorlama yok. Sizler karasevdalı bir biçimde "varız" diyorsunuz. Ben de o zaman bu isteminize saygılı olun, gerekleri nedir, onu görmeye çalışın diyorum. Çünkü sizler kurtuluş ve özgürlük istiyorsunuz. O zaman özgürlüğün gerekleri vardır.

Savaş en değerli yaşam biçimidir

Nedir özgürlük? Özgürlüğün yaşama yansıması nasıl olur, bunu sizlere göstermeye çalışıyoruz. Hem istiyorsunuz, hem de gereklerini anlamazlıktan geliyorsunuz. Bu bir çelişkidir. Çözümlenmezse rahatlayamazsınız.

Savaş en değerli yaşam biçimidir. Bunun üzerinde duramaz, yüreğinize nakşetmezseniz savaşamazsınız. Düşündüm neden başarıyla savaşamıyorsunuz diye. Siz yaşamı anlayamamışsınız, benimseyememişsiniz ve özgür yaşamın nasıl olması gerektiğini bilmiyorsunuz. Savaşçılığınız yüzyıllardan kalma kaba isyancı ve direnme savaşçılığıdır. Ve bu savaş türü de yüzyıllardan beri hep yenilmiştir, hep kaybetmiştir. Çünkü bu savaşçılık geri bir sosyal yaşama dayanıyor. Ciddi bir yaşam tutkusu yok. Geri bir yaşam, kolay bir ölümü ve kolay vazgeçmeyi beraberinde getirir. Siz ise sadece bunun kaba direnişçisisiniz. Neden kaba direnişçilik? Çünkü geri yaşamdan etkileniyorsunuz, bundan kurtulamıyorsunuz. Yeni yaşam kaba savaşla kazanılamaz.

Kendimi defalarca çözümledim. Özgür yaşam tutkusunun daha çocuk yaştan nasıl başladığını sizlere anlattım. Hâlâ da bu özgür yaşam tutkusuyla çalışmalara ve kendime yükleniyorum. Siz incelemesini bilmiyorsunuz. Çoğunuzun yaşamında kaba feodal ölçüler, bağımlaştırıcı, bastırıcı ve boyun eğmeci özellikler oldukça yaygın. Hem de bu yaşam biçimini gözümüzün içine baka baka temsil ettiğiniz halde partili geçinme, komutan geçinme havasına giriyorsunuz. Hayır! Sen özgür yaşama karşı suçlusun, özgür yaşamdan haberin yok. Yaşam senin elinde katlediliyor. Buna rağmen sen "komutanım" diyeceksin. PKK çizgisinde komutan olabilmek müthiş bir özgür yaşam anlayışıyla bağlantılıdır. **"Nasıl Yaşamalı?"** sorusuna büyük cevabın olmazsa sen bir komalık hastasın. Toplum içinde dikiş tutturamamışsın. PKK içinde, PKK hastanesinde yer arıyorsun. PKK seni ne yapsın? Ben çocukluğumdan beri bundan kaçtım. Ailemden, kendimden, devletten kaçtım; tepki duydum ve buna karşı bu büyük eylemi planladım. Şimdi sizin bu basit yaşamınıza nasıl alet olacağım? Sizi nasıl kabul edeceğim? "Biz hastayız, biz yaralıyız, ey amcaoğlu, ey beyim, ağam, reisim, halimi bilirsin, bana da biraz anlayış göster ağam" diyorsunuz. Ben anam ve babamla daha en erken yaşta bundan dolayı kapıştım ve bırakın dedim beni: Neden size uyayım, neden size alet olayım? Zaten bunu anlayanlar benimle bu işe başladı. Anlamayanlar bıraktılar ve çekildiler.

İşte PKK'nin en temel gelişim özelliği ve özgürlük olayı budur. Ülkenin içine girmişsiniz, kurtarılmış bölgeler için, özgür yaşamın geliştirilmesi için bütün imkan ve fırsatlar var. Binlerce savaşçıyı da bizzat gönderdik. Ama bu işin rememişler. O zaman siz çoktan ölmüşsünüz veya sizin öyle elle tutulur fazla bir yanınız kalmamış demektir.

Yoldaşlarınızı bile çürütüyorsunuz. Halka dayattığınız büyük bir bastırma ve büyük bir kaçırtmadır. Bununla hiç

“PKK çok sıkı bir eğitim ve incelikler hareketidir. Hiç kimsenin kendi keyfine göre yorumlayarak sonuç alacağı bir hareket değildir. PKK'de başarılı olabilmek, en değme terbiyeyi, hassasiyeti gerektirir.”

taktik önderliği yok. “Sen şurada şöyle kalk, sen şurada şöyle yaşa, sen şurada şu işi yap” diyen kaç kişi var? Atmışlar kendilerini yere, ilkel bir yaşam sürdürüyorlar. Daha da hastalıklı hale gelmişler. Bu, yaşama en büyük saygısızlıktır. Bunun özgürlükle, özgür yaşam felsefemizle ne alakası var!

Avrupa diyorlar; Avrupa sizi lanetle karşılıyor, insan yerine bile koymuyor. Ülkesinde yaşamanı istemiyor. Geriye ya zindan kalıyor, ya da yeraltı. Zindandasınız, hoşunuza gidiyorsa devam edin buna. Delilerin işidir öyle zindanda yaşamak ya da ucuz ölüm, toprak altı. Bunların hepsi yanlıştır. Hiç mi özgür yaşam imkanı yok?

İşte gelemediğiniz nokta budur. Bunun için yüksek tutkularınız, yüksek zihinsel çalışmalarınız yok. Olmadığı için de örgütleme gereği duymuyorsunuz veya hiçbir şeyden anlamıyorsunuz.

Hepinizin ruh hali böyle yansıyor. Alışkanlıkların güdümlendirdiği ucuz yürüyüşçüler... Bu doğru mudur; savaşı ve özgür yaşamı kurtarır mı? Bırak devlet olmayı, bununla siz bir konar-göçer topluluğu olmaktan öteye gidebilir misiniz? Sağlıklı bir köy yaşamına bile bu anlayışla geçebilir misiniz? Çoğu arkadaşımızın kafasında bir köy kurmak bile yoktur. Şimdi bu çok acı bir durum ama, ben endişeyle izliyorum.

Körce yıkıyorsunuz

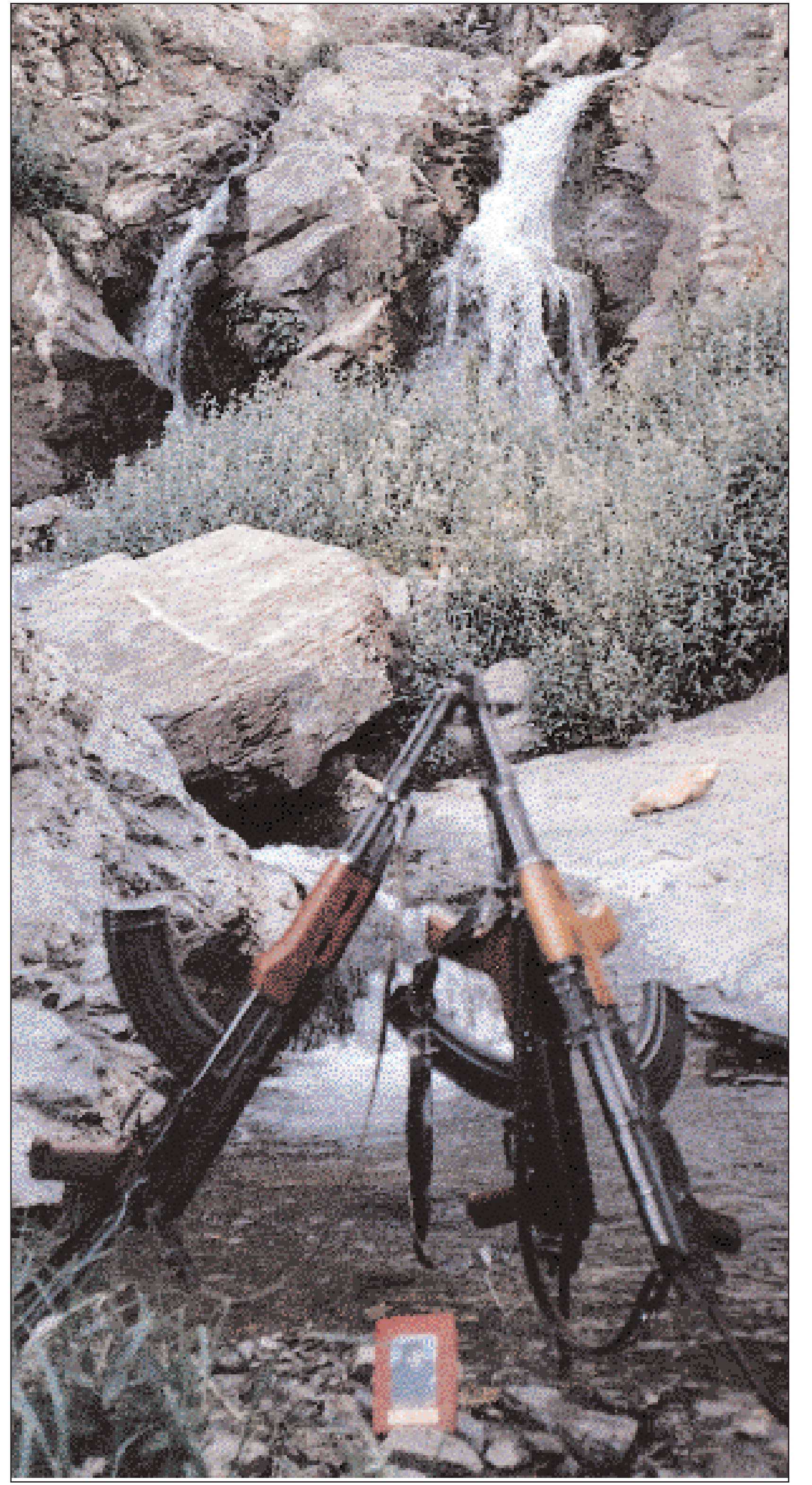
Şimdiye kadar sizi PKK adı altında idare ettik, anlı-şanlı PKK'liler adını da yakıştırdık ama, unutmayın ki bir köy bile kuramıyorsunuz. Bir birimi bile doğru dürüst düzenleyememek, hazır bir gücü bile doğru değerlendirememek; “ben belayım, ölmüş bitmişim” demektir. Dağlarda doğru dürüst bir yeraltı sığınağı bile geliştirilemiyor. Çok rahatlıkla yapılabilecek bir üslenme, düşman nasıl düşürülebilir, bunların hepsi hesaplanabilir. Bir kısa yürüyüş bile bana bütün bunları söyletebilir. Ama yıllardır ülkedeler, halkın içindeler, sağlam bir yaklaşımı daha geliştidevlet kurulur mu? Yeni toplum böyle mi inşa edilir? En yakın çalışma arkadaşlarını bile geliştirememek, hatta sürekli bastırmak ve çok çeşitli yanlışlıklarla uzlaşmak devlet, yeni toplum kurmaya götürür mü? Doğru dürüst bir üslubu, doğru dürüst bir örgütleyici ve planlayıcı çabayı bile gösteremiyorsunuz. Zaten çoğunuzun ne kadar tepkili, ne kadar bozucu olduğunu biliyorum. O zaman bırak devlet kurmayı, bununla kasaba da değil, bir aşiret topluluğu bile oluşturulamaz. Şimdi kuruculuk anlamında böyle vahim durumlar yaşıyorsunuz. Yıkıcılığı da bilemiyorsunuz. Bir anarşist kadar bile yıkıcılık sizde fazla anlam bulmuş değildir. Yıkmak istediğiniz düşünce, yıkmak istediğiniz ilişki nedir? Bunu da bilmiyorsunuz. Sizin yıkıcılığınıza kör yıkıcılık denir. Kör yıkıcılığın da fazla değeri olmaz. Her yıkıcılığın yanında bir de yapıcılık görevi var. Bunu anlamazlıktan geliyorsunuz. Evet karşı çıktınız diyelim, o zaman kabul ettiğiniz nedir? Hangi iş, hangi örgütlenme, hangi yerleşim, hangi üslenme, hangi savaş tarzı bizim olmalıdır? Şimdi bunlar ciddi sorulardır ve cevaplarını vereceksiniz. En az düşünmek, en az davranmak, köylünün felsefesidir. “Bu kadarına da şükür, gerisini Allah'a havale ederiz, Allah kerimdir” demek köylünün felsefesidir. Aslında ne şükredilecek, ne de Allah'a havale edilecek bir durum var. Kürdün ruhu, düşüncesi bitmiştir. Sığırsallaşmış bir yaşam gibi kendini aldatıp gidiyor. Şimdi bizim bunu parti içinde sürdürmemizin bir anlamı yoktur.

Raporlar var, günlük olarak ne kadar örgütlenilemediği, ne kadar planlı işlerin üzerine yürünemediği yazılıyor. O zaman sormak gerekiyor; ülkede sen neyle uğraşıyorsun? Kendini neden aldatıyorsun? Örgüte gelemiyorsan, örgütün her türlü planlı, örgütlü ifadesi olamıyorsan, özgürlük saflarında ne arıyorsun? Yerine getirilmesi gereken savaş ve yeni yaşam görevleri vardır. Madem beğenmiyorsun, beğenileni geliştir. Laf dinlemiyorlarsa dinlet, iş yapmıyorlarsa yaptırmasını bil. Önder bu değil midir? Alıştırılmış, “yapmam yaptırtmam, dinlemem dinlettirmem, düşünmem düşündürtmem” demeye. Bu, objektif olarak kışkırtılmış toplumun kişiliğinizdeki yansımasıdır.

Şimdi bu bir kader midir? Hayır! Düşmanın tahrip ettiği, tükettiği tipin çırpınışlarıdır, haykırışlarıdır. Ben buna hangi saygıyla parti içinde anlayış göstereceğim, ortam bırakacağım? “Alışkanlıktır veya doğal bir özelliktir, fazla düşünmesine, davranışlarını fazla düzeltmesine gerek yok, belki de karakteridir” denilemez; bu yalandır. Bunu kabul etmemiz özgür yaşamın gelişimini durdurmaktır. Belki alışkanlıklar sizin için son derece rahatlatıcı olabilir ama, ülkeniz yok, halkınızın bir adı dahi yok. Sizin için rahat olan her şey geneli bitirmiştir. Bunun için de düşünce gereklidir.

Söz gücü olabilmenin savaşını yürütüyoruz

Neredeyse yapımız PKK'nin artık ideolojisiz-politikasız yürüyeceğini sanıyor, hatta ideolojik-politik çalışmaların rahatsız edici olduğunu savunuyor. Şimdi bunlar çok tehlikeli yaklaşımlardır. Biraz beyni geliştirmeye, biraz insanımızı konuşturmaya çalışıyoruz, siz bunu fazla görüyorsunuz veya sıkılıyorsunuz. Unutmayınız ki, sizin birkaç kelimenizi saygıyla dinleyen yok veya kendinizi dinletecek bir haliniz yok. Herkes “bu kaçkına bak, bu zavallıya bak” diyor. Ben söz gücü olabilmenin savaşını yıllardır yürütüyorum. Dosta, halka bir şeyler veremedikten sonra hangi kurtuluştan bahsedebilirsiniz. “Eski Kürt usulü, aşiret usulü bir yaşamı PKK'de egemen kılalım!” Hayır! Bu çok yanlış. Ben dünya kadar işi yürütürken nasıl oluyor da siz, basit bir takımın iç düzenlemesini yürütemiyorsunuz. Ve takım takım savaşçıların kaybına yol açıyorsunuz. Bunun izahını bana yapamazsınız. Kendinizden başka kimseyi de suçlamaya kalkışmayın. Madem gördün yanlışı neden düzeltmedin, derler adama. Kimi kime şikayet ediyorsun? Sen devrimci bir militansın. Devrimci bir militan her yerde ve her zaman savaşmasını bilendir. Alışmışsınız, bastırıldım veya uzlaştım. Bunlar bir militanın söyleyebileceği sözler değildir. Beni de dünya bastırmaya çalışıyor, bütün dünya beni uzlaşmaya zorluyor. Ama görüyorsunuz iğneyle kuyu kazar gibi dünyayı, düşmanı ne hale soktum. Bastırmacılık, uzlaşmacılık sonuç verseydi herhalde bin kat benim üzerimde sonuç verirdi. Ama görüyorsunuz, değil sizin gibi hazır imkanlarla savaşmak, hazır cephelerde yer-zemin bulmak, iğne ucu kadar olmayan zeminleri yaratıyoruz ve sonuçta direniş kazanıyor.

Siz bunu da anlamak istemiyorsunuz, yine de “aşiret usulü ne bulduysak rabbimize şükür” diyorsunuz. Şimdi de rab yerine bir Başkandır tutturmuş gidiyorsunuz. “Buna da yine bin şükür, eskiden böyle hızla bulamazdık, oh şimdi her şey şerefi, onuru kurtaracak kadar da vardır; ruhumuz tatmin olmuştur; eh bir günlük yaşamak bile bir ömre bedeldir” diyorsunuz. Bu çok tehlikeli bir felsefedir. Çoğunuzda etkili olan yaklaşım bundan öteye geçmiyor. Bu, genel gelişme diyalektiğine aykırıdır: Düşmanın durduramadığı özgürlük savaşını parti içinde bu geri anlayış temelinde durdurmak. Kaldı ki yaşam sizde henüz istem haline bile gelememiştir. Doğru bir istem ve özgür yaşam felsefesine ulaşmamışsınız. Ben bunun kaynağını, bağlantılarını çok yönlü gösterdim. Eğer ülkenizi taparcasına sevemiyorsanız, halkınızı büyük bir yorsanız o zaman düşmanı konuşturuyor, kendinizi aldatıyorsunuz. İşte PKK'nin ve önderliksel gelişmenin diyalektiği budur.

Şimdi sizin dayattıklarınıza mı inanacağım, yoksa yaşama doğru yol alan ve dostun düşmanın da oldukça kabul ettiği gerçeğime mi inanacağım? Dobra dobra herkesten akan çirkinliğe mi değer vereceğim, yoksa gelişen, güzelleştiren yaşama mı değer vereceğim? Açık ki; yaşama çeken, güzelleştiren, zafere götüren durumlar, olgular, işler var. Onlara değer verilecektir. Bunu anlayacaksınız. Zor da olsa anlayacaksınız. Kurtuluş yolunuz yok.

Bu hususları kapsamlı ele alacağız. Sık sık bu konuları değerlendirmemin nedenleri var. Çünkü savaş bu yetmez geri anlayışlarınız yüzünden tıkanıyor. Komuta kişiliği bu yüzden gelişmiyor. Yoksa kaba direnişçilikte, fedakarlıkta, cesarette benden bin kat daha güçlü-

“Ben ulusal onuru temsil ediyorum. Bu kadar direnişçinin anısına, yine halkın beklentilerine cevap vermeye çalışıyorum. Benim kendimi düşünme lüksüm olamaz. Kendini yetmez gösterme, hele sizin o özellikle yaşadığınız gibi, 'artık bu kadar olabilir' deme hakkım yoktur. Her şeyi başarı çizgisinde götürme zorunluluğum vardır.”

saygıyla karşılayamıyorsanız sizin yaşam anlayışınız yoktur. Siz düşman tarafından ilkelleştirilmişsiniz. Beyinsiz ve yüreksiz bırakılmışsınız. Bu kişiliklerin de öyle komutanlığı, önderliği olmaz. Eğer ülkede, savaş alanlarında veya halkın içinde militan bir yaşamı geliştiremiyorsanız, bütün önemli mücadele süreçlerine anlayış getiremiyorsanız ve tutkulu bir yaşamı yaratamısünüz. Ama bana göre, bütün bunlar tehlikeli ve sizi daha da bitirmekten başka bir sonuç vermiyor. Önünü almak gerekiyor. Direnmekle planlı bir yürüyüşle, doğru yasalara gelmekle ancak kabul edilebilir bir yaşamı birleştirmemiz gerekiyor. Sizde eksik olan ölçülerdir. Adeta birisi bir tarafa, diğeri bir tarafa, yaşam bir tarafa. Bu yüzyılların egemen kıldığı geri anlayıştır.

Toplumumuza dayatılan bir ölüm ve yaşam anlayışı var. Ben devrimi bu anlayışa karşı yürüttüm. Ne böyle ölüm, ne böyle yaşam olamaz dedim. Ölümün bu biçimi beni kuşkulandırıyor, endişelendiriyor, yaşamın da mevcut biçimi bende nefret uyandırıyor. Önderlik budur. Anlamıyorsanız, anlamaya gelin! Bütün bunlardan mutlaka sonuçlar çıkarmasını bilin! Sonuç çıkarmadan, anlamadan öğrenemezsiniz. Yani sözlü konuşursunuz ama, içine düştüğünüz durum bu olur. Neden böyle oluyor diye soru sorarsınız kendinize. Sebep sensin, çünkü sen nasıl ölünmesi gerektiği kadar, nasıl yaşanması gerektiğini de anlayamadın. PKK'de bu felsefe olmaz. PKK'de nasıl bir yaşam ifadesi var, PKK'de bunun için nasıl bir savaş sorunu var? Bunlarsız PKK'yi düşünmek hiçbir şeyi anlamamaktır. Düşmana, yenilgiye giden yolda zemin sunmaktır.

Doğruyu fethetmek için kendinize güvenin

Bu son adımlarımızla birlikte kendinizi hızla toparlayın, düşünmeyi beyninizde geliştirin, ruhunuzda özgür yaşamı derinden, büyük bir azimle hissedin ve geliştirin. Partileşmeye, ordulaşmaya artık ciddi yaklaşın ve ona göre kişiliğinizi yenileyin. Bulamadığınız fırsatları size sunuyoruz. Yeni ve büyük başlangıçlar yapmak için kendinize güvenin ama, kof ve eskiyi koruma temelinde olmasın. Geçmişinize de güvenin, öyle eski, oldukça yanlış kaybettiren tutumları savunmak için değil. Onların anlamsızlığını görmüş, dolayısıyla zincirden boşalmış gibi doğruyu fethetmek için güvenin. Düşmana göre çoğunuz bir şey düşünemez, başaramaz felsefesiyle yaklaşıyorsunuz. Bu felsefeyi biz yerle bir ediyoruz.

Önderlik; düşmanın yaşam anlayışından daha üstün bir yaşam, daha üstün bir düşünce gücü ve savaşçılıktır. Bugün TC'yi karşımızda eriten bu önderliksel yaklaşımdır. Bunu kendinize mal etmeyi becerdiğiniz an, en değerli siyasal-askeri kişilikler, eğitsel-sanatsal kişilikler ortaya çıkar. Bunun dışında başka çareniz yoktur. Varsa yiğit olanınız kendisini kanıtlamalı. Yiğitlik; kaba bir silahşörlük, kaba bir dayanma, direnme değildir. Yiğitlik; düşman karşısında devrimci bir anlayış, düşünce, kendini planlama, yürütme, bütün engelleri aşma gücünü göstermektir. Planlı, örgütlü devrimciliktir. Tarzı, temposu, hitabı kazandıran kişiliktir. Bunun dışında ben yiğitlik tanımını yapmam, eski yiğitlik geçmişte kalmıştır.

Bu aşamada ne partimizin savaşta kesin bir başarıyı sağlayabildiğini söyleyebiliriz, ne de düşmanın sonuç alıcı bir başarısından bahsedebiliriz. Her şey ortada. Hiç kimse kendini yanıltmasın. Ama öyle sandığınız gibi doğal bir zafere doğru yürüdüğümüzü de asla söyleyemem. Hatta eğer bu yönlendirme gücümüz olmasa çoğunuzun sandığının aksine belki de yirmidört saat içinde, düşmanın herhangi bir taktik hamlesiyle farkında bile olmadan yerle bir olursunuz. Bizi bu konuda doğru anlayın. Önderliğin günlük olarak yönlendirmesi olmasa haliniz perişandır.

Kazanma imkanları her zamankinden daha fazladır. Partileşmek ve ordulaşmak için imkan ve fırsatların hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar kazanma yönünde kullanılması halinde, önemli başarılara ulaşacak kadar yetkin olduğumuzu söyleyebilirim. Ama kim bu imkan ve fırsatları kullanacak, nasıl kullanacak sorusunun cevabı bulunamamıştır. "Tekrar yeni bir taktik dönemi önderlik başarıyla getirip dayattı, oh ne mutlu bize" demesinden endişeliyim. Bu tutum önderlik diyalektiğine en aykırı tutumdur. Ve tarihte de sürekli kaybettiren tutum olmuştur. Özellikle günümüzün çok can alıcı taktik adımlarına en sağ yaklaşımdır. Parti kurallarında gevşek, ordulaşma esaslarında yaratıcı olamamak geçmişte olduğu gibi, günümüzde de en tehlikeli yön olarak kendini militanlarda gösteriyor. Eğer kaybedersek, bundan dolayı kaybederiz. Şimdiye kadar takındığınız tarz, tempo, üslup eğer devam ederse kazanamayız. Siz kazanamamayı bile izah edemezsiniz ama, ben şimdiden izah ediyorum. Neden bu kadar fedakarlığa, cesaretli girişimlere karşın bu kadar ucuz kaybetmeler? Bu sorunun cevabını, günlük çalışma tarzında, taktik önderlikte, onun üslubunda ve hitabında buluyorum. Anlık karar verilemiyor, emirler çok tehlikeli, güç değerlendirilemiyor. Güce emir verme durumları yok. Hatta bazıları emredemiyor bile. Yine değerlendirme kabiliyeti çok zayıf.

Neden oraya güç gönderiyorsun, neden o gücü orada tutuyorsun, neden gücü parçalamıyorsun veya bütünleştiremiyorsun? Karar yok. Tabii karar için de düşünce yok. İşte bütün gerçekliğiniz budur. Bu tutumlarla zaferin eşiğinde olsak bile yine kaybedilir.

Yıllardır neden bir emir düzenine ulaşamadınız? Emrin ifadesini düşünüp, uygun bir şekilde dile getirmiyorsunuz? En eski arkadaşlarımız bile kem-küm etmekten başka bir şey yapmıyorlar. Böyle komutanlık olur mu? Zamanında her verdiğin karar yüzünden yüzlerce kadro savaşçı heba oldu.

"Eğer ülkenizi taparcasına sevemiyorsanız, halkınızı büyük bir saygıyla karşılayamıyorsanız sizin yaşam anlayışınız yoktur. Siz düşman tarafından ilkelleştirilmişsiniz. Beyinsiz ve yüreksiz bırakılmışsınız.

Vicdan yok, sorgulasa kendini, sorumlusu kendisidir. Savsaklıyor, başkasına suçu atıyor. Artık buna son vereceğiz. Son verilmezse ordu kurulmaz. "Ordu kurmaya ne gerek var, eski isyancılar gibi herkes bildiğini okusun" diyemezsiniz. Tek kelimeyle çılgın mısınız? Bir tarih kaybediliyor. Ordulaşmak disiplin ister. Başka türlü yaşam yolu var mı? Düşman karşısında yirmidört saat başka türlü dayanabilir misin? Bunları iliklerinize kadar hissedeceksiniz. Doğru bir karar, doğru bir emir, doğru bir yönetme gücü haline gelirseniz önemli sonuçlar çıkarmış olursunuz. Aksi halde sizi suçlu olarak en ağır cezayla yargılamamak işten bile değildir.

Siz askeri yaşamı ne sanıyorsunuz? Kusurlarınız yüzünden yüzlerce değer düşecek, oralı bile olmayacaksınız. Bu şerefli, onurlu yüksek bir kişiliğin oluşmasına yol açar mı? Kayıp nedenlerini bile araştırmayacaksınız.

Tek silahınız ya kolay ölmek, ya da keyfiyeti konuşturmaktır

Tekrar kazanma olanaklarımızın doğru değerlendirilmesini söylüyorum. Hiç işin şakaya, hafife gelir yanı yoktur. Her şeyle oynayın ama, yüksek komuta ölçüleriyle oynamayın. Ama bizimkilerin en hoşuna giden komuta ölçüleriyle oynamaktır. Her şeyi yapın, her oyunu oynayın ama, yüksek ordulaşma, onun yönetme esaslarıyla oynamayın. Her konuda şu veya bu ölçüde eksiklik kabul edilir ama, yönetme konusunda yetersizlik ölüm, çok acı kayıplar getirir. En önemlisi de kesin yenilgi getirir. Buna hakkınız yok. Bunu anlayacaksınız. Yıllardır anlamaya yanaşmıyorsunuz, o zaman size soruyorum özgürlükler ortamında ne arıyorsunuz? Kurumlaşamamanın, parti yaşamının bu kadar aşınmasının en temel nedeni budur.

Amatörlüğe, ilkelliğe izin istiyorsunuz. Bu yenilgidir. Ben yılların mücadelecisiyim. "Sıradan bir amatörlüğü yaşayayım veya yorgunum, biraz dinleneyim" diyorum, imkan bulamıyorum. Sizler daha hiçbir şey yapmadığınız halde, sonuna kadar amatörlük, sonuna kadar kuralsızlık, sonuna kadar keyfilik istiyorsunuz. Bu yüzden biz bu hale düşmedik mi? Bu yüzden bütün savaşları kaybetmedik mi? Eğer sizin derdiniz düşmanın dediği gibi, bu son direnişimizi de bir kaybetmekle sonuçlandırmak ise o ayrı. Yaramaz kişiliğiniz, yetmez kişiliğiniz zaferi düşmana sunmaksa o ayrı bir mesele, fakat biz buna boyun eğemeyiz. Varsa öyle kişiliğiniz gidin başka pazarda satın. Başka örgütlerde çalıştırın. PKK önderlik gerçeğinde olmaz. Anlamadık diyebilirsiniz şimdiye kadar, o zaman şimdi anlayın. Silahı bu kadar eline alan sizler değil misiniz, bu işe her gün varız diyen, hatta sabırsızlanan sizler değil misiniz? O zaman işin gereklerine göre kendinizi eğitmeyi bileceksiniz. Yapamıyorsanız ne diye komutanlık istiyorsunuz? Üslubunu bile doğru dürüst değiştirememişseniz, doğru bir durum değerlendirmesi bile yapamıyorsanız; bir kararı bile yerinde çıkaramıyorsanız; bir müdahaleyi hem de en yanlış olduğu halde, en mutlak yerine getirilmesi gereken yerde yapamıyorsanız, ne diye kendinize militanlık adı yakıştırıyorsunuz? Bütün raporlarda yansıttığınız gibi; "ya bastırıldım, ya uzlaştım" diyorsunuz. Bunlar artık konuşulacak şeyler mi? Bu sözlerle insanların hayatı kaybediliyor. Sen kendini kaybediyorsun. Hiç mi kendine saygın yok? Önderlikten, tek bir gün bile "yanlışla uzlaştım ve bana boyun eğdirildi" sözünü duydunuz mu? Tuhafıma gidiyor.

"Alışmışsınız, bastırıldım veya uzlaştım. Bunlar bir militanın söyleyebileceği sözler değildir. Beni de dünya bastırmaya çalışıyor, bütün dünya beni uzlaşmaya zorluyor. Ama görüyorsunuz iğneyle kuyu kazar gibi dünyayı, düşmanı ne hale soktum."

Bu önderliğe bağlısınız. Evet bu önderlik tek bir an bile bunları söylememiştir. Peki size ne oluyor? Neden bütün zamanlarını, bütün anlarını hep uzlaşmakla, boyun eğmekle, yanlışlarla, zaaflarla, yetersizliklerle, hatta dolaylı düşman etkileriyle geçiriyorsunuz. Bunların savunulacak hiçbir yönü yoktur. Kim size bunları aşılamışsa, dayatmış ve uzlaşmaya çekmişse, en büyük kötülüğü yapmıştır. Bunu bana bağlayamazsınız. Benim militanlığım çok açıktır. Her zaman olduğu gibi kendi mücadele tarzımı açıklıyorum. En olanaksız süreçlerde umudu ve tempoyu yüksek tuttum ve bu işe kendimi verdim. Ve şimdi en olanaklı savaşma ve kazanma dönemine geldim.

Daha fazla başarı umudu da, onun gerçekleşme olanakları da var. Bütün bunlara rağmen, sizlerin ağır yetmezliğiniz de söz konusu. Onun için de bu uyarıları yapıyorum. Tek silahınız ya kolay ölmek, ya da keyfiyeti konuşturmaktır. Ben ikisini de çok tehlikeli ve yanlış buluyorum. Anlayamayacağınız kadar örgüt anlar, göremeyeceğiniz kadar önderlik görür. Örgüt kadar, önderlik kadar anlama dürüstlüğü göstermek ve bunu her yerde, her zaman bir tutum, bir bağlılık tarzı olarak geliştirmek esastır. Gençsiniz öyle fazla dayanmayacak, yorulup yıkılacak bir durumunuz yoktur. Öyle güçlü savaşlar da vermediniz. Şimdi doğrusunu tekrar önünüze koyuyoruz. Herkes anlayabilir, yüksek kapasitede savaşabilir ve başarabilir. Başka türlü bu halkın bağrından önderler, komutanlar çıkmaz.

Süreci açıklıyorum ve devrimle değiştirilmesinin gereğini ve tarzını vurguluyorum. Başka türlü bu yaşam kaldırılamaz, yaşam için savaşılamaz. Partiyi bu süreçten de yüksek bir başarıyla geçirmek ve savaşmasını, kazanmasını bilen bir orduya ulaşabilmek temel hususlarda kendine hükmetmekten, kendini dönüştürmekten geçer.

Bütün önde gelen sorumlu parti militanları, özellikle ordulaşma çabasında olanlar, süreci bu yaşadığımız önemli taktik aşamada böyle kavrayabilmeli, yüksek anlama kadar, onun örgütsel dönüşümünü kendisinde gerçekleştirmeli ve ordulaştırma düzeyine de kesinlikle egemen kılmalıdırlar. Bunu sağladığımızda son derece elverişli bir taktik süreci bahara doğru, her sahada gelişen ve kazanma şansı yükselen bir savaşa dönüştürebiliriz. Parti Önderliği'nin, parti militanlığının her zamanki gerçeği böyledir ve şimdiye kadar da bu temelde kazanmıştır.

Bu dönemde iddialı olan şey, bütün komuta ve savaşçılarımızın, her alanda partililerin kendilerini yeniden gözden geçirmeleri ve PKK'nin sürekli kazandıran gerçeğine yüksek anlam vermeleri gerektiği kadar dönüştürmeleri, savaşta da zafer çizgisini kişiliklerinde egemen kılmaları ve başarmalarıdır.

15 Aralık 1995

TARİHTEN GÜNÜMÜZE

Yeni insan

Tarihin, esas olarak sınıflar ve halklar arası mücadele ve ilişkilerin ürünü olduğu bilinmektedir. Kahramanlar ve onların tarih karşısındaki rollerini oynayabilmelerine engel olmak isteyen şarlatanlar tarihin yapılmasında, yazılmasında, genel anlamda belirleyici roller oynamamışlardır. Fakat kurtarılmaya ya da korunmaya mahkum ve muhtaç duruma düşen sınıflar ve halkların yaşadıkları son derece kritik süreçlerde bunlar belirleyici konuma gelebilmişlerdir. Özellikle toplumların derinden yaşadıkları bunalım süreçlerinde yol gösteren ve tayin edenler, genel olarak kahraman kişilikler olmuştur. Şarlatanlar ise bu bunalımların devrimci tarzda aşılması, yeni bir toplumsal düzenin kurulabilmesi önünde ve kahraman kişilikler karşısında engel olmaya çalışmışlardır. Yani bir bakıma tarih, toplumların ve halkların en kritik bunalımlı dönemlerinde kahraman kişiliklerle şarlatan kişilikler arasındaki bir kavganın meyvası olarak vücut bulmuştur. Kahraman kişilikler, toplumlarının ileriyi, gelişmeyi temsil eden devrimci sınıflarına dayanarak ve öncülük ederek bu rolü oynarlar. Şarlatan kişilikler ise miadını dolduran, gericileşen ve aşılması gereken bir engel haline gelen eski düzenin devamında yararları bulunarak, tutucu muhafazakar ve karşı-devrimci sınıfların öncülüğünü yaparak tarihin kendisine biçtiği rolü oynamışlardır. Hayatın akışı, tarihin tekerleğinin ileriye doğru evrilmesi ve batan güneşin yeniden doğuşu karşısında direnen, engel olmak isteyen şarlatanlar, eğer eskinin yaşatılması için hiçbir töz kalmamışsa, insanların iradesinden bağımsız olarak var olan ekonomik-toplumsal yasaların bu kendini büyütüşü karşısında hezimete uğrarlar. Çünkü imkansız olan bir şeyin peşinden koşan konumdadırlar. Bu, gerçeklere karşı, tarihe karşı duruştur, zamana, çağa karşı direniş ve bunları geriye götürme çabasıdır. Bu nedenledir ki, şarlatanların akibeti her zaman trajikomik olmuştur.

Şarlatanlar karşısında, onların bütün engelleme ve baskılarına rağmen, yeni olanı temsil eden ve eskiye karşı amansız bir savaşa tutuşan, kazanmak için varını yoğunu ortaya koyan, kendisini davaya adayan ve dava için büyük bir yoğunlaşma içine giren, yeniyi ve geleceği bugünden yaşayan kahramanların sonu ise, ölümsüzlüktür. Yani şarlatan eskinin yıkıntı ve enkazı altında, kötü bir nam salarak yitip giderken, kahraman yeni tarafından yaratılan, üretilen ve yükseltilen bütün değerlerin içinde, onlarla birlikte yaşar ve yaşatılır.

*Tarih yapılmasında ve insanlığın bugünkü seviyesine ulaşabilmesinde inkar edilmeyecek katkıları bulanan ve kimi dönemler belirleyici bir konuma gelerek her türlü gelişmeye öncülük eden, gelişme yasasının önünü açan kahramanların ya da “**yeni insan**”ların, yine tarih içinde nasıl sahneye çıktıklarını, nasıl eğitildiklerini ya da kendilerini nasıl eğittiklerini, sınıfların ve halkların bunları kendi bağlarından çıkarmalarının nelere mal olduğunu incelemek, araştırmak ve bilince çıkartmak her “**yeni insan**” adayı için bir gerekliliktir, zorunluluktur.*

*Biz bu kısa çalışmamızda, sınırlı da olsa bu sorunu tarihsel boyutlarıyla birlikte ortaya koymaya ve PKK' de boy veren “**yeni insan**”ın temel özelliklerini özetlemeye gayret edeceğiz.*

M. Sait Üçlü

İnsanlık, geleceği bugünden yaşayanlar tarafından kurtarılacaktır

İnsanlık tarihi incelendiğinde görülecektir ki, ezilen, sömürülen, köleleştirilen, aşağılanan sınıf ve halklar, tarihin her döneminde, “**Altın Çağ**” düşlemi içinde olmuşlardır. Özgür, eşitlikçi, sömürü ve baskının olmadığı, bolluk içinde bulunan bir düzen yaratma özlemi, zayıf ve güçsüz olan bu sınıf ve halkları sınırsız kurtuluş ütopyaları üretmeye itmiştir. Bu menzile erişebilmenin dayanılmaz özlemi içinde kıvranmışlardır. Kendilerini bu hedefe eriştirebilecek efsane kahramanları, tanrılar ya da kurtarıcılar yaratmışlardır. Bu “**kurtarıcılar**” çok büyük, hatta erişilmez erdem ve yeteneklerle donatılmışlardır. Böylece kendilerinin herhangi birinin, sıradan bir liderin kurtaramayacağını anlatmaya çalışmışlardır. Zulmün, sömürünün ve baskıların fütursuzluğu, egemenlerin pervasızlığı onlarda bu inancı geliştirmiştir. Bu nedenledir ki, efsanevi **“kurtarıcılar”**ının şahsında gücü, otoriteyi, birliği, ölçülülüğü, adilliği cisimleştirmişlerdir.

Özel mülkiyetin, sınıfların, sömürünün ve dolayısıyla devletin tarih sahnesinde boy verişi ve bunların doğal sonuçları olan köleleştirme, sömürü, baskı, yağma, talan ve kıyımı kurumlaştırma, uygarlıkların yakılıp yıkılması donanımsız, zayıf ve örgütsüz olan ezilenleri ister istemez kurtuluş ütopyaları, efsanevi kahramanlar ve kurtarıcılar yaratmaya itmiştir.

Özel mülkiyet ile birlikte doğup gelişen ve palazlanan bireysel ve sınıfsal çıkar ilişkileri her şeye damgasını vurdu. Ortakçı, paylaşımcı ve dayanışmacı ilkel komün düzenlerini ortadan kaldırınca, bunun yerine köleleştirme, zulüm, sömürü ve düşmanlık oturmuştur. Ve giderek kendisini kurumlaştırınca ezilenler açısından bu türden kurtuluş ütopyaları ve efsanevi kurtarıcılar yaratmak kaçınılmaz bir sonuç olmuştur. Bu bakımdan insanlığın en eski çağlarında özel mülkiyetin ve servetin bütün kötülüklerin anası olarak görülmesi, ilan edilmesi ve **Kabil** ile **Habil** efsanesinin yaratılması da bir tesadüf değildir. Özel mülkiyet öncesi süreçte birbirlerine son derece bağlı olan ve birbirlerini ölesiye seven **Kabil** ve **Habil** kardeşlerin servet ve zenginlik yüzünden düşman kesilerek birbirlerini gırtlaklaması, **Kabil**'in **Habil**'i öldürmesinin (bir efsane de olsa) bu efsaneyi yaratanlar tarafından sorunun temelinin sezinlendiği-kavrandığı gerçeğini ortaya koymaktadır. Ancak çözüm için gerekli olan bütün maddi temellerden, tarihsel koşul ve araçlardan yoksunluk, ezilenlerde sadece eskiye özlemi, ilkel ortakçı düzeni geri getirme umudunu yaratmıştır. Bu, “**Altın Çağ**”dır, tanrıya yalvarıştır, yakarıştır. Ezilenlerin, yitirdikleri özgürlüklerini arayanların, düşlerini gerçeğe dönüştürecek yol göstericilere ihtiyaçları vardır. Ama diğer yandan bu hedefe erişmenin, çok büyük çabaların ürünü olacağı görülmektedir. Azap dolu acılara, çilelere, işkencelere göğüs germeden bu hülyaya kimsenin erişemeyeceğine inanılır. Çünkü egemenler; servetleri, zenginliği ve iktidarı gasp edenler son derece acımasızdır. Servet için **Kabil** ve **Habil** kardeşler dahi birbirine girmiştir; servet insanı kardeş katili yapmıştır. Dolayısıyla onlara karşı mücadele, direnme, cesaret, inanç, kararlılık ve kendini adama işidir. Yüksek erdemlere sahip olmayanların “**Altın Çağ**”ı geri getirebilmeleri ya da tanrıya ulaşıp onun adaletini yeryüzüne indirebilmeleri söz konusu bile değildir.

Günümüz ezilenlerinin komünizme olan özlemi ile o dönemin ezilenlerinin bu ütopik hedefi ve özlemi özde pek farklı değildir. Amaç aynıdır, en iyiye, en güzele, en doğruya erişmektir. Bolluk içinde, özgür, baskısız ve mutlu yaşama arzusudur. Ancak bu amaç ve yolda yürümek her babayiğidin, “benim” diyenin harcı değildir. Çünkü amaç çok görkemli, engeller çok büyüktür. İnsanlığın en eski çağlarında, bu amaç, çok değişik kavramlarla ifade edilmiş, ona varabilmenin yol ve yöntemleri de bu kavramların içeriğine uygun biçimler almıştır. Örneğin, günümüzden beş bin yıl önce yaşamış olan Mısırlı **Terzi Hermes**'in “**Zuhal Yıldızı**” ve göğün yedi kat üstünde bulunan “**Ölümsüzlük**”, “**Büyük Aydınlık**” ya da **Hermes**'in bütün sırlarını saklayan, kata erişmeyi ve özgürleşerek yücelmeyi isteyen talipler çok meşakatli sınavlardan geçmek zorundadırlar. **Terzi Hermes**'in sırrına ermek ve özgürleşerek yücelmek isteyenler kendi çağlarının “**yeni insan**”ı, topluma öncü ve örnek olmak kararındaki talipleridir, adaylarıdır. Ama bu “öncü” ya da “**yeni insan**” adaylarının kendilerini ispat etmeleri gerekmektedir. Özgürleşmek ve yücelmek için tabi tutuldukları sınavlar için büyük dayanma, direnme, irade, kararlılık, inanç ve fedakarlık gerekmektedir. Bunlar olmadan sınavları başarıyla tamamlamak mümkün değildir. “**Mutlak gerçeğe**”, “**aydınlığa**” ve “**ölümsüzlüğe**” ya da **Terzi Hermes**'in evrensel ütopyasına erişmek için, öncelikle dünyasal, maddi nimetlerden, el-etek çekmek ve bu nimetlere boyun eğmemek zorunluluğu vardır. Yeryüzünde bu sınavı başarıyla veren ve iradesine, doğal bütün dürtülerine hakim olan talip, göğün birinci katı olan, düşünce dehasını temsil eden, elinde gümüş bir orak tutan, doğumları ve ölümleri düzenleyen Ay'a yükselir. Göğün ikinci katı “**Soyluluk Dehası**” **Utarit Yıldızı**'dır. Üçüncü Katı yöneten “**Aşk Dehası**” **Zühre Yıldızı**'dır. Dördüncü kat “**Güzellik Dehası**”, başarı ve ışıklar saçan güneşin egemenliğindedir. Beşinci katta, elinde adaletin keskin kılıcı bulunan “**Adalet Dehası” Merih Yıldızı**'nın hükmü geçmektedir. Altıncı kat ise, elinde büyük gücün asası bulunan “**Bilim Dehası**” **Müşteri Yıldızı** tarafından yönetilmektedir. Yedinci ve son katta ise, ölümsüzlüğü, evrensel aklın sırlarını saklayan “**Zuhal Yıldızı**” bulunmaktadır. Ölümsüzlüğe ve evrensel sırrın hikmetine erişip özgürleşmek isteyen talip, “**Zuhal Yıldızı**”na varana kadar süren uzun yolculuğunda binbir sınavdan geçecektir. Bu sınavlar, duyanların ağzının uçuklayacağı kadar ürküntü verici, zorlu, işkence, acı dolu sınavlardır. Talibin yola çıkacağı andan itibaren onu yolundan caydıracak akıl almaz engeller vardır. Kararlı, inançlı ve iradesi güçlü olan, sınavları başarıyla bitirerek, bütün insansal zaaflarından arınmış olarak menzile ulaşacaktır. Bu, iradenin, nefse hakimiyetin ve kararlılığın ölçülmesidir. “**Yeni insan**” olmak isteyenin, dava adamı olmak isteyenin elekten geçirilişidir.

Terzi Hermes'in “**yeni insan**” adaylarını, kendi sırrına erişmek isteyenleri tabi tuttuğu sınavı biraz daha yakından inceleyince bunun daha iyi anlaşılacağını sanıyoruz.

“**Yeni insan**” olmak isteyen talip, önce **İzis Tapınağı**'na götürülür. Tapınağın kapısında **İzis** heykeli vardır. **İzis** oturmuştur, dizlerinde kapalı bir kitap vardır. Yüzü örtülüdür. Heykelin altında şu sözler yazılıdır: “***Yüzümdeki örtüyü hiçbir ölümlü kaldıramadı.***” O halde, bu yolda yürüyebilmek için ölümsüzlüğe hazırlanmak gerekmektedir. Bu ise, uzun yıllar isteyen, katlanılması pek zor bir çabadır. İstekli, buna katlanmayı göze alırsa tapınak hizmetçilerinin yanında kalmak ortalığı süpürmek, bulaşık yıkamak, tuvaleti yıkamak zorundadır. Bütün bu işleri yaparken tek söz söylemek, konuşmak yasaktır. Bu sınavdan hatasız geçen istekli, isteğinde direniyorsa, küçük bir deliğin içinden karanlık bir labirente bırakılır. Kapı üstüne gürültüyle kapatılır. Dizleri ve dirsekleri üstünde sürüne sürüne, çamurlu ve yılanlı dehlizlerde uzun uzun dolaşacaktır. Arasıra küçücük odalara yolu düşerek ayağa kalkabilecek, bu küçük odalarda, çeşitli iskeletlere, hayvanlara, yılanlara rastlayacaktır. Sonra yine küçük deliklerden karanlık yollara girerek, sürüne sürüne ilerleyecektir. Bu küçük odalarda, kimi zaman, sessiz bir rahibe rastlayacaktı. Rahip ona, geriye dönmek isteyip istemediğini soracaktı. Sırrı öğrenmek için direniyorsa, yine kaderiyle baş başa kalacak, karanlık yollarda sürünmeye devam edecektir. “***Bilim ve güç isteyen deliler, burada gebermişlerdir.***” Artık geriye dönülmez yollara girilmiş bulunmaktadır, kimse karşısına çıkıp geriye dönmek isteyip istemediğini sormayacaktır, buradan kurtulmak için ölmekten başka bir şey yapılamaz. Soğuk, karanlık, yılanlar, akrepler, korkunç çığlıklar, açlık, sussuzluk, sürünmekten parçalanmış dizler, kanayan avuçlar... İstekli güçlükle sürüklendiği bu yolun sonunda da korkunç bir uçurumla karşılaşacaktır. Tutunabilir ve düşmekten kurtulursa, çıldırması işten bile değildir. Çıldırmayacak kadar güçlüyse çevresine bakabilir ve süründüğü dehlizin sol ucunda küçük bir kurtuluş kapısına sığınabilirse uzun bir merdiveni tırmanarak masallardaki gibi renk renk döşenmiş bir odaya varacaktır. Burası **Oziris**'in ışıklı tapınağıdır.

İsteklinin çilesi henüz başlamıştır. Geçireceği sayısız sınavlar arasında ateş sınavı, su sınavı, şehvet vardır. Ateş sınavı, cehennem ateşi gibi yanan kızgın bir fırından, cesaretle geçmeyi gerektirmektedir. Gerçekte, bu fırın isteklinin cesaretini denemek için hazırlanmış yapma bir fırındır. Şehvet sınavı, kimileri için belki de daha güç bir sınavdır. İstekli günlerce, aç susuz, karanlık dehlizlerde dolaştıktan sonra çeşitli renklerle bezenmiş bir yatak odasına varacaktır. Orada, şehvet müziği dinleyerek, kendisine içki ve yiyecek sunan çıplak ve genç bir güzelle karşılaşacaktır. Güzel kız, ona, bugüne kadar çektiklerinin karşılığı olarak, kendisini ve elindekini sunacaktır. Eğer bu genç kıza kanarda açlığın, susuzluğun ve şehvetin gücüne boyun eğerse, o güne kadar çektiği bütün çileler boşa harcanmış olacaktır. O zaman, artık ömrü boyunca tapınakta tutsak olarak hizmetçilik etmek zorundadır, kaçmaya çalışırsa hemen öldürülecektir.

İstekli, bu sınavların her birinin sonunda, tek başına boş bir odaya kapatılarak, aylarca kendi kendine düşün-

“ Köleleştirilen halklar tarihin hen döneminde Altın Çağ düşlemi içinde olmuşlardır. Özgür, eşitlikçi, sömürü ve baskının olmadığı, bolluk içinde bulunan bir düzen yaratma özlemi, zayıf ve güçsüz olan bu sınıf ve halkları sınırsız kurtuluş ütopyaları üretmeye itmiştir. Bu menzile erişebilmenin dayanılmaz özlemi içinde kıvranmışlardır.

“Köleci sistemin terörü ile karşılaşan İsa'nın havarileri kendilerini mağaralara kapatıp buraları birer eğitim alanı haline getirirler. Bu mağaralara, manastırlara kendisini kapatan 'yeni insan' olma adayları bir lokma, bir hırka yaşarlar. İsa'ya göre bu dünyada 'yeni düzen' ancak yoksulluğun eşitlenmesiyle sağlanacaktır.”

meye bırakılacaktır. Böylelikle, hamur gibi yoğrulan insan yapısı, gittikçe, tanrısal yapıya yaklaşmaktadır.

Son sınav, mezar sınavıdır. İstekli, diri diri ve özel bir törenle bir mezara gömülür. Oysa artık dünyalığından hemen hemen hiçbir şey kalmamıştır. Mezarda, yaşama işlevinin zayıfladığı çok derin ve sürekli uyku durumuna düşerek, kendi ruhuyla karşılaşır. Mezardan çıktıktan sonra, kendine gelince, büyük rahiple birlikte, Mısır'ın sıcak, sessiz ve derin bir gecesinde, tapınağın rasathanesine çıkacak ve orada yedi kat göğün yedi yıldızını seyrederek büyük rahibin ağzından **Hermes**'in sırrını öğrenecektir. **Terzi Hermes**'in anılan bu "Evrensel ütopya"sı, Kahramanlık Çağı'nın yeni mitolojik yaratılmalar ile filozofların, düşünürlerin, tanrı insanların ve giderek tek tanrılı dinlerin peygamberlerinin de esin kaynağı ve güç aldıkları temel miraslardan başlıcası olacaktır.

"Muhammed bu yeni ideolojiyi, yaşam tarzını ve 'yeni insan'ın kişilik özelliklerini ve ölçülerini kendi ailesinden, yakın akraba çevresinden başlayarak topluma yaymaya başlayacaktır. Eski düzenin yoğun baskı ve engellemesiyle karşılaşacaktır. Eski, her zaman olduğu gibi yeni karşısında direnecektir ve ona alan vermemeye çalışacaktır."

Tarihin kaydettiği en eski dinlerden ve yaşam felsefesinden birisi olan **Zerdüştlük** ve tanrı **Zerdüşt**'te "**yeni insan**" yaratma çabası ve iddiasında olacaktır.

Mezopotamya'da Kürt halkı başta olmak üzere birçok topluluğu, kavmi etkisi altına alan **Zerdüştlük,** inanan, çalışan, üreten ve seven insana cenneti vaat edecektir. Cennet ütopyası ilk defa Zerdüştlük'le Mezopotamya topraklarında doğacaktır. Bu umut, yani "cennet", ulaşılması gereken kutsal bir menzil olarak insanlığın ve "**yeni insan**"ın yüreğine ve belleğine bin yıllar boyu silinmemecesine taht kuracaktır.

Zerdüşt'e göre insan bir uçurumun üstünde, hayvan ile "**üstün insan**" arasında sonuna kadar gerilmiş bir iptir. Bu ipin üstünden geçebilen, "iki arada bir derede" kalmaktan kurtulacaktır. Yani hayvan ile üstün insan arasında bir köprü olmaktan kurtulacaktır. Bir başka deyişle, vasat bir yaratık olarak yaşamaktan kurtulacaktır. Fakat bu ipin üstünden geçmek de öyle her babayiğidin harcı değildir, bu iş cesaret ister, dikkat ister, tehlikeleri göze almayı gerektirir; inanç, kararlılık, yüce bir ruh ve iddialılık ister. **Zerdüşt**, karşıya geçip ululuğa batmayanı, alçak gönüllü olmayanı, gerçeği aramayanı, kendisini bu dünyanın güzelleştirilmesine adamayanı, çalışıp üretmeyeni, yaratıcı olmayanı, erdemi sevmeyeni, erdemi özüne yedirmeyeni, gönlünü sınırsızca açıp iyilik yapmayanı, güzel sözler söylemeyeni, emeksiz ve tesadüfen kazandığında bundan utanmayanı, bu durumu yadırgamayanı, gerektiği durumlarda bağlandığı tanrısına isyan etmeyeni, coşkulu olmayanı, ruhu ve gönlü özgür olmayan insanı sınavlardan geçiren, zorluklardan kaçınanı asla sevmediğini ilan edecektir. Ve bu kişilik özelliklerinin tam tersi karektere sahip olanları dışlarken, bu ölçüleri kişiliklerine yedirmek isteyenleri, bu ölçülere ulaşanları sevdiğini ilan edecek ve insanları zoru başarmaya davet edecektir. Zoru başaranlara karşılık olarak, ödül olarak, "**üstün insan**" ünvanını ve cennete kabul edilmeyi vaat edecektir.

İnsanlık aleminin ya da uygarlıkların yaşadıkları sorunlarla, bu entellektüel, felsefi, ahlaki yaratımlar arasında doğrudan bir ilişki vardır. Yaşanan sorunları çözebilecek olan "**yeni insan**"ı yaratma çabaları, bunun için gerekli olan ölçüleri belirleme arayışları bütün uygarlıklarda kesintisiz sürecektir.

Bilindiği üzere kölelerin hoyratça sömürülmesi ve sınırsız emekleri üzerinde yükselen uygarlıklar her alanda görkemli gelişmelere de damgasını vurmuştur. Antik Çağ'da denilen köleci dönemin yükselme evresinde felsefe, sanat, kültür vb. bilimler, kendi dönemine göre, göz kamaştırıcı ölçüde gelişir. Ve yaratılan bu değerlere tarihi kişiliklerin damgalarını vurdukları görülür. Yaratım ve icatlarıyla kendi dönemlerinin "**yeni insan**"larıdırlar. Yani kendi adlarıyla anılır. Kahramanlar çağı da denilen bu çağda bu tarihi kişilikler çağlarının öncüleri, yol gösterici, örnek insanlarıdırlar.

Bu "**yeni insan**"lar, toplumu yönetecek olanların hangi meziyetlere sahip olmaları gerektiğini de enine boyuna tartışmışlardır. Belirledikleri ölçülere ulaşanları toplumu yönetmeye layık ve kadir olarak göreceklerdir. "**Yeni insan**"ın içine koydukları ölçüler ağırlıklı olarak felsefi, ahlaki ve manevi nitelikte değerler olacaktır. Bilgelik, ölçülülük, cesaret ve erdemlilik temel kıstaslar olarak belirlenecektir.

Dönemin filozofları, bilginleri toplumu, devleti yönetecek olanakların kendi okullarında, kendileri tarafından yetiştirilmesi gerektiği düşüncesindedirler. Soylular da farklı düşünmemektedirler. Nitekim tarih incelendiğinde görülecektir ki, pek çok kahraman, önder kişilikler bu filozoflardan birinin ya da birkaçının okulundan geçmiş kişilerdir. Dolayısıyla "**yeni insan**"ı yaratmada eğitim ve öğretimin önemli bir araç olarak kullanılması söz konusudur. Bunun uygarlığın tarihi kadar eski bir yöntem olduğuna tanıklık etmekteyiz. "**Yeni İnsan**" bu dönemde genel bir kaide olarak bilge kişilerin okullarından geçerek çıkmaktadır. Adaylar ya da talipler ise egemen sınıf kaynaklı yetişkin ya da genç insanlardır. Devlet ve yönetim işleri bunların elindedir.

Mesala **Protagoras**'a göre devlet, erdemli kişilere dayanmalıdır. Önder kişiler erdemsiz olursa, toplumları da çürük olacaktır. Erdem ise her insanda vardır, ama uyku halindedir, uyandırılması gerekir. Bunu yapacak olanlar da bilgelerdir. İnsandaki erdem cevheri ancak öğretim yoluyla açığa çıkartılabilir. Yani **Protagoras**'a göre "***Kişiler bilmedikleri için kötüdürler ya da eksik ve beceriksizdirler, korkak ve cahildirler. Öğretim ve eğitimle bu giderilir.***"

Platon'un "**yeni insan**" için biçtiği ölçüler daha çarpıcıdır. Örneğin O'nun "ütopik devlet"i üç sınıftan oluşur: Yargıçlar, askerler, üreticiler. Yargıçlar ve askerler toplumun öncüsü ve koruyucusudur. Üreticiler sınıfı ise devleti ve dolayısıyla yöneticileri ve koruyucuları beslemekle yükümlüdür. Buna karşılık yargıçlar ve askerlerin malı, mülkü, evi, barkı, eşi ve çocukları olmamalı ve bu nimetler onlara kesinlikle yasaklanmalıdır. Çünkü "*mal, mülkü, eşi çocuğu olan kişinin aklının bunlarda olacağı, dolayısıyla kendisini görevine adayamayacağını, görevi üzerinde yoğunlaşmayacağını ve adil bir yönetim gerçekleştirip doğru kararlar veremeyeceğini ve sonuç itibariyle topluma önderlik yapamayacağını*" düşünmektedir.

Yine **Platon**'un "**yeni insan**"ı sürekli ve sistemli olarak eğitim almak durumundadır. Bunlar müzik ve jimnastik eğitiminden de geçirilmelidir. Böylece yargıç ve askerler daha iyi yönetip savaşabileceklerdir.

Stoa ya da **Galeri Okulu**'nun kurucusu **Zenon**'a göre ise, "**yeni insan**" veya önder kişilikler teorik-pratik erdemlere ulaşmış bilge kişiler olmalıdır. Teorik-pratik erdemler dışında **seçme erdemi, sabırlı kalma erdemi, ölçülü olma erdemi ve adaletli üleştirme erdemi** olarak sıraladığı dört temel erdemi kişiliklerinde cisimleştirmiş olmalıdırlar.

Rodos'lu **Kleobulos, Atina**'lı **Solon**'un ve **Isparta**'lı **Khilon**'un öğreti ve öğütleri de bu bakımdan eğitici, aydınlatıcı değere sahip pekçok doğruları içermektedir.

Örneğin **Kleobulos** ölçülüğün en iyi erdem olduğunu, insansal ve hayvansal güdülere hükmetmek gerektiğini, hazza yenilmemek gerektiğini, yurttaşlara iyi öğütler verilmesini, çocukların eğitilmesini, halka karşı olana düşman gözüyle bakılmasını vb. dile getirirken, **Solon,** hiçbir şeyde aşırı olunmamasını, keder dağıtan hazdan kaçınılmasını, çabuk dost edinip çabuk gözden çıkartılmamasını, hükmedilmeyi, yönetilmeyi inceleyip öğrenerek hükmetmeyi ve yönetmeyi öğrenmek gerektiğini, halka hoşlarına gideni değil, en doğru ve iyi olanın söylenmesini; "**yeni insan**" adayı öğrencilerine dayatmakta ve onları bu tarzda biçimlendirmeye çalışmaktadır. **Khilon** ise, tutkuları dizginlemek ve ölçülü olmak, dostlara iyi günlerinde yavaş yavaş, kötü günlerinde koşa koşa gitmek gerektiğini… vb. öne çıkartarak öğrencilerine bu doğrultuda biçim vermeye çalışmış, "**yeni insan**"ı bu ölçüleri esas alarak yaratmak istemiştir.

Görüldüğü gibi örgütçü gelenekten gelen bu filozoflar, Antik Çağ'da "**yeni insan**" yaratma işinde adeta kuyumcu titizliğini göstermişlerdir. Ve bunu gerçekleştirmenin temel yöntemi ve aracı olarak, her türden eğitimi esas almışlardır. En önemli ortak özellikleri ise, "**yeni insan**" tiplemelerinde hemen hepsinde nefsine hakim olma, iradeli, çileye işkenceye, acıya dayanıklı, cesur, inançlı, bilgili, namuslu, ahlaklı, adil, özverili, kendini topluma, halkına ve görevlerine adayan dava adamı olma özelliklerini "taliplere" ya da adaylara yakıştırmaları ve bu ölçüleri yukarıdan aşağıya topluma yayma düşüncesidir. Bu ölçüleri, toplumlarının bütün bireylerine ya da önemli bir çoğunluğuna yedirememiş olsalar da, ölçüler genellikle düşünce düzeyinde kalmış da olsa değerlerinden hiçbir şey yitirmemişlerdir. Hâlâ çok değerli bir tecrübe, birikim ve "ütopya" aktarımı olmaya devam etmektedirler. Bundan da öte, insanlığın, uygarlığın yükselişinde büyük roller oynamışlardır. Günümüzde de bu evrensel mirastan yararlanılması gerektiği, yararlanıldığı tartışma götürmez bir gerçekliktir.

Antik Çağ'ın filozoflarının "**yeni insan**" yaratma çabalarının benzerini bütün dinlerde de görmek mümkündür. Çok tanrılı ya da insan tanrıların kurduğu eski köleci sisteme alternatif olarak çıkan ve yeni bir düzenin temsilciliğini yapan peygamberler, bu yeni düzeni ancak ve ancak kendilerini dönüştürüp "**yeni insan**" ve düşünce sistemine bağlamış, kendisini bu davaya adamış yeni ve kazanılmış insanlarla kurabileceklerini bilince çıkartmışlardır.

"Zerdüştlük, inanan, çalışan, üreten ve seven insana cenneti vaat edecektir. Cennet ütopyası ilk defa Zerdüştlük'le Mezopotamya topraklarında doğacaktır. Bu umut, yani 'cennet', ulaşılması gereken kutsal bir menzil olarak insanlığın ve 'yeni insan'ın yüreğine ve belleğine bin yıllar boyu silinmemecesine taht kuracaktır."

Hâlâ insanlık alemi ve halklar üzerinde derin etkileri bulunan büyük dinler ve peygamberler, üç bin yıl boyunca insanlara erdem kazandırmak ve insanlar arasındaki ilişkilere, ahlak kuralları ve felsefelerle düzen vermek için otuz beş bin tanrı yaratılmış olmasına rağmen, bunun başarılamadığı kulaktan kulağa aktarılan bilgi ve tecrübelerle belli ölçülerde kavrayabilmişlerdir. İnsanlık köleci sistemin sonlarına eriştiğinde sayısı otuz beş bine erişen tanrılara ve onların koydukları törelere ve ölçülere rağmen giderek daha da bozulan toplumsal ilişkiler, yozlaşma, sapkınlıklar, çürüme, her alanda yaşanan çöküntü ve bunalımlar; otuz beş bin tanrının koyduğu sayısız kural, töre, ahlak ve erdem ölçülerinin birbiriyle çatışıyor olmasının yarattığı kaotik dünya gerçeği, peygamberlerde insanlara bir tek, evrensel felsefe ve ahlak ölçülerinin dayatılması gerektiği düşüncesini yaratmıştır. Bunun anlamı insanlığı otuz beş bin tanrıdan ve onların koyduğu sayısız ölçülerden sıyırıp tek bir tanrı ve onun emrettiği bir tek ölçüler sistemini dünyaya hakim kılmaktır. Fakat bu yadsıma tümüyle bir inkar olmayacaktır. Geçmiş sürecin birikim ve miraslarından da yararlanılacaktır. Ve nihayet **Musa** ilk çıkışı yapar. Tek bir tanrı ve onun "**On Emir**"ini, "**Kuralları**" dayatır. Ancak "**On Emir**"e **Musevilik** sadece İsrailoğulları içine alan bir kavim dinidir. **Musa**, İsrailoğullarına, kendi şahsında cisimleştirdiği ya da cisimleştirmeye çalıştığı "**On Emir**"i yukarıdan aşağıya dayatarak "**yeni insan**"ları yaratmak ve bunlara dayanarak yeni bir düzen kurmak amacındadır.

Yahudiliğin atmış olduğu tek tanrılı dinin temellerine dayanarak önce **Hıristiyanlık** ve ardından, **İslamiyet** tarih sahnesine çıkar. Tek tanrılı dine dayanan yeni ideoloji ve onun temsil ettiği sistemi oturtup evrenselleştirmek için kendilerinden öncekileri inkar etmeyen, tanıyan bu yeni dinler, bozulmuş olanı düzeltme ve yenileme iddiasındadır. Ancak bu iddialarını gerçekleştirmek ve yeni ideolojiyi yukarından aşağı toplumlara hakim kılabilmek için öncü kadrolara, yani "**yeni insan**" tipine ihtiyaçları vardır.

İsa, **İncil**'de formüle ettiği "**yeni düzen**" ve "**yeni insan**" kişiliğini **On İki Havari**'sinin şahsında yaratarak, buradan başlayıp içinden geldiği halka ve giderek bütün dünyaya yaymak amacındadır. O günün dünyasında insanlar arasında kardeşliği, eşitliği, bolluğu, adil bölüşümü gerçekleştirmenin imkansızlığını kavramıştır. Bunun için kölelere ve ezilenlere iman edip erdemli bir dindar olmaları karşılığında öbür dünyada cenneti vaat edecektir. Yani özgürlüğe, adalet ve eşitliğe "**yeni insan**" olmakla erişebileceğini bireylerin önüne koymuştur. Bununla yetinmeyip **On İki Havari**'sinden başlayarak "**yeni insan**"ı yaratmak için didinir. İlkeleri önce kendisine uygular "**yeni insan**"ı bütün dünya nimetlerinden uzak, nefsine hakim, erdemli, ölçülü, inançlı, hoşgörülü birer önder kişilik yapabilmek için, onları İncil'deki ilkeler etrafında eğitip bu ilkeleri topluma yaymaları için değerlendirir. Köleci sistemin terörü ile karşılaşan bu insanlar kendilerini mağaralara kapatıp buraları birer eğitim alanı haline getirirler. Bu mağaralara, manastırlara kendisini kapatan "**yeni insan**" olma adayları bir lokma, bir hırka yaşarlar. İsa'ya göre bu dünyada "**yeni düzen**" ancak yoksulluğun eşitlenmesiyle sağlanacaktır. Bu nedenle temsilcileri olan "**yeni insan**"lar yoksulluk içinde yaşamalıdır. O dönemin en büyük insan kirlenmesine yol açan kişisel menfaate aşırı önem verme, şehvet, alkoliklik, tecavüz, cinayet, zina, talan, yalan, hile ve saygısızlıktan arıtılmış yeni bir yaşam tarzı tutturulursa, halkın kendilerine saygı duyması, sözlerini dinlemesi olanaklı olacaktır. "**Yeni insan**" adayları bunun farkındadırlar.

Manastırlar ve İseviler özgürlüğü vaat etmektedir. Köleci toplum sistemini insanı düşüren, çürüten, kirleten hastalıklardan uzaklaşmayı ve bağları-

nı kopartarak özgürleşmeyi temsil etmektedir. İnsanlar, halklar, toplumlar yönünü bu manastırlarda biçimlenen "**yeni insan**" tipine çevirir. Ve **Hıristiyanlık** çığ gibi yayılır.

Kölelerin ve ezilenlerin kurtarıcısı, özgürleştiricisi "**yeni insan**" ve temiz toplum ideolojisi olarak ortaya çıkan **Hıristiyanlık** egemen sınıflarca benimsenip kısa zamanda deforme edilerek devletin ideolojisi ve dini haline getirildiği, yayılma, fetih, sömürü ve boyun eğdirmenin aleti durumuna dönüştürüldüğü bir dönemde, Arap yarımadasında insan ve toplumun düşürülmesinin had safhaya eriştiği bir sırada, tarih **Muhammed**'in çıkışına tanıklık eder.

İslam ideolojisi de "**yeni düzen**", "**yeni insan**" ve yeni bir çağı başlatma iddiasındadır. Kendisinden önceki bütün dinlerin uygulanabilir ve ilerici ilkelerini inkar etmeden özümseyerek, yeni ilkelerle yeni ahlak, ibadet, iman ve felsefe ölçüleriyle yeni bir din geliştirerek, Arap yarımadasından başlayarak dünyaya yayılmak için yola çıkar. **Muhammed** bu yeni ideolojiyi, yaşam tarzını ve **"yeni insan"**'ın kişilik özelliklerini ve ölçülerini kendi ailesinden, yakın akraba çevresinden başlayarak topluma yaymaya başlayacaktır. Eski düzenin yoğun baskı ve engellemesiyle karşılaşacaktır. Eski, her zaman olduğu gibi yeni karşısında direnecektir ve ona aman vermemeye çalışacaktır. Fakat ilke ve dava adamlarını, inançlı ve kararlı olanları yolundan alıkoymak mümkün olmayacaktır. **Muhammed** kendisine inen **Kuran**'da dile getirdiği ilkelere bağlanan mümin ve tebliğcileri evden eve örgütler, evlerinde eğitir, **Muhammed**'in işi **İsa** kadar zor olmaz. Müminlerini manastırlara, mağaralara çekip orada "**yeni insan**" kişiliğine kavuşturma, özgürleştirme amacıyla eğitim çalışmalarını ve nefis mücadelelerini katı tecrit ortamında, büyük olanaksızlıklar içerisinde yürütmek zorunda kalmayacaktır. Fakat giderek eski köleci sisteme alternatif olduğu, güçlendiği egemenler tarafından iyice anlaşılınca, baskılar büyüyecek **Muhammed** ve ona inanan müminler **Medine**'ye hicret etmek zorunda kalacaklardır. Muhammed İslamı yaymak kavgasında kendisine, Allah'ın kitaplarına, meleklerine, peygamberlerine ahirete ve kadere inanan; kelime-i şahadet getiren, namaz kılan, oruç tutan, zekat veren ve hacca giden müminlerini mutlak iyi ve "**yeni insan**", İslamın iman ve ibadetine tavır alanları ise mutlak kötü ve "**eski insan**", ne iyi ne de kötü olanları ise, iki taraftan da etkilenen orta yolcu, kaypak insan tipi olarak üç insan tipolojisinin bulunduğu sonucuna ulaşacaktır. Birbirlerine dayanıp onlara kişilik ve güç kazandırarak İslamı yayacak bu "**yeni insan**"larla "**yeni bir düzen**" kuracaktır.

Tek tanrılı dinlerin hükmünü yürüttüğü ilk devrimci çıkışlarından sonraki dönemde insanlık, karanlığa batacaktır. Dinler ve bunlara dayalı feodal dinsel sistemler köleleştirmenin sömürgeleştirmenin, baskının, terörün simgesi ve toplumsal gelişmenin önünde en ciddi engeller haline gelecektir. Öyleki kendisini ayakta tutabilmek için "**yeni insan**" ve onun şahsında yeni bir toplumsal düzenin doğuşunu engelleyebilmek için engizisyon ve şeriat mahkemeleri vasıtasıyla ölüm kusacaklardır.

Fakat buna rağmen ezilenlerin, sömürülen ve baskı altında tutulanların kardeşlik, barış ve bolluk içinde yaşama düşü sürecektir. Bu arayış sayısız mezheplerin tarikat ve hiziplerin doğuşuyla karşılanacaktır. Gericileşerek birer doğma yığını haline gelen dini, ahlaki, felsefi kurumlaşmaya karşı gelişen bu "sapma"lar, ezilenler tarafından umutla karşılandığı ve "**yeni düzen**", "**yeni insan**" modeli getirmeye çalıştıkları için birkaç örnekle de olsa üzerinde durmakta yarar olacağı düşüncesindeyiz.

Farabi'nin bu yönlü çabaları bir örnek olarak irdelenmeye değer sanıyoruz.

Aristotales ve **Sokrates**'in düşünceleriyle kendi düşüncelerini harmanlayarak "**yeni insan**" tipi yaratmaya çalışan **Farabi**, bunun temel olarak eğitim ve öğretim ile mümkün olduğunu savunacaktır. Ona göre "**yeni insan**"ın organları tam, anlayışlı, belleği güçlü, akıllı, ince görüşlü, güzel konuşan, öğrenmeye azimli ve istekli olmalı, yiyeceğe, içeceğe eğlenceye düşkün olmamalı; doğruluğu sevmeli, yalancılıktan tiksinmelidir. Nefsini yüksek tutmalı ve kendisinden kuşkulanılacak şeylerden çekinmelidir. Dindar olmalı ve dünya nimetlerinde gözü olmamalıdır. Adaletli olmalı ve kötülük yapmaktan çekinmelidir. İşinde ayak diretmeli ve dikkatli olmalıdır.

"Şeyh Bedrettin dini doğmaların ve onların dayattığı ölçülerin gelişimini durdurduğu, büzdüğü, daralttığı insana, nefes aldırıp kendisini aşmasını sağlayarak 'yeni insan'ın, bu yeni insana dayanılarak özel mülkiyetin olmadığı, herkesin 'can' olacağı, ortakçı yeni bir düzenin kurulabilmesi için gizliden dine ve onun dogmalarına tavır almak gerektiği düşüncesindedir."

Farabi'ye göre bu ölçüleri ve erdemleri kişiliğinde toplayan kaç kişi varsa toplumun bakanı ve önderi olmalıdır. Ancak tek tek bireylerin bu düzeye, kişilik ölçülerine ulaşabilmesi de toplumun katkılarıyla olacaktır. İnsanlar birbirini tamamlamadıkça, birbirine omuz verip yardım etmedikçe tek başına, toplum dışında hiç kimsenin yetkinleşmesi mümkün olmayacaktır.

Yine **Şeyh Bedrettin** dini doğmaların ve onların dayattığı ölçülerin gelişimini durdurduğu, büzdüğü, daralttığı insana, nefes aldırıp kendisini aşmasını sağlayarak "**yeni insan**"ın, bu yeni insana dayanılarak özel mülkiyetin olmadığı, herkesin "**can**" olacağı, ortakçı yeni bir düzenin kurulabilmesi için gizliden dine ve onun dogmalarına tavır almak gerektiği düşüncesindedir. Dini dogma, inanç ve ibadetlerin insanlar üzerinde çok etkileri bulunduğunu dikkate alarak, onları bu etkiden uzaklaştırıp özgür düşünceli, eleştirebilen, yargılayabilen, ortakçı, paylaşımcı, erdemli konuma getirip kendi şahsında temsilini bulan "**yeni insan**"ı yaratabilmek için ilk başlangıç olarak dokuz "**derece**" geliştirecektir. Birinci derece "**yeni insan**" adayını yakın takibe alma ve inceleme sürecidir ki, bu bir yıl sürecektir. İkinci derece, alıştırma ve dostluğunu kazanma. Üçüncü derece, dini dogmalar hakkında adayı kuşkuya düşürme. Dördüncü derece merak ve ilgisini uyandırılan adayı bekletme ve böylece gerçeğe ulaşma merakını tutku düzeyine çıkarma. Beşinci derece, tarikata girecek kişiye ağır yemin ettirme. Altıncı derece, gerçekleştirilmek istenen amacı açıklama. Yedinci derece, gizli tutulan yeni toplumcu düzenin hangi yöntem ve yolla kurulacağını kavratma. Sekizinci derece, tarikata katılacak adayı dinsel düzenden çıkarma ve dini yükümlülükleri kaldırma. Dokuzuncu ve son derece ise, bütün dinsel yasaklardan, törelerden, adayı tamamıyla kurtarmayı içeren sıyrılma, yani özgürleşme derecesidir.

Böylece yeni anlayış, düşünce sistemi içine çekilip bunu yaşam tarzına dönüştüren tarikat üyesi yeni düzeni kuracak olan kadro düzeyine çıkmış olacaktır.

İslam dünyasında bu türden insanlığa nefes aldırma, çıkış yaptırma "**yeni insan**" ve "**yeni düzen**" kurma çabaları sürerken, Batı'da da kült haline gelen toplumların üzerine bir karabasan gibi çökmüş olan dinsel sistemi aşmak bir takım mezhepsel, hizipsel çıkışlar yaşanacaktır. Ancak **Şeyh Bedrettin** ve onun halefleri **Börtalüce Mustafa**, **Torlak Kemal** başta olmak üzere "**yeni insan**"ın ve "**yeni düzen**"in öncü örnekleri katledilecektir. Tıpkı İtalya'da Roma Compa Di Fiora meydanında **Giordano Bruno**'nun yakılarak imha edilmesi gibi. Fakat bu çıkış ve arayışların tümü her ne kadar bastırılabilmiş olsa da, eskiden kopuşu sağlayabilmenin "**yeni insan**" ve düzeni yaratabilmenin kilometre taşlarını da bir bir örmüştür.

Ekonomik, toplumsal ve ulusal çelişkilerin derinleşmesi ve bunun sonucu olarak bu yeni düşünce hizip, tarikat ve mezheplerin açtığı gedikler, iflas eden orta çağın katı dinsel sisteminin ve tutucu eski kişiliğinin yıkılabilmesi için uygun zeminin oluşmasına, reformasyonların gündeme gelmesine, çelişkilerin derinleşmesine hizmet etmişlerdir.

Nihayet bu birikimler insanlığı "**yeniden doğuş**"a doğru hızla sürükleyecek ve ilkin İtalya'da sanat alanında olmak üzere rönesansın çıkışı gerçekleşecektir. Yeniden doğuş düşüncesinin ayırıcı niteliği hümanist oluşudur. Bu düşünce insanı ve dış dünyayı insanla olan ilişkileriyle değerlendirir. İnsan artık bilgilerini yenilemekte ve bütün dogmalardan kuşkulanmaktadır.

Evet, "**yeni tip insan**"a ilk hamleyi yaptıran, feodal düzenden, gelenek, eski alışkanlık ve kör bir inanç haline gelen dini dogmalardan kopuş ve düşüncede özgürleşmedir. Bu bireysel temelde yapılan çıkışlardır. Kahramanlar önce tek başlarınadırlar. Bu insanlar her şeyi göze alarak dinsel dogmalardan şüphe duyduklarını, engizisyon ve kilise gibi düşünmediklerini, kendi kişisel görüşleri olduğunu, cesaretle ve ölümü göze alarak ilan edeceklerdir ve metafiziğin temellerini dinamitleyeceklerdir. Bütün bunları acı çeken, bastırılan, işkence edilen bireyi sevdikleri ve tanrının yeryüzündeki hayaletlerini sevmedikleri için, bireyi özgürleştirebilmek için, bireyciliğin bayrağını insanlığın gönderine çekmek için yapacaklardır. Yeniden doğuş aslında bireyin doğuşudur, yüceltilmesi ve kutsanmasıdır. Bireyin tanrı için olmaktan, kilise için, feodal bey için, kral için, devlet için, ırk, millet, aile için olmaktan kurtuluşudur. Kendisi için oluşunun adımıdır. "**Yeni insan**" bir burjuva aydınıdır, burjuva demokratik devrimlerin ideolojik, politik, kültürel, bilimsel öncülüğüne aday olan yeni tipte bir insandır. **Dante**'nin de dediği gibi "**yeni insan**"ın vatanı bütün dünyadır. Burjuva demokratik devrimini hazırlayacak, onun ideolojik, politik, programatik, sanatsal, kültürel, bilimsel, felsefi temellerini yaratıp öncülüğünü yapacak olan "**yeni insan**", her türlü iç ve dış etkiden kurtulmuş, kişiliğini bulan ve insanlığa güvenen yepyeni bir varlıktır. Irk, kavim, parti, lonca ve aile bağlılığından kopmuştur. Alabildiğine özgürdür. "*Artık onun kendine özgü düşünceleri, kendine özgü görüşleri, kendine özgü duyguları vardır. Yaşayışı da elbette kendine özgü olacaktır.*" Verili tarihsel koşullarda çok sesli müzik, edebiyat, sanat, kültür, bilim, yeni ideoloji ve politika, yeni felsefi çizgiler, güçlü ve yeni hamleler yapacaktır. Bugün bile bunların düzeyi özellikle edebiyat, çok sesli müzik ve mimari sanatlarda yakalanmayacak kadar derin, güçlü ve köklüdür. Bununla birlikte bütün bu alanların kendi içlerinde bir toplumsal işbölümü, dallara ayrılma, yaşamın ve gerçekliğin atomlarına nüfuz etme olayı henüz söz konusu değildir. Dolayısıyla bu nesnel durum bir tek aydının, sanatçının pekçok alanlarda uzmanlaşıp otorite olmasına yol açacaktır. Yani, "**yeni insan**" bilgili ve çok yönlü olacaktır. Örneğin **İlahi Komedya**'nın yaratıcısı olan İtalyalı **Dante**, hem düşünür, hem dilci, hem devlet adamı, hem ressam, hem müzikçi; hem de büyük bir şair ve oyun yazarı olacaktır. İleriki süreçlerde Marat, hem siyasetçi, hem gazeteci, hem optikçi, hem yazar vb. olacaktır. Bu tip "**yeni insan**" öncülerine tarih çokça tanıklık edecektir ve kendi sayfalarında önemli yerler vererek ağırlayacaktır. İnsanlık bu dönemde adeta yeni bir **kahramanlık çağı** yaşamaktadır.

XVII. yüzyıla gelindiğinde aydınlanma hareketi doruğa çıkacaktır. İngiltere ve Fransa'nın aydınlanmacı seçkinleri bu süreçte önemli roller oynayacaklardır. Özellikle ansiklopedistlerin hazırladığı otuz beş ciltlik ansiklopedi, burjuva devrimlerinin ve burjuva demokratik cumhuriyetlerinin programı ve amentüsü haline gelecektir. Ve sınırlardan taşarak öykünmeyle de olsa "**yeni insan**"ın, dünyanın her tarafında boy verebilmesinin yollarını açacaktır. Burjuvazi, yeniden doğuşçuluğu, yani bireyciliği alabildiğine destekler, kendi geleceğini sezgisel olarak onda görür. Ve **"yeni insan"**ı selamlayarak kahraman ilan eder. Onun temsil ettiği kişiliğin evrensellik kazanabileceğine, zaman içinde iman getirir. **"Yeni insan"**ın ürettiği, kişiliğe ve yaşam tarzına dönüştürdüğü yeni fikirleri rehber edinerek kardeşlik eşitlik, özgürlük sloganlarıyla ileri atılacaktır. Kitleleri ardından sürükleyecek ve feodalizmi bütün kurumlarıyla olmasa da, esas olarak yere serecek ve yeni sürece damgasını vuracaktır. Ve etkisini Avrupa'dan bütün dünyaya yayacaktır.

Öte yandan, henüz kapitalizmin doğuş anından itibaren işçi sınıfı ve emekçiler korkunç sefaleti, sömürülüşü ve adeta kum gibi öğütülüp elenişi yaşar. Diğer yanda burjuvazi ve aristokratların lüks ve ithişam içinde debdebeli sefih, düşkün, ahlaksız ve görgüsüz yaşamı, **"yeni insan"**ın hümanist düşüncelerinin ateşleyicisi olmuştur. Kutsanan birey ve bireycilik, kendinden başka hiç kimseyi düşünmemeyi, yükselmek, daha da zengin olmak için herkesin birbirini tepeleyip geçmesini getirir. Kurtlar sofrasında yaşayabilmek için Kurt olmaktan başka çıkar yol bırakılmamasını da beraberinde getirmiştir. Dolayısıyla toprak köleliğinden kopup özgürleşen, istediği işte çalışabilme hakkını elde eden proleter sınıf ve aileleri büyük kentlerin gettolarında, banli yölerinde hayvana layık görülmeyecek yaşam sürdürürler. Ağır çalışma koşulları ve düşük ücretlerin yol açtığı açlık, hastalık ve iş kazalarının neden olduğu ölümler, "**yeni insan**"ın yüreğini sızlatacaktır. Bu sefil yığınların nasıl kurtulabileceği üzerinde kafa yormaya başlayacaktır. Ve hümanizm Avrupa'yı boydan boya kaplayacaktır.

"Yeni insan tipi yaratmaya çalışan Farabi, bunun temel olarak eğitim ve öğretim ile mümkün olduğunu savunacaktır. Ona göre 'yeni insan'ın organları tam, anlayışlı, belleği güçlü, akıllı, ince görüşlü, güzel konuşan, öğrenmeye azimli ve istekli olmalı, yiyeceğe, içeceğe eğlenceye düşkün olmamalı; doğruluğu sevmeli, yalancılıktan tiksinmelidir. Nefsini yüksek tutmalı ve kendisinden kuşkulanılacak şeylerden çekinmelidir."

Burjuva aydınlanması da insanlığın en eski ütopyası olan eşitlik, kardeşli, özgürlük ve bolluk içinde yaşama arayışına bir cevabı olacaktır.

İşte, bunların ilklerinden **Thomas Moore** olacaktır. Ve ünlü **"Ütopya"** adlı eserinde cenneti öteki dünyadan bu dünyaya, gökyüzünden, yeryüzüne indirmenin ne kadar ve nasıl mümkün olduğunu anlatacaktır. İnsanlığa, açgözlü ve obur burjuvaziye duyurmaya, proletarya ve diğer yoksul yığınlara umut dağıtmaya çalışacaktır. Antik çağ filozofları, sömürünün, yoksulluğun, açlığın, eşitsizliğin kaynağını doğru tespit edecektir. Sorumlu özel mülkiyetir. Çözüm kolektif, ortakçı yaşam ve planlı üretimdir. Bu "**yeni toplum**"da lüks üretim, fetih savaşları olmayacaktır. Her birey eşit olacaktır. Fakat savunma savaşlarında esir olanlar olacaktır. Bunun dışında sınıflar olmayacaktır. Böyle bir toplumsal ilişki, yapı ve yaşam içinde "**yeni insan**" yaratılmış olacaktır. Ama, bu öncülük düzeyine ulaşmış lider konumundaki "**yeni insan**"dan başlayarak gerçekleşecektir.

Moore'nin "Ütopya"sı insanlığın binyıllardır ürettiği, kurduğu düşün devamından başka bir şey değildir. Onu **Morelly**, **Mably**, **Robert Owen**, **Charles Fourier**, **Saint Simon** vd. ütopik sosyalistler izleyecektir. Yeni düzen ile, sosyalizm ile "**yeni insan**"ın yaratılacağı, kötülüklerin anası olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kalkmasının bunun temel önkoşulu olduğu iyi niyetli, insansever burjuvaların kişisel çıkarlarından feragatlerde bulunmalarla bu düzenin gerçekleşebileceği ilan edilecektir. Böylece, ortadan kaldırılması gereken yalnız sınıf ayrıcalıkları değildi. Tersine, sınıfların kendileri olacaktı. Yalnız **Mably** bu konuda umutsuzdur. Burjuvazinin buna kendiliğinden rıza göstermeyeceğini, işçi ve diğer yoksul halk kesimlerinin devrimci zor yoluyla burjuvaziyi mülksüzleştirmesi ve üretim araçlarına el koyması gerektiğini savunacaktır.

Mihail Bakunin, **Louis Blanc**, **Joseph Proudhon**, **Weitling** gibi anarşist, reformist ve çileci Hristiyan sosyalizminin savunucuları ise, ya üstün yetenekli seçkin lider ve kahramanların, burjuvazinin ve devletin önde gelen temsilcilerini bireysel şiddet yoluyla ortadan kaldırıp devleti tamamen feshedeceğini düşünecekler. Veya tek tek bireyleri kurtararak ya da "devrimci komplolarla" iktidarı ele geçirerek **yeni toplumun**, yani sosyalizmin kurulabileceğini ve **"yeni insan"**ın yaratılabileceğini kurgulayacaklardır. Anarşist, reformist ve çileci sosyalistlerin ki, de bir ütopya olmaktan öteye gidemeyecektir. Burjuvazinin gönüllü olarak üretim araçları üzerindeki hakimiyetini ve iktidarı bırakmayacağını görmüş, anlamış ve şiddete dayalı bir mücadelenin zorunluluğuna inanmışlar. Buna rağmen bunların sosyalizm ve "**yeni insan**"ı yaratma istek ve inançları birer ütopya olarak kalacaktır.

Fakat, anarşistler dışında hemen bütün ütopik sosyalistlerin birleştiği nokta ezilen ve sömürülen yığınların bir kurtarıcıya ihtiyaçları olduğudur. Köklü değişim için öncelikle sosyalist "**yeni insan**"ın yaratılması zorunlu olmayacağı, vicdanının sesini dinleyen, iyi niyetli, dindar ve hümanist burjuvaların kendi özel çıkarlarından feragatte bulunmaları yoluyla, barışçıl geçiş yeni düzen ve yeni toplum yaratılabilecektir.

İnsanlığın binlerce yıllık düşünün bu tarzda gerçekliğe dönüştürülebileceğine o kadar samimiyetle inanılıyordu. Bunlardan **Robert Owen** Iskoçya'da New Lanark'taki büyük pamuklu dokuma fabrikasında, yani kendi fabrikasında, kendi sosyalizm düşünü uygulamaya koyacaktır. İkibin beşyüz kişiye ulaşan işçi ve ailelerinden oluşan topluluğu sarhoşluk polis, yargıç, dava, yoksulları koruma yasaları, sadaka nedir bilmeyen örnek bir göçmen topluluğuna dönüştürmeyi başaracaktır. Hatta insana, insanca yaşanır koşullar sağlayacak, dünyada ilk defa anaokulu kuracak ve işçi çocuklarının yeni kuşakları-

Devamı 31. sayfada

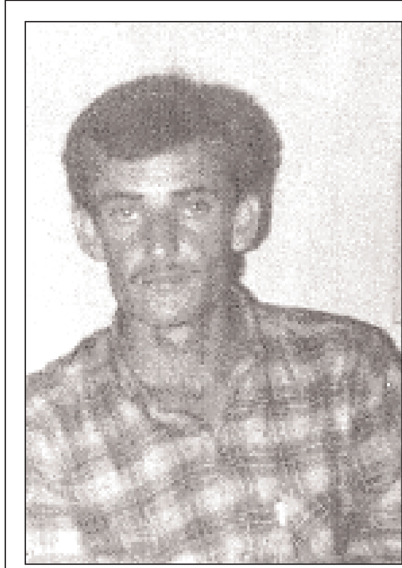
Tehlike ve zor görevlerin militanı

Kürdistan halkı onurlu ve insanca bir yaşam için verdiği ulusal kurtuluş savaşımında her gün biraz daha mutlu sona doğru yaklaşmaktadır. İnkar edilen, yok sayılan, hatta insanlarımızın vebadan kaçar gibi kendi ulusal kimliklerinden, vatanlarından kaçtığı bir gerçeklikten bugünlere ulaşmak şüphesiz öyle kolay ve kendiliğinden olmamıştır. Bunun için insan aklının alamayacağı bir direniş, emek ve çaba vardır. Çekilen acılar, olağanüstü zorluklar ve dökülen kanlar söz konusudur. Halkımızın en değerli evlatları şehit verilmiştir ve bugün halkımız neredeyse her gün onlarca şehit vermektedir. Evet ölen onbinlerce insan, yakılan-yıkılan köyler, yerinden-yurdundan edilen milyonlarca insan söz konusudur.

Ölüm, her canlı varlığın kaçınılmaz sonu da olsa kabullenilmesi zor bir olaydır. Hele hele ölenler, daha ömürlerinin baharında olan oğullarımız, kızlarımız, kardeşlerimiz, çok yakından tanıyıp da sevgi ve saygıyla karşılaştığımız, aynı duygu ve düşünceleri paylaştığımız insanlar olduğunda elbette ki, hemen kabullenmek zok daha çor olacaktır. Ama unutulmamalıdır ki, bugün bile insanlığın yaşamında çok büyük etkileri olan, tarihin en büyük ideolojik-politik çıkışları, mensuplarının büyük bir cesaret, fedakarlık ve bağlılığın en yüksek noktası ise şehitlik olayıdır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bugüne getiren en temel etken ilk günden bugüne hiçbir kaygı gütmeden, en amansız baskı, yokluk ve acımasız zorluklar karşısında büyük bir cesaret, fedakarlıkla, halka, partiye ve insanlığa bağlılıklarının gereği olarak çekinmeden kendi bedenlerini sunan şehitlerimizdir.

Bugün sayıları binleri bulan şehitlerimiz, Kürt, Kürdistan gerçeğinin, Küdistan'ın bağımsızlığının ve özgürlüğünün, insanca ve onurlu bir yaşama ulaşmanın, bütün bunları kendisinde somutlaştıran PKK çizgisinin zaferi kazanacağının değiştirilemez şehitleri olarak halkımızın en kutsal değerleridir. Halk olarak her birinin yaşamı birer kahramanlık destanı olan şehitlerimize sahip çıkmak, onların davalarının yılmaz savunucusu ve takipçisi olmak en temel görevimizdir. Kendine "şehit yoldaşıyım, yakınıyım, ana-babasıyım" demenin de tek doğru yolu onların mücadelelerini bıraktıkları yerden devralıp sonuca ulaştırmaktır. Bunun dışında söylenecek her söz, yapılacak her iş ikiyüzlülüktür.

Özgür ve bağımsız bir Kürdistan yaratma yolunda son anına kadar kararlıca yürüyüp şehitler kervanına katılan, kendi şahsında ülkemizin bütünlüğünü ve ulusal birliğini ifadelendiren yoldaşlarımızdan biri de **Fırat** hevaldir. O, halkımızı aşiret, mezhep ve bölgecilik gibi yapay çelişkilerle bölmek isteyenlere; Mardin-Savur'dan başlayıp Dersim-Aliboğazı'nda noktaladığı yaşamıyla en anlamlı cevabı veren oldu. Fırat heval Savurlu yoksul bir ailenin en son çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Çevresindeki bütün çocuklar gibi yoksulluğu, acıyı, gurbeti erken tanır. Daha çok küçük yaşlardan itibaren ailesinin geçimine katkıda bulunmak için Türk metropollerine çalışmaya gider. Horlanmayı, itilip-kalkınmayı buralarda tanır. Zenginliği ve yoksulluğu da tanır. Kürt insanın hep en tortu işlerde çalışıyor olması, köylü ile şehirli arasındaki gelişmişlik farkı sürekli aklını kurcalar. Bu yüzden çevresine hep sorgulayıcı yaklaşır. Her zaman emekten, ezilenden yana olur. Hiçbir haksızlığa tahammül etmez, gücü yetsin yetmesin haksızın üzerine yürür. Çetin hayat koşulları O'nu daha küçük yaşlardan itibaren korkusuz ve cesur yapmıştır. Kürt insanındaki silah tutkusu O'nda da vardır. Zaman buldukça silahtan anlayanlara sorular sorar, onların silahlar üzerindeki konuşmalarını bıkıp usanmadan dinler. Fırat heval metropolde ağabeyinin yanında kalmaktadır. Oldukça dürüst ve emekçi olması nedeniyle bulunduğu her ortamda sevilen ve sayılan biridir. 15 Ağustos Atılımı sonrasında Kürdistan'da gelişen gerilla mücadelesi Fırat hevalin aile çevresi üzerinde önemli etkiler bırakır. Aile çevresinin yurtsever olması O'nun için bir avantaj olur.

Adı, soyadı: **Abdülkadir AYDIN**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur Deriş köyü, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ekim 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **Nisan 1995, Aliboğazı-Dersim**

Aile, güçleri oranında parti faaliyetlerine her türlü desteği ve katkıyı sunmaya çalışır. Bu süreçte Fırat heval de yurtsever gençlik faaliyetlerine aktif olarak katılır. Silaha olan tutkusu ve cesur kişiliği nedeniyle gerçekleştirilen birçok eylemde en önde yer alır. Bu arada örgütsel faaliyetlere de katkıda bulunmaktadır. Fakat O'nun ilgisini daha çok çeken askeri nitelikli eylemlerdir. 1992 sonbaharında deşifre olması nedeniyle kırsala çekilmesi gerekir. Partinin bu kararı O'nu çok sevindirir ve bu kararı hemen ağabeylerine iletir. Yurtsever ailesi O'nu halaylarla ve zılgıtlarla gerillaya uğurlar. Fırat heval dört arkadaşıyla birlikte Ekim 1992'de Dersim Eyaleti'nde gerilla saflarına katılır. Artık O, özlemini çektiği yurdundadır. Sömürgecilerle daha çok hesaplaşma imkanına kavuştuğu için keyfine diyecek yoktur. Kısa bir süre içerisinde bu coşkulu, atak ve istekli yapısıyla arkadaşlarının güvenini kazanır ve eylemsel faaliyetlere katılır. Bu faaliyetlerinde başarısı nedeniyle önce manga komutanlığına daha sonra da takım komutanlığına kadar yükselir. Aldığı her sorumluluk O'nu daha fazla görev almaya iter. Bütün çabasını daha fazla başarı için harcar. Emekçi, çalışkan özellikleri, alçakgönüllü ve mütevazi yapısıyla çevresine oldukça güven veren Fırat hevalin eylemsel alanda hiçbir sorunu yoktur. İdeolojik-politik olarak yetersizliği yaşadığının bilincindedir. Fakat PKK'de askeri kişiliğin en yoğunlaşmış politik kişilik olduğunun bilinciyle bu eksikliğini gidermek için fırsat buldukça kendini eğitmeye çalışır. Pratik görevlerin acilliği ve fazlalığı nedeniyle buna pek zaman bulamaz. Fakat gittiği her görevden de sonuç alarak dönmesini bilir. Bu özelliğiyle tehlikeli ve zor görevlerin militanı olur.

Fırat heval 1994 yılı başında Koçgiri alanına gidecek bölüğe seçilir. Bu alanın yeni açılacak olması ve düşmanın bu alana çok önem veriyor olmasından dolayı, en dayanıklı, en savaşkan ve partiye bağlı arkadaşlar bölüğe seçilmiştir. Fırat heval Koçgiri pratiği boyunca gerillanın alana oturması için bütün enerjisini ve yeteneklerini hayata geçirir. Düşmanla dişe diş, iç içe yaşanan çatışmalarda büyük cesaret ve kahramanlık örnekleri sergiler. Koçgiri'deki gerillanın bu direnişi karşısında korkuya kapılan faşist TC onbinlerce askerini alana sevk eder. Amaç ne pahasına olursa olsun bölgedeki gerilla grubunu imha etmektir. Koçgiri, Koçgiri olalı böyle bir yığınak görmemiştir. 1919-21 yılları arasındaki isyan dönemlerinde bile bu kadar asker bölgeye sevk edilmemişti. Yurtsever köylüler bir kez daha ikinci Koçgiri katliamının yaşanacağı kaygısına kapılırlar. Fakat PKK gerillalarının destansı direnişlerine henüz kendi gözleriyle tanık olmadıklarından dolayı kaygılıdırlar. Operasyon boyunca uçak, helikopter, havan, obüs topları, kobra helikopterleri ve tanklarla dövülmedik bir karış toprak bile bırakılmaz. Zorunlu olmadıkça çatışmalara girmek istemeyen grup araziye adeta elleriyle kuş yakalayabilecekmiş kadar çok fazla sayıda yayılmış düşman askerinin çokluğu nedeniyle sayısız çatışmalara girer, düşmana sayısız kayıplar verdirir. Bu arada düşman grubun kış üstlenmeleri için yaptığı hazırlıkları bulunca grup zorunlu olarak Dersim'e doğru yola koyulur. Yol boyunca onlarca çatışmalara girilir, düşman her seferinde kahrolur. Grup bütün zorluklara, aşılmaz gibi görünen engellere rağmen Dersim'e ulaşmayı başarır. Geriye dönüş sürecinde beş arkadaş şehit düşer, dört arkadaş kaybolur ve bazı arkadaşlar da yaralı düşer.

Açlığa, günlerce uykusuz ve yorgun kalmaya, dizboyunu aşan kara, her şeyden de öte yaralı olmalarına rağmen eşine ender rastlanan bir direniş ve fedekarlık göstererek Dersim'e sağ salim gelen bu arkadaşlar arasında ayak topuğundan yaralanan Fırat heval de vardı. Dersim'e döndükten sonra bir süre tedavi gören Fırat heval kamp eğitim faaliyetlerine büyük bir coşku ve istekle katılır. Onun da bölükteki bütün diğer arkadaşları gibi tek istemi vardı. Bahar gelince tekrar Koçgiri'ye dönmek. Coğrafyayı, halkı yeterince tanıyamama ve yaşanan diğer bazı eksiklikler nedeniyle Koçgiri faaliyetleri istenilen sonuca ulaşamamıştır. Eğitimle bu eksikliklerini çok daha iyi görüyordu. Bu süreçten en iyi şekilde yararlanan Fırat heval, arkadaşların verdiği güç ve destekle daha yetkinleşir. O artık pratiğe hazırdır.

Bu arada baharın ilk aylarına girilmiş, Kürdistan dağlarını bir gelin duvağı gibi süsleyen beyaz karlar yerini mis kokulu çiçeklere ve topraktan fışkırırcasına çıkan envayiye çeşit çiçeklere bırakmıştır. Gruplar Aliboğazı'ndan kendi görev alanlarına gitmek için ayrılmaya başlarlar. Yüksek dağlar karlarla kaplı olduğundan dolayı Fırat hevalin de içinde bulunduğu Koçgiri bölüğü bir süre daha Aliboğazı civarında beklemek zorundadır.

1995 yılı mücadelemiz açısından oldukça önemli bir yıldır. 5. Kongre başarıyla tamamlanmış sıra artık pratiğe gelmiştir. Partimizin yeni bir atılım yapmasından korkan faşist TC bu atılımı önlemek için yüzbinlerce ordusuyla Newroz arefesinde Güney Kürdistan'a girer. Aynı zamanda yüzbini aşkın bir güçle de Dersim'deki gerillalara yönelen TC, gerillaya vuracağı darbelerle süreci kendi lehine çevirmeye çalışır. Her iki alanda da beklemediği bir direniş ve karşı saldırıyla karşılayan TC ordusu, her şeyini toplayıp Güney Kürdistan'dan kaçtığı gibi Dersim'de de stratejik alanlardan kaçarak şehir merkezleri civarında güçlerini toplamak zorunda kalıyordu.

Dersim'de yaşanan şiddetli çatışmalarda yüzlerce düşman askeri öldürülmüş bir o kadarı da savaş dışı bırakılmıştı. Çatışmaların en şiddetlisi ve en yoğun yaşanıldığı alan oparasyonun merkezleştiği Aliboğazı olmuştu. 1938 katliamında masum insanlarımızı koruyan Aliboğazı 1995'te düşman askerlerinin korku dolu çığlıklarına ve Kürt halkının da evlatlarının destansı direnişlerine tanık oluyordu. Operasyonun ilk gününden son anına kadar kesintisiz olarak pusu, baskın, sızma, sabotaj, çatışma gibi birçok eylem biçimini iç içe hareketli savaş tarzıyla uygulayan kahraman ordumuz ARGK düşman ordusunu adeta felç eder. Fırat hevalin de içinde bulunduğu bölük, düşmanı Aliboğazı içinde karşılar. Şiddetli çatışmalar sonucunda onlarca düşman askeri öldürülür ve yüzlercesi yaralanır. Bu çatışmalar boyunca on kahraman ARGK gerillası şehit düşer. Bu gerillalardan biri de Fırat hevaldir.

Mücadele yaşamı boyunca gözünü budaktan sakınmayan Fırat heval çatışmalar boyunca kendisiyle birlikte şehit düşen diğer yoldaşlarıyla birlikte bir destan yazarlar. Aliboğazı da artık şehitler vadisidir. Evlatlarını bağrına basan bu coğrafya 1938'de katledilen atalarının intikamını almıştır.

And olsun ki bizlere kanlarınızla bıraktığınız direniş bayrağını zulümün kalesine dikeceğiz.

Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz.

Silah Arkadaşları

Adı, soyadı: **Ömer DURMAZ**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Polatlı-Ankara, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Ocak 1994, Ağrı sınırı**

Sürgünden büyük Kürdistan'a dönüşün militanıydı

Yaklaşık 300 yıl önce Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden sürgün edilip, İç Anadolu'ya yerleştirilen bir ailenin çocuğu olarak, 1970 yılında Ankara'nın Polatlı ilçesinde dünyaya gelir. İlk, orta ve lise öğrenimini bu ilçede tamamlar. Lise süreçlerinde ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi ve aşiret çevresinin ilkel yurtseverliğinden etkilenerek, kendine sorular yöneltmeye başlar, arayışlar içine girer. Bu arada liseyi bitirir ve üniversiteyi kazanır.

Üniversitede ilk yaptığı, yurtsever kesimle ilişkiye geçmek ve mücadele hakkında bilgiler edinmek olur. Giderek yurtseverliği artar. Düşmanı gün be gün takip eder. Özel savaşın geliştirmiş olduğu politikaları her geçen gün biraz daha öğrenir ve tartışır. Bilince çıkardıkça düşmana olan kini büyür. Kısa süre sonra YCK içerisinde yerini alır. Öğrenciler arasında, bütün görevlere büyük bir sorumlulukla yaklaşır, en iyi biçimde yerine getirmeye çalışır.

Dijwar heval sürekli, mücadeleye daha fazla katkı sunmak için çaba harcar. Ülke hasreti çeken, vatanlarından koparılarak İç Anadolu'ya sürgün edilen halkımızın içinde, örgütlenme çalışmalarına başlar. Örgütlenmeden hiçbir şeyin yapılamayacağını bilir. Hırslıdır, öfkelidir. Halkı her yönden bilgilendirir, eğitimler düzenler. Dijwar heval çalışmalarıyla dağlarda yanan Newroz ateşini, direniş çığlıklarını İç Anadolu'ya taşırır. Faaliyetleri oldukça olumludur. Çevresinde dürüstlüğü, fedakarlığı, ve görevlere bağlılığıyla adı tanınır. Çalışmalarını sürekli geliştiren Dijwar hevale karşılık, düşman da boş durmaz. Ve halka baskı yapmaya başlar. Kısa bir süre sonra, Dijwar heval tutuklanır. 20 gün ağır işkence altında kalır. Büyük bir direniş sergileyerek, düşmana olan kinini, öfkesini hiçbir açıklamada bulunmayarak gösterir. Delil yetersizliğinden dolayı bırakılır. Düşman gerçeğini bir kez daha görmüştür. Ve artık oralarda kalmak istemez. Bir an önce dağlardaki özgürlük savaşçılarının arasına katılmak ister.

Önerisini arkadaşlara bildirir. Bu önerisi sağlık sorunlarından dolayı ilkin kabul edilmez. Ancak dayatmaları sonucu gerillaya katılır. Bir süre burada kalan Dijwar heval, eğitim görmek amacıyla Doğu Kürdistan üzeri eğitim kampına, bir grup arkadaşla beraber yola çıkar. Oldukça coşkulu ve kendinden emindir. Kararlıdır ve pek çok şeyi başarma yönünde iddialıdır. Yoldaşlarıyla birlikte sınırı geçerken düşmanın pususuna düşer, çatışmaya girerler. Dijwar yoldaş, henüz çok yeni olmasına rağmen ilk silah eğitimini görür ve kahramanca çatışarak şahadete ulaşır.

Büyük gelişmelere yol açabilecek Dijwar hevali, bu kadar kısa sürede kaybetmiş olmanın acısı çok büyük. Acıyı mermi olarak namluya sürmek, bizim vatan borcumuzdur. Dijwar yoldaş şahsında tüm yoldaşlara, tüm şehitlere sözümüz olsun ki, silah kuşanmış binlerce gerilla ile dolaşırken Kürdistan'da, dağlara, taşlara sinmiş olan şehit kanlarını mücadeleye davetiye olarak biliyor ve savaşıyor. Bedelleri ağır da olsa "Ya özgür vatan, ya özgür vatan" tek şiarımız olacaktır.

Anısı mücadelemizde önderdir!

Adı, soyadı: **Ramazan TURPÇU**
Kod adı: **Tolhıldan**
Doğum yeri ve tarihi: **Ağrı Tutak-1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **8 Haziran 1995, Aladağlar Hamur-Ağrı**

O isyan fırtınasıydı

Onlar, bir tarihin yaratıcılarıdır. Elleri özgürlüğü taşıyacak kadar güçlü ve büyük, yürekleri bir ülkeyi alabilecek kadar geniş, coşkun bir ırmak gibidir. İsyanları düşmanı iliklerine dek titretir. Yer ve gök selama durur önlerinde...

İşte en büyük zarifliği, korkusuzluğu olan bir destan da **Tolhıldan** hevaldir. Tolhıldan heval, baştan beri isyan olan bir ülkenin yangın yüreğidir. Agirî'de düşmanın üstünü betonlayarak, dağlardan hayali mezar yaptığı ve artık "bitti" dediği bir isyandan kuşaklar sonra doğdu. Agirî beyaz örtülü başını bulutların arkasında saklamış kan çanağı yaralarını, korkunç acısını yüreğinin derinliklerinde düğümlemişti. Agirî suskun, Agirî kabına sığmayan isyandı. Agirî'nin damarları kızgın volkan akar, içten içe özgürlük ve bağımsızlık aşkıyla yanıp tutuşur. Koynunda beslediği ve bütün umudunu yüklediği evlatlarını da bu bağımsızlık ve özgürlük sofrasında büyütür.

1974'te Tutak'ta dünyaya gelen Tolhıldan heval, Ağrı Dağı efsanelerini, kahramanlık destanlarını, acımasızca katliamlardan geçirilen halkımızın öyküsünü Dengbêjler'in stranları eşliğinde dinleyerek büyür. Agirî'den esen kar kokulu rüzgar Tolhıldan'ı isyan fırtınasıyla yoğurur. Tolhıldan, Agirî'nin o gizemli heybetine dayanamaz, tutkuyla bağlanır. Henüz çocuk yaşlarda çobanlık yapmaya başlayan Tolhıldan heval, sürüsüyle Agirî'nin eteklerine tırmanır. Çobanlık O'nun için bir sevda olur. Ata biner, yelesinden tutarak şaha kaldırır ve rüzgarla yarışa girer. Toz-dumandan ince bir kavis çizerek, Agirî'ye ulaşır. Agirî bir yandan gözü pek bir kahramanı büyütürken, diğer yandan ona gıptayla bakar. Ve içten içe ona imrenir. Ve sonra acılarını Tolhıldan'ın yüreğine akıtır. İntikam ve zafer güneşini ona emanet bırakır.

Tolhıldan heval... Küçük yaşlarda, çirkin, hain suratları, diğer taraftan da esir alınmak ve bitirilmek istenen güzellikleri tanıdı. Kendi çirkinliğine, yücelikleri meze yapmak isteyen ihanete kin ve öfke duydu. Özgür ülkeye olan özlemi de derinden bir tutku olarak filizlendi.

Bitmeyen kavganın yüklendiği Apocu bager, Kürdistan'ın dört bir yanında esmeye başlamıştı. Düşmanın "Muhayyer Kürdistan burada meftundur" diye yazdığı dağlar mı, günlerce oluk oluk kan akan dereler mi, üst üste istiflediği cesetler mi, yoksa yağdırdığı bomba ve mermiler mi yanılttı, bilinmez. Ama mutlak bilinen düşmanın yanıldığıydı.

Bitmeyen kavganın isyan yüklü rüzgarı yeni yeni başlıyor ve özgürlük fırtınası kuvvetli esiyordu. Özgürlük fırtınasının Kürdistan'ı kasıp kavurduğu 1990'larda bitmeyen kavga Tolhıldan hevali de kendine katar. Yurtsever bir ailesinin olması zaten O'nu yurtsever bir kişilikle yoğurmuştu. Murat'ın coşkun suyu gibi neşeli bitimsiz bir ırmak olmuştu. Çobanlıkta yaşlıları taş çıkartan Tolhıldan heval, Erzurum'da okuduğu liseyi de başarıyla bitirir. Aktif olarak mücadeleye katılmadan önce birçok faaliyette bulunur. "Sesim şehirlere sığmaz" diyen Tolhıldan heval "isyan" türküsünün "ve devrimci intikam" dizelerini haykırırcasına söyler. İsyan içine sığmaz, söze yüklenir, türkü olur. Agirî'nin asiliğini ve inatçılığını da alan Tolhıldan heval dağlarda gezerken avazı çıktığınca haykırarak ve uzun hava çekerek, içindeki başkaldırıyı gür sesiyle dağlarda yankılatır.

Bu duyguları taşıyan Tolhıldan heval, ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanıştığı 1990 yılından itibaren çeşitli faaliyetlerde bulunur. En son Tutak'ta gençlik komitesinde yer alır. Ulusal özün derinden tahrip edildiği Tutak'ta kitleye isyan ruhunu taşırarak öze dönüşü sağlamak için engin coşkusu ve cesaretiyle yüklenir.

Gün geçtikçe dağlar kanayan Kürdistan'ın acılarını daha derinden hissettiriyordu. Kürdistan'ın kan çanağı yaraları artık O'nun olmuştu. Sömürgeciliğin tüm kirli, paslı cüsesini bütün ağırlığıyla omuzlarına yüklenmişti. Sevdalı dağların göz pınarları kanlı akarken başka bir şey de beklenilemez ve düşünülemezdi. Bitirilmek istenen bir ülkenin güneşine, umuduna koşulmalıydı. Bu ülkeye güneş olunmalı ve yaralara merhem olunmalıydı. Özgürlük tutkusuyla umut olup ayağa kaldırmalı, dermansız bedenlere derman, aksaçlı Koca Araratın, Zilan çığlığına intikam olmalıydı. Dağlara ve özgürlüğe olan özlemi artık O'nu esir almış, bilincini ve yüreğini vatan için savaşmaya kışkırtıyordu. Tolhıldan heval, artık ülkesinin ve engin doruklu dağların bir geçeni değil onların bir parçası olmalıydı. Yürek ve bilinç bilenmiş özgürlüğü kesip alacak kadar keskinleşmişti artık.

Tarih 1993'ü gösterirken Tolhıldan heval gerilla saflarına katılmış ve bu ismi almıştı. Bitimsiz neşesini özgürlük ideolojisiyle yoğurmuş ve devrimci moralin özünü yakalamıştı. Düşmana karşı öfkesini, katıldığı eylemlerle dile getiriyordu. Serhat'ı adım adım gezerken Tendürekler'e uğramamak elbette olmazdı. Özgürlük kuşlarınca fethedilen bu alan bir cennet parçası gibiydi. Tolhıldan hevalin de içinde yer aldığı zorlu ve fakat bir o kadar da onurlu ve coşkulu mücadele, tutsak ülkenin zincirlerini teker teker koparıyordu. Tolhıldan heval, ülkesi ve halkıyla birlikte "isyan" türküsünü yaşıyordu. Yaklaşık iki yıl Kürdistan'ın bu coğrafyasında amansızca savaşan yaman gerilla Tolhıldan heval, Zafer Kongresi'nin verdiği büyük başarma ve kazanma inancıyla düşmanı söküp atmanın çabası içinde olur. Agirî bu yiğit evladını sevinçle izliyordu. Çünkü umut onlardaydı. 1995 yazında (8 Haziran 1995) düşmana karşı başlatılan kapsamlı operasyonun içinde yer alan Tolhıldan heval, düşman hedeflerine yönelik birçok eylemde bulunur. En son korucülara yönelik geliştirilen bir eylemde de yer alır. Ve düşmanın bu işbirlikçi güruhuna büyük darbeler vururlar.

Tolhıldan heval dört kişilik birimiyle geri çekilir. Ulaştıkları bir köyde kaldıkları ev sahibinin ihaneti sonucu kuşatılırlar. Tolhıldan heval kalaşnikofundan ayrı düştüğü için tabancasıyla çatışır.

Düşman çok kalabalık bir güçle evi sarmış ve ağır silahlarla evi ateş altına almıştır. Son mermisine kadar çatışan Tolhıldan hevalin kaldığı evin tamamı yıkılmıştır. Heval diye bildiği biri de hain çıkmış ve kaçıp düşmana sığınmıştır. Tolhıldan heval ve arkadaşları korkusuzca yıkık evin harabeleri arasından dışarı çıkarlar. Tüm namlular bu üç özge cana nişan alır. Tolhıldan heval başı dik ve korkusuzca yürürken bir an eli koltuğundaki bombaya doğru hızla gider ve tüm namlular duyulan büyük korkunun sonucu kusarlar. Tolhıldan heval kafasından aldığı kurşunla bu onurlu kavganın ölümsüz bir neferi olur. Tohum olur toprağa düşer. Tolhıldan hevalin cesareti ve yiğit savaşçılığıyla şahadete ulaşması bizlere zafer çağrısıdır. Bu çağrıya özgür Kürdistan'ı yaratarak karşılık vereceğiz.

Tüm şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Mesut ÜNSAL**
Kod adı: **Cihan**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman Beşiri, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **1 Şubat 1995, İstanbul**

Sen eğilmeyen baş, dirilen öfkemizsin

Mesut heval Alman polisine karşı bir direniş eyleminde

Sevdalıydı özgürlük savaşına. Öyle bir sevdaydı ki, ne fırtına dindirebilir, ne bir başka güç durdurabilirdi. Bin yılların öfkesini, kinini düşmana kusarken büyük bir militan olmanın gururuyla doluydu. Savaştıkça özgürlük tutkusu deryalar kadar coşar, yüreği Ağrı dağı kadar heybetlenir ve yüreklenirdi. Ülkesine olan özlemi baharda yeni filizlenmiş kardelenler gibi saf, temiz ve zelaldi.

Siz devrim şehitlerini anlatmak en güçlü eylemi gerçekleştirmek kadar zordur. Özgürlüğe olan tutkunuz; düşüncelerin en soylusunu ve en yücesini yaşamanızdandır. Sizleri düşünmek özgürlüğü, bağımsızlığı, yeni yaşamı düşünmek demektir. Sizler ki bizi inanç, irade, bağlılık sahibi yaptınız. Bizlere güç verdiniz. Sizlerle devrime daha da yakınlaşıyor, elimizi uzatıp tutacak kadar bütünleşiyoruz. Ve bu yakınlaşmanın sonunda tüm devrim şehitlerinin intikamını binlerce kez almış olacağız. Siz devrim şehitleri, devrimin mevzilerinde yine savaşıyorsunuz. Uğruna canınızı adadığınız topraklarda rahat uyuyun. Çünkü artık biz milyonlarız, biz eğilmeyen baş, yıkılmayan kaleleriz. Çünkü biz özgürlük savaşçılarıyız.

Bu özgürlük savaşçılardan biri de **Mesut** hevaldi. Sason dağında düşmanla kahramanca çarpışarak şehit düşen **Ali UĞUR (Cihan)** hevalin yurtsever ailesinden geliyordu. Yüreğinde bin yılların öfkesi ve şehitlere verdiği sözü saklıydı. Devrime köklü ve özlü bir bağlılığı vardı.

Mesut heval liseye kadar Batman'da okur. Bu yıllarda gençlik örgütlenmesinde bulunur. Bu arada 12 Eylül askeri-faşist darbesi gelir. Kürt halkının baskı, işkence ve soykırımdan geçirilmesiyle derin bir yara alması Mesut hevaldeki kinin, nefretin daha da artmasına neden olur. 12 Eylül darbesi sonrasında binlerce kişi yakalanır. Bunların arasında da abisi de vardır. Ulusal kurtuluş düşünceleriyle donanan Mesut heval bu dönemde mücadeleyle bir süre ilişkisiz kalır. Daha sonra abisinin vasıtasıyla tekrak ilişkiye geçer.

15 Ağustos 1984 Ağustos Atılımı ile düşmana sıkılan ilk kurşunla Kürt halkına kan gelmiştir. Ayağa kalkan bir halk, binyılların kirini-pasını, düşürülmüşlüğünü yıkıp parçalamaya başlar. "Bundan sonra bu halk artık kendisi için vardır" diyordu Mesut heval. Dev uykadan uyanmış, aklı başına gelmişti. Hiçbir engel tanımayan bu halk gün be gün, an be en gelişiyor, güçleniyor, özgürleşiyor, tarihi tersine çeviriyordu. Devrimle almış olduğu güç ve enerjiyle bir barut fıçısına dönmüş olan Mesut heval; örgütlenmesini genişletir, eline geçirdiği parti kasetlerini kendi kahvelerinde kitleye izletir. Gençlik ve kitle örgütlenmesinde örnek alınabilecek saygın bir kişilik sahibi olur. Ruhunda taşıdığı devrim inancı, etrafını bir ışık gibi aydınlatır. Doğrunun ısrarlı takipçisidir. Bazen gece-gündüz uyumaz, ta ki hedefine ulaşıncaya kadar.

1990'ların başına kadar aktif olarak faaliyet yürüten Mesut heval bir hastalığa yakalanır ve Avrupa'ya gider. Hastalığını ikinci plana atarak görevlere dört elle sarılır. Burada görevlerini en iyi biçimde yerine getirir. Kassel bölgesinde faaliyet yürütür. Daha sonra işçiler birliği eğitimine, ardından da profesyonel olarak mücadeleye katılır. Bu eğitim ardından Götingen alanında çalışır. Daha iyi bir yoğunlaşma sağlaması için bir eğitim devresine katılır. Devre daha bitmeden Mesut heval metropol faaliyetlerinde görevlendirilir. Arkadaşları arasında sevilen sayılan bir kişi olur. Bin yılların öfkesini, şehitlere verdiği sözü yüreğinde hep saklamaktadır. "Değerlere daha fazla nasıl sahip çıkabilirim" diye düşünür durur. Aldığı eğitim sonrasında Türkiye faaliyetlerine yönelir.

İstanbul sahasında ilk başlarda oldukça zorluklar yaşar. Belli bir süre ilişkisiz kalır. Hatta günlerce parklarda yatar. Ama partiye olan inancından ve bağlılığından hiçbir şey kaybetmez. İlişkisiz kaldığı bu süre içinde bile, arkadaşlarıyla yapacakları eylemlerin planlaması üzerine yoğunlaşır.

Büyük bir görev üstlenir. Artık düşmanla hesaplaşma, verdiği sözü yerine getirme zamanı gelmiştir. Artık O'nu hiçbir güç durduramayacaktır. Bir şahin gibi dalış yapar düşmanın metropollerine. Artık O ARGK Metropol İntikam Timi'dir. O'ndaki başarma ilkesi, azmi, yaratıcılığı, alçakgönüllülüğü ile kısa bir sürede metropolde de örnek alınabilecek duruma gelir. Dış görünümü sakin de olsa, yüreğindeki fırtınaları pratiğiyle kat be kat kanıtlamaya çalışır. Devrim ateşini yüreğinin derinliklerinde yükseltir. Partiden aldığı eğitim O'nun hem siyasi, hem askeri, hem de kişilik olarak olgunlaşmasını sağladığından, bu sahada çok dikkatli, duyarlı hareket etmeye özen gösterir. Düşmanın önemli dayanaklarını takibe alır, buralara büyük darbeler vurma planlarını geliştirir.

Tavır ve davranışlarındaki parti ölçülerini yansıtması çevresinde etkili olur. Parti yaşam tarzını uygulamadaki çabası O'nu her ortamda öncü olarak belli eder. Gün be gün gelişir, güçlenir. Kürdistan'da kanla-canla yaratılan, büyütülen direniş ağacının ruhuna layık bir militan olarak direnişin tohumlarını yaymak için adeta kök salar etrafına. Başardıkça gururlanır, coşar, erişilmez Ağrı dağı gibi özgürleşmekte büyük adımlar atar. Bu azmi sorunlar karşısında O'na asla geri adım attırmaz. Çözümleyici olmada araştırmacıdır. Parti Önderliği'nin her sözünü yaşamda anlamaya çalışır. Görevlere yönelimde fırtına gibidir.

Şehitlere ve partiye, daha fazla layık olabilmenin sözünü vermiştir. Bu ruhla girdiği birçok eylemde sonuç alır. Ama "devrim için ne yapılsa da azdır" demektedir. Kürdistan'ı yakıp-yıkan, bir tek canlının yaşamayacağı duruma getiren düşmana dünyayı zindana çevirmek ister, tek amacı budur Mesut hevalin.

Bunun için aylarca yoğunlaşıp düşmanın can damarı olan ekonomiye darbe vurmak istemektedir. Bu amaçla bir eylem planlamasına gidilir. Sömürgeci TC'nin Kürdistan'da sürdürdüğü barbalığa bir cevap vermek amacıyla İstanbul'da Haliç Köprüsü'ne bomba konulması planlanır. Ancak sivil insanlara bir şey olmaması için ne yapılması gerektiği üzerine çok düşünülür ve bir sonuca varılır. Buna göre zaman ayarlı olan bomba patlatılmadan ve eylem gerçekleştirilmeden önce trafiğin durdurulması için uyarı yapılacaktır. Tek amaç ise insanlara zarar vermemektir. Fakat erken temas sonucu bomba erken patlar ve bu patlama iki yiğit yoldaşın, Mesut ve **Koçer (Gülşen ÖZDEMİR)** hevallerin şahadetine neden olur. İki can yoldaş şehitler kervanına katılırlar.

Her zaman "yiğitlerin mezarı olmaz" der Mesut heval. Ve kendisi en onurlu bir biçimde bunu ispatlar.

Partinin militan kişiliğini yaşamında ve pratiğinde somutlaştıran Mesut ve Koçer hevalleri mücadelemizde yaşatacağız. Anıları mücadelemizde sönmeyen bir meşale ve direnişçi yaşamları zafer türkümüz olacaktır. Bıraktığınız mirası, devrimde zaferi yaratarak taçlandıracağız. Mirasınız, mücadelemizde ışık olacaktır.

Mücadele arkadaşı

Adı, soyadı: **Gülşen ÖZDEMİR**
Kod adı: **Koçer**
Doğum yeri ve tarihi: **Maraş-Afşin, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **1 Şubat 1995, İstanbul**

Kürdistan'ın sürgündeki özgür çiçeği

Şu an sizleri düşünüyorum. Siz şehitler kervanına en hızlı, en kararlı koşan yoldaşları!

Sizleri anlatmak, belki de geride kalanların gerçekleştirmekte en zorluk çektiği, buruk, ezik, ama en soylu bir eylemi oluyor. Siz dağda ateş, şehirlere sızan fırtınasınız, tutuşan ülkemin serhildanlardaki kıvılcımlarısınız. Çorak bir ülkenin yeşeren cennet çiçekleri, cennetleşen ülkenin ustalarısınız. Öyle güçlü bir ses bıraktınız ki, çağlar çağlara devretse de eskimeyecek ve erimeyecek. Zaman bu hızınızın gerisinde kalıyor. Aşıyorsunuz ölümsüz İskender'i, Firavun'u eskiten zamanı. Ölümsüzler adına, kutsal çiçekler dahi zamana yenik düştüler. Dünyayı bunca sarsanların izleri bir bir siliniyorken, yarışma gücün var mı, diyor zaman ve yeniliyor.

Koçer heval; bitimsiz bir şiire en kahraman vurgu, en yalın hece, kandan kınalı, rüzgar saçlı mı desem, sömürge ülkenin ufak-tefek çiçeği mi desem? Maraş'tan, ölülerin olduğu haberi verilir hep. Yine hep katledilir buranın insanları. Bu ana ülke gibi zulüm görmüş, zalimlerin, canilerin zulmünü gören kuş dahi yuvasını sırtlayıp götürmüş bu şehirden. Bu şehirde kadınların ve sen yaştaki kız çocuklarının karnı deşilirmiş. Yabancısı değil bu ana ülke, çünkü Zilan, çünkü Ağrı, çünkü Dersim ve alevler içine kendini atan, önce kalın kara saç örükleri tutuşan yedi yaşında bir kız ve Roma reş... Ve karnı deşik sahneler, sokaklar kan gölü, çakallar, leş kargaları öbek öbek birikmiş cansız bedenler üzerinde. Hawarlar yükselir yine Medya'da. Nokta koy tarih! Simsiyah bir leke, bu insanlığın yüzündeki utanç. Gün olur kızgın ateşin çocukları seni yüzündeki utanç lekesinden tanırlar.

Ve sen **Koçer** heval, tanıdın Maraş'taki zebanileri. "Ne çabuk da büyüdün kızım" derdi anan. Ve sakladı Maraş'ı, süngü ucunda bebeleri, sana kötülük yaparcasına Roma reşi sakladı. Sen ise, imkanı yok tanımıştın bir kere zulmü.

Ne Maraş gömüldü toprağa, ne kan akan Zilan. Daha az önce savaş hattındaydı bu ülke, az önce kanayan yara, daha şimdi mayınlı tarlalar ve elektro tellerde sevdalar katledildi. Yine kan aktı dereler. Nurhak'ta ozanlar, çobanlar, dedeler oturmuş ağıt yakar yiğitlere. "Lawê Kurda" Şixo ve yoldaşları dağ silsileleri gibi ülkeyi titretircesine, uzun gagalı leş kargalarıyla harptedirler.

Nurhak yeniden alevlenirken, dağ taş intikam, intikam diyorken, sen sabırsızdın. Nurhak seni çağırır her sabah, şafaklara kadar yağmur gibi mermi yağar, sokul mevzine, gir sığınağına, çıkma dersin içinden yoldaşlarına. "Yoldaşlarım" der ve efsunlu bir solukla onları korumak isterdin. Yedi yaşındayken ayrılmıştın oradan savaşçı kız. Özgürlük dağlardadır. Nişangahlar ayarlı, hedef bellidir. Dumanlı dağlar çeker insanı, hele başı dik asi Kürdistan dağları.

Ne kadar özlemini çeksen, o kadar yücelir dağlar ve sen bir o kadar güçlü savaşırsın. Yurdundan koparılma acısı, yoğunlaşan ülkemizi kurtarma savaşı, kurtuluş savaşı. Bu savaş her yerde olmalı. Bir ülke yangınlaşıyorsa, alevleniyorsa eğer mutlaka diğerine de sıçrayacaktır. İşte sen, yanan Mezopotamya'nın etrafına saçtığı kızgın, kor kıvılcımdın. Çünkü ateşe ateş gerekliydi.

İşte bu yüzden de metropollerde, bu yozlaşan kentte sana ihtiyaç vardı. Senin gibi bir savaşçı kız, bir militan yoldaşı ne bu kentin kirli havası, ne de sosyete lümpen soytarılarının gecenin içindeki cırtlak sesleri çekmedi... Kirli, basık boğucu bir kent. Bir tarafta allı-morlu limuzinli Amerikan soytarıları, bir tarafta da yasak ülkenin göçmeni; Koçer.

Koçer heval, 1 Mayıs Mahallesi'nde oturuyordu. Zenginlik yok, yerinden-yurdundan sökülmüş insanlar, gecekondu meskenlerinde yarı aç, yarı tok, yarım bir yaşam. Yine de varoşlardaki yaşam umutludur, direngendir, senin gibidir tıpkı; duru ve temiz. Sanırsın dağı yarıp akan sudur.

PKK'nin kadına verdiği güçle kadın ayaklandı. Hiçlikten, özlü kadına ulaştı Kürt kadını. Hem de öyle sözde değil, sıcağı sıcağına Cudi'de savaşarak, Dersim'de göğüs göğüse sömürgecileri püskürterek ve Güney'de işbirlikçiliğe karşı destanlar yazarak yakaladı tarihi. Kürt kadını artık tarih karşısında korkak değil, cesur, mağrur ve soylu... Sen de bunu görüp en iyi etkilenen bir genç kızdın. Taa içinde yer buluyordu bu özgür kadın, güzelleşen, başı dik, onurlu, savaşan kadın.

Adana'dan gelmiş teyze kızıdır diye, seni bıraktığımız yerde, bütün mahallenin Kürt kadınlarına, özgür kadını, savaşan Kürt kadınını anlatmıştın. Ayrıldığında oradan, bütün mahalle çok değerli, yılların komşusunu, dostunu yitirmiş gibiydi. Sıcak ve içten ilişkilerin, karşındakilere değer vererek dinleyip konuştuğun içindi bu kadar sevilmen. Ayrıca temiz bir özün vardı; gecenin en parlak yıldızı gibi, bembeyaz kümelenen bulutlar gibi apaçık, tertemiz.

Özgürlük dağlardadır! Bırakın yaralıdır ülkem! Dağlar kan, paramparça savaş hattıdır! Ve yerigöğü inletircesine havanlar döver Tolhıldan'ı! "Berxwedan xweş doze" türküsüdür savaşanların dilinde, "isyan"sa senin dilinden düşmeyen ezgi. Sen Mezopotamya'nın Tolhıldan'ının kızısın. Ve sen savaşı Türkiye'ye taşıracaksın, dağlar da buna sevinir. Bu sana verilen yeni bir görevdir ve devrimin her görevi gibi kutsaldır. Başaracağına her zaman inandık, sen de ikna olmuştun. Bir dönem daha dağlara ulaşmanın hasreti ve sevdasıyla yaşayacaktın. Ancak bu gibi ağır yükleri savaşmak hafifletir. Bu sevdanın ateşiyle savaşmak, daha askerleştirir seni.

Zaten sen kavgacıydın. Hele İstanbul'da, 1 Mayıs'ta gecekondularda yaşayanlar kavgacı olmak zorunda. Bir evde, ev sahibinin değerlerimiz hakkında ileri-geri konuşmasına dayanamayıp, darmadağın etmiştin adamı. Pişman etmiştin söylediği söze. Bu hassaslığın, bu değerlere bağlılığın ve tozkondurmaz oluşun, yine bizi hayretler içinde bırakmıştı. Kişiliğin tam bir asker olmaya elverişliydi. Asker bir kişilik, güzel bir kişilik. Köle kadın ölüyor artık. Gömülme zamanı geldi artık onun. PKK, köleliği yerle bir etti, gömdü. Dirilen Kürt kadını; eylemci, asker, duygusu, dünyası, her şeyi devrim olan, sıcak evi, yuvası olmayan Koçer'dir artık. Sevdan gerillanın çay saatlerinde sohbettedir artık. Günbatımı, politikadan zirveye tırmanan yorgun esen rüzgardaki bedenler, sıkıca sarılmış kuşaklar üstündeki raxtlar ve kleşler...

Ülkem savaş meydanı!

Tank, leopar, skorsky ve kobra helikopterler. Tekniğin kırkbin kat arttığı uzay çağının savaşları yaşanıyordu Kürdistan'da. Bizse dört jarjör, bir bomba, bir uzun namlulu. Tesisatımız tamıtamına bu. İnancımız kırkbin katsa, zafer için bu yeter de artar bile Koçer heval.

Gözlerin inanç dolu, pırıl pırıl bakışların ile bu haram kentte yalnız değildin. 1994'ün Nisan'ında **Orhan (Osman COŞKUN)** hevalle tanışmıştın. Çok kısa bir süre sonra Orhan hevalin şahadeti ardından bayrağı sen devraldın. Profesyonel devrimcilik yaşamına da bu dönemde başlamıştın. Ve ARGK'nin Metropol İntikam Timleri'nin bir neferiydin artık. Kan revan içinde Maraş'ta sürülen, hayalleri, umutları katledilen, ölüme terk edilen halkımızın "nokta koy tarih!" dediği gün geldi. An geldi reheval, an geldi!

"Dersim'de, Maraş'ta kanı akan canların bu acılı coğrafya için, Kürdistan için ölüme giden Seyit Rızalar, Alişerler, Bese ve Zarifelerin bayrakları yerde kalmayacak, silahları silahımız, sözleri talimatımızdır" dedin. Bu cesaretle yürüdün sömürgecilerin üzerine.

Çakallar, hırsız, dolandırıcı, namussuz her kim varsa bilcümle bu kentte korkar oldular gölgelerinden.

Bu kent de artık savaş meydanı. Patlamalar, dağılan, yıkılan lüks vitrinler, orta yerde yangın, orta yerde savaş. Çakallar korkakça ve kalleşçe.

Koçer heval, senin kutsal emeğin, soylu dürüstlüğün ve temizliğin seni abideleştiriyor. Her şehit bir yaşam teorisidir. Demek ki daha çok okuyacak, öğreneceğiz seni.

Gece karanlık, gece trafiğin sersemletici sesi, şehir durgun. Bir kasırga gibi sızdınız şehre. İki yoldaştınız, belki de dört. Gerçek sayınızı kimseler bilemezdi. Karanlıklar aydınlanacaktı o gece. O eylem anı, ki her saniyesi asırlar süren bir heyecan ve coşkudur, her saniyesi soluk soluğa yaşanır, ama bitimsizdir. Onu sadece sizler yaşadınız. İşte o an; savaşın acımasız gerçekliği "temas" etti. Bir ihmalkarlık, korkunç bir talihsizlik.

Ama eylem yerinde senden geride kalan, onurluca düşmana meydan okuyan duruşun bütün yüreklerde derin bir saygı uyandırdı. Orada, an tarihleşti. Seninle birlikte şehit düşen **Cihan (Mesut ÜNSAL)** hevalin, yine bayrağı devraldığınız diğer Kürdistan devrim şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Anınıza bağlılık, savaşı Türkiye metropollerine taşımakla ve daima savaşı yükseltmekle olacaktır.

Mücadele arkadaşı

meçhul mezarlar

bana diyorlar ki:
"şiirlerin neden ağlıyor?"
neden ağlamasın ki?
ağzımda mezarlar inliyor!
ağzımda mezarlar inliyor!!
ağzımda mezarlar inliyor!!!

duyun!
duyun bu sesleri!
dağlarda gömülü meçhul mezarlar

bana diyorlar ki;
"şiirlerin neden ağlıyor?"
neden ağlamasın ki?
ülkemde şehirler ağlıyor!
ülkemde nehirler ağlıyor!!
ülkemde nergizler ağlıyor!!!

duyun!
duyun bu sesleri!
her yerde kurşunlanmış cesetler
dolu

Amed Eyaletin'de şehit düşen yoldaşların künyeleri

Şehit Emine (Dicle) heval

1- Adı, soyadı: **Emine ATMACA**
Kod adı: **Dicle, Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Halfeti, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi: **18.2.1995**
2- Adı, soyadı: **Roşin ŞEXO**
Kod adı: **Jiyan, Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1961**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi: **18.2.1995**
3- Adı, soyadı: **Münür ÜLKER**
Kod adı: **Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi: **18.2.1995**
4- Adı, soyadı: **Medeni SOLMAZ**
Kod adı: **Hogır**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **8.5.1995, Cimsak**
5- Adı, soyadı: …
Kod adı: **Ebubekir**
Doğum yeri ve tarihi: …
Mücadeleye katılış tarihi: …
Şahadet tarihi ve yeri: **25.5-1995, Gorton**
6- Adı, soyadı: **Mehmet AKYOL**
Kod adı: **Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **Genç-Akdağ**
7- Adı, soyadı: **Abdurrahman ŞEHMUZ**
Kod adı: **Haki**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1995, Akdağ**
8- Adı, soyadı: **Yasemin ÖZEL**
Kod adı: **Devrim**
Doğum yeri ve tarihi: **Adana, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **22 Mayıs 1995 Hazan**
9- Adı, soyadı: **Şerafettin Metin**
Kod adı: **Brusk**
Doğum yeri ve tarihi: **Muradiye Van, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **22.5.1995 Hazan**
10- Adı, soyadı: …
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: …
Mücadeleye katılış tarihi: …
Şahadet tarihi ve yeri: **22.5.1995, Hazan**
11- Adı, soyadı: …
Kod adı: **İbrahim**
Doğum yeri ve tarihi: …
Mücadeleye katılış tarihi: …
Şahadet tarihi ve yeri: **22.5.1995, Hazan**
12- Adı, soyadı: …
Kod adı: **Pılıng**
Doğum yeri ve tarihi: …
Şahadet tarihi ve yeri: **22.5.1995, Hazan**
13- Adı, soyadı: …
Kod adı: **Bargıran**
Doğum yeri ve tarihi: **Bısmıl**
Mücadeleye katılış tarihi: …
Şahadet tarihi ve yeri: **10 Mayıs 1995, Silvan-Genç**
14- Adı, soyadı: **Abdurahman ÖRNEK**
Kod adı: **Hezıl, Avreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Bişmil, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **11.5.1995, Sine-Lice**
15- Adı, soyadı: **Nezir KORKMAZ**
Kod adı: **Hamza, Belengaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Muş, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **11.4.1995, Sine-Lice**
16- Adı, soyadı: **İlhami YILDIZ**
Kod adı: **İhsan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kars, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **11.4.1995, Sine-Lice**
17- Adı, soyadı: **Fatma ANDAN**
Kod adı: **Berfin**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **11.4.1995, Sine-Lice**
18- Adı, soyadı: **Şefika ÇETİNER**
Kod adı: **Rozerin, Şer**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **5.4.1995, Alimira**
19- Adı, soyadı: **Nevzat DOLAN**
Kod adı: **Haki**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **29.5.1995,**
21- Adı, soyadı: …
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: …
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **18.2.1995, Qile Boğa**
22- Adı, soyadı: …
Kod adı: **Ruhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin**
Mücadeleye katılış tarihi: …
Şahadet tarihi ve yeri: **18.2.1995, Qile Boğa**

DEVRİMCİ YAŞAM DİSİPLİNLİ YAŞAMDIR

II

Sabri Ok-Muzaffer Ayata

> ***"Partiyi temsil olayı, emek ve yaratılan değerleri sahiplenmek, şehitlerin açığa çıkardığı ölçüleri esas almak ve halkın hizmetine girebilmektir. Bu doğrultuda emek verenler, kendilerini geliştirip yenileyenler, strateji ve taktiğe hakim olanlar, ideoloji ve politikada gerekli yoğunlaşmayı sağlayanlardır."***

Kaçışlara zemin sunan anlayışlardan biri de talimatları doğru uygulamamaktır. Talimatların doğru, eksiksiz ve sonuç alıcı tarzda uygulanması için her şeyden önce iyi anlaşılması gerekir. Bu da talimatı alan örgütün bu düşünsel ve örgütsel yetkinliğe ulaşıp ulaşmadığıyla ilgilidir. Bazen kötü niyet taşınmasa bile talimatın önemi kavranmadığından, sorunlar çıkmakta, uygulamada gecikmeler yaşanmakta, bu da dönüşümü zayıflatmakta ve yıpratıcı olmaktadır. Birçok yurtseverin bunalmasına, çelişkiye düşmesine, partiyi yanlış ve yanılgılı anlamasına yol açmaktadır. Hatta soğuma ve uzaklaşmalara yol açmaktadır.

Örneğin bir alanda kurumlaşan örgüt, kendini üstten gelen talimat ve perspektiflere kapatıyor, inatla diretiyor, "en iyi, en doğru olan benim yaptığımdır" diyor ve merkezle çatışmaya başlıyor. Örgütün kararlarına, perspektif ve uyarılarına itaat etmesi gerektiğini, gelen talimatı hayata geçirmekle yükümlü olduğunu, varsa eleştirileri uygun zaman ve zeminde yapması gerektiğini unutuyor. Geçmişte kimi gerilla bölgelerinde ve zindanlarda talimatlara karşı çıkmaların derin tahribatlar yarattığı biliniyor. Birçok gerilla ve kadro bu tür bulanıklıklar nedeniyle kaybedilmiştir. Benzer konular üzerinde Başkan APO'nun ciltler dolusu çözümleme, eleştiri ve perspektifleri olmasına rağmen ders çıkarılmıyor.

Akıllılık bireyin bilmeden bazı hatalara düşse de, hem başka pratiklerden, hem de kendi pratiğinden ders çıkarması ve aynı hatalara düşmekten sakınmasıdır. Tecrübe ise önceki olaylardan çıkarılan sonuçtur. Bir davranış, hareket, eylem ya da anlayış; tahripkar, zararlı sonuçlar doğuruyorsa, bu görüldüğü halde aynı hatayı tekrarlamak, bilinçli suç işlemektir. İmha olduktan, örgüt dağıtıldıktan ve birçok değer düşmana teslim edildikten sonra, "bu bana ders olsun" demek, darağacına giden adamın son sözü sorulunca "bu bana ders olsun" demesine benzer. Önceki olaylardan ders çıkarmayanlar, kendileri de aynı olumsuzluğu tekrar ederler.

Örneğin; başkasının deneyimi bir yana kendi yaşadığı olaylardan bile ders çıkaramıyor, kafa yormuyor. Onca kayıp veriliyor, onca suç işleniyor, onca halk, değer çar çur ediliyor: Okuyor, eleştiriyor ama kendisini işin içinde görerek değerlendirmiyor. Kurallara uymama, disipline gelmeme yüzünden onlarca savaşçı kaybediliyor. Onlarca örgüt değeri ele geçiyor. Faaliyetler darmadağın oluyor ama, sonuç değişmiyor. Aynı hatalar, aynı yöntemler hiçbir şey olmamış gibi tekrarlanıyor. Darbe yendikten sonra çıkarılan "ders"ler de sonuç vermiyor. O halde böyle durumlarda düşünceyi sistematize etmek, geliştirmek, yoğunlaştırmak ve temsil edilen misyona layık bir düzeye ulaştırmak gerekiyor. Düşünce yeterince terbiye edilip, parti doğrultusu kavranırsa, davranışlar ona göre kendisini biçimlendirecektir.

"Partiyi en iyi ben temsil ediyorum" adı altında talimatları boşa çıkarmak, saflarımızda görülen tipik kaçışlardan biridir. Doğrudan tasfiyecilikle eş anlama gelen bu girişim sahipleri, saflarda yarattığı tahribatlarla düşmanın kullanabileceği bir tehlikenin potansiyelini oluştururlar.

Partiyi temsil olayı, emek ve yaratılan değerleri sahiplenmek, şehitlerin açığa çıkardığı ölçüleri esas almak ve halkın hizmetine girebilmektir. Bu doğrultuda emek verenler, kendilerini geliştirip yenileyenler, strateji ve taktiğe hakim olanlar, ideoloji ve politikada gerekli yoğunlaşmayı sağlayanlardır.

Emek yoğunluğuna ulaşanlar ortaya çıkan değerlerin anlamını da bilirler. Dolayısıyla politik ve ne yapmaları gerektiğini az çok anlayacak düzeydedirler. Bunlar ne şart altında olursa olsun basit hesaplar içine girmez, haksızlığa uğrasalar bile çözümü parti çatısı altında ararlar. Örgütlü ortamın dışında, örgüte rağmen örgüt adına bir kaçışı, tecriti yaşayamazlar. Böyle bir yaşamı ve ilişkiyi kendilerine yedirmezler, kabullenmezler. Partiyi temsil ancak örgütlü ortam içinde dayatılan sorun ve görevlerle uğraşarak, sorunlar karşısında çözüm gücü olarak, yanlışları gidermek için eğitim silahını doğru temelde sonuna kadar kullanarak gerçekleşeceğinin farkındadırlar. Bu türden insanlar zorlansa bile ortamdan uzaklaşmadan, ilişkilerini kesmeden sorun çözülünceye kadar birlikte yürümeyi esas alırlar.

Partiyi temsil olayı; kişinin kendi hakkında verdiği karar, kendine biçtiği değer ve yüklediği misyona göre değerlendirilemez. Marks; "Kişinin kendisi için ne düşündüğü ve ne söylediği değil, ne olduğu, ne yaptığı önemlidir" der. Parti saflarında yer alan kişilerin de kurumlaşmış ve yığınları ayağa kaldıran güçlü önderlik gerçekliğine ulaştığı bir süreçte kendileri hakkında "partiyi en iyi ben temsil ediyorum", "parti kararlarını herkesten çok ben anlıyorum", "parti kararlarını partiden daha iyi uyguluyorum" türünden sonuçlara varmaları neyle açıklanmalı?

Kimileri yapılan uyarılara, verilen perspektif ve gönderilen birçok talimata rağmen, "en mükemmel temsil" sevdasından vazgeçmemekte, ısrarla ayak diretmekte, talimatları boşa çıkarmakta, perspektifleri temel almamakta, tamamen keyfi, baskıcı, kendisini konuşturan, eskinin devamı türünden uygulamaları "parti" adına devam ettirmektedir. Ortaya çıkan sorunların üzerine çözücü tarzda gitmemekte, partinin otorite ve yetki silahını kötüye kullanmakta, disiplin adı altında kendisini dayatmakta; kaçırtıcı, bunaltıcı bir ortam yaratmaktadır. Parti ve işleyiş dayatılmadığından da hiç tereddüt etmeden dolaylı bir düşmana sığınmayı, ayrı bir yerde kalmayı tercih etmekte, "parti adına" partiye rağmen safları terk edebilmektedir.

Askerileşme, disiplin, siyasallaşma ve çözüm gücü olma gibi sorunların en çok tartışıldığı, en çok eğitim konusu olduğu bir dönemde parti ve halk kaygısını taşıdığını iddia ederek, örgüt talimatlarına dahi gelmeyen, "sen yanlış anlamışsın, doğrusu benim yaptığımdır" diyecek kadar ileri giden, bunu da "parti adına" yapan bu anlayış, işleyiş dayatılınca, ortamdan ayrılabilmektedir. Çevresine ve bölgesine tanıdığı sınıf dışı anlayış ve eğilimleri olan, birlikte dedikodu yaptığı, duygularını okşadığı ve geriliklerinden dolayı rahat kullanabileceği birkaç kişiyi de toparlayarak merkezliğini ilan edebilmektedir.

Tam bir federalist anlayışta, kendisini bütün örgütlerin üstünde görüyor. Üstelik daha önce de benzer tutumları oluyor. Mahkum edilmesine rağmen hiçbir şey olmamış gibi rahat davranıyor. Mevki, kariyer hırsı her şeyin önüne geçiyor, yanındakileri de kişisel hırsına alet ederek kullanıyor. Yanındakiler de aynı hastalığa kapıldıklarından yüzlerce insan bir arada bulunurken "biz 6-9 kişi neden onlarla birlikte değiliz" diye kendilerine ve "otoşef"e sormuyorlar. "Neden talimatları bağlayıcı kabul etmiyoruz. Parti işleyişi her yerde tektir ve uymak zorundayız" demiyorlar. Hizip başı gibi özerk hareket etmenin ne demek olduğunu soruşturmuyorlar. Parti içinde kördüğüm olanların, düğümlerini Hz. Ali'nin kılıcı Zülfikar'ın darbesiyle çözmenin de parti görevi olduğunu anlamıyorlar.

Yoldaşlık ilişkileri dışında kalan ilişkileri, parti adına yapabilen, bu düşünce, tavırlara giren ve buna da "devrimcilik" diyen anlayışın hangi kaygısı olabilir? Onu hangi kişilik ve anlayışlar böyle bir uzaklaşmaya itebilir? Duyduğu mücadele kaygısı mı? Yoksa kaypak kişiliğinde yer edinen ve fırsat buldukça kendini partinin, önderliğin yerine koyan, örgütü istediği gibi, ağa yöntemleriyle çekip çeviren; parti içi demokrasiyi ayaklar altına alan, kendisini hem yapıya hem de üste dayatan, kural-kaide ve talimatlara gelmeyen, sonradan çekilip köşesine oturan: "Ben bu yapıyla, bu örgütle yürümem" diyerek kaçan ve düşmanın denetimi altında olan bir alanda dolaylı bir sığınmayı yaşayan, parti karşıtı bir kaygı mı?

Elbette buna vereceğimiz yanıt net, tartışmasız ve kesin: Kaçkınlık olacaktır! Kaçkınlık teslimiyetin ilk basamağıdır. Teslimiyet ise ihanetin! Bilinçli biri böyle bir tutum sergiliyorsa, orada bilinçli bir düşman faaliyeti, dolaylı bir kontra tavrı aramak yanlış değildir. Bulunulan ortam hangisidir? Gelişen nedir? Geliştirilen ve güçlendirilen nedir? Buna karşı senin tavrın nedir, diye sorulursa, mücadelenin geldiği boyut, halkımızın maruz kaldığı vahşet, özel savaşın aldığı biçim, uygulanan topyekün savaş, bunun karşısında direnen halk ve devrim güçlerimize değil böyle bir tavır; safların keskinleştiği ortamda "ben bağımsızım" demek bile ihanetin kötü biçimlerinden biridir. Bunu taktik sahada faaliyet yürüten biri yapıyorsa tavrı net olarak ihanettir. Başka türlü adlandırılamaz. Sıradan bir insan için normal görülebilecek durum bir kadro-militan için normal görülemez.

Savaşın aldığı boyutta tarafsızlık yoktur, taraflılık vardır

Kime karşı bağımsız? Kimin saflarından kimin saflarına doğru bir bağımsız kalma? Bağımsız olmayan bir ülkenin özgür olmayan bir halkın bütün ulusal-toplumsal değerleri hayasızca ayaklar altına alınıyorsa, her gün kontra cinayetlerinde halkımız en seçme evlatlarını yitiriyorsa, milyonlarca insanımız yerinden-yurdundan sökülüp atılıyorsa, evleri-barkları yıkılıyorsa, dağlarımız her gün bombardıman altındaysa, ormanlarımız yok ediliyorsa, üstüne üstlük ülke en adisinden, en gerisinden bir klasik sömürgeyse ve askeri işgal altındaysa "tarafsızlık" gibi tanımlar olsa olsa düşmandan yana, devrime karşıtlık anlamına gelebilir. Bunun başka mantıklı izahı olamaz.

Bu savaşın aldığı boyutta tarafsızlık yoktur, taraflılık vardır. Tavırla ya özel savaşı güçlendiriyorsun, ona nefes aldırıyorsun, ya da devrime ve insanlığın yüceltilmesine çalışıyorsun. Tavırlarınla, düşüncelerinle, konuşmalarınla, insan ilişkilerinle, sorunlar karşısındaki ilginle bu iki netleşmiş cephenin birinde yer almak durumundasın. Bulunduğun ortam düşman egemenliği ortamıdır, zindanda veya kırsalda olsan bile henüz düşman sökülüp atılmamıştır. Savaş yaşanıyor, senin ülken işgal altında ve sen "tarafsız"lığını ilan ediyorsun. İşgal altındaki topraklarda tarafsızlık, özel savaşa taraf olmaktır. Örgütlü ortamı terk ediş, düşmana "ayrı yerde kalmak istiyorum" demek, devrimden uzaklaşmak, düşmana yaklaşmaktır. Terk edilen düşman ortamı değil, özgürlük ortamıdır. İster dağda, ister kentlerde, isterse zindanlarda gerçekleşsin bu, özgürlükten bir kaçıştır. Devrimci örgüt ve otorite alanlarını terk ederek, özel savaşın otorite alanlarına geçiştir.

Benzeri tavırlar içine girip hâlâ "ben halkımı seviyorum, yurtseverim, mücadeleyi destekliyorum" türünden beylik laflar etmek de gerçekçi değildir. Kürt gerçeği katı bir inkar, imha ve ihanet gerçeğidir. On yılda dökülen kanlarla, soylu dağ ve zindan direnişleriyle gün ışığına çıkarıldı. Yurtsever; elindeki bütün imkanlarla halkının kurtuluş mücadelesine katılandır. Savaşmayan, örgüte ve otoriteye gelmeyen, yurtsever olamaz. Bu durumda bir kaçkın yurtseverliğin adını bile ağzına alamaz.

Kürdistan ortamından Avrupalara, Türkiye metropollerine kaçanların önemli bir kısmında gönül bağı bile kalmamıştır. Tamamiyle özel savaşın etkisine girmiş, en alt düzeyde bir ilgi bile duymaz olmuşlardır. Yine bunların bir kısmı devrimciliğin kutsal saygınlığını kullanmak için bazı beylik laflar etse de, mücadele zemini, parti, cephe ve ordu ilişkilerinden kopuk oldukları sürece, egemenlerin onun önüne sürdüğü kırıntılarla yetinen ve her şeyini buna endeksleyen zavallılar olmaktan öteye geçemezler. Ortamdan ayrılan ister dağda, ister zindanda, ister metropollerde olsun, sömürgeciliğin kurduğu geniş ağa takılmış, onun dümen suyuna girmiş demektir. Düşünceleri karşı olmasa bile pratiğiyle sömürgeciliği yaşayan, objektif olarak özel savaşa hizmet eden, kitlelerin moralini bozan, değerleriyle alay eden bir kişiliktir. Bu tavırda da yurtseverlik, tarafsızlık yoktur. Kaçkınlık ve taraflılık vardır. Bunlar bazen düşmanın veremeyeceği zararı kendi pratikleriyle vermekte, mücadelenin sekteye uğramasına yol açabilmektedir.

Partiden uzaklaşmak, ülkemiz koşullarında bütün toplumsal ve ulusal sorunların devrimci çözümünden uzaklaşmaktır. Günümüzde Kürdistan sorunu PKK ile bütünleşmiş, birbirini tamamlayan; biri olmaksızın ötekinin anılamayacağı bir düzey kazanmıştır. PKK'den uzaklaşan, sorunun çözümünden uzaklaşır. PKK dışında yurtseverliğini ilan eden sahtekar bir yalancı olur. Yurtseverlik, devrimcilik, halkçılık, toplumun devrimci-demokratik gelişimine eğer ciddi bir katkı sunuyor, anti-demokratik engelleri ortadan kaldırıyor, bugünkü mücadeleyi ilkeselleştiriyorsa gerçekçidir. Bunun dışındaki söylemlerin tümü içi doldurulamayacak boş laflardır. Boş söylemler, yazıp çizmeler, masa başı devrimcilikleri, hariçten gazel okumalar, halktan ve silahlı mücadeleden kopuk arayışlar, sahte ve kof manevralardan başka bir şey değildir.

Kendilerini devrimci ortamın dışına

> ***"Partiden uzaklaşmak, ülkemiz koşullarında bütün toplumsal ve ulusal sorunların devrimci çözümünden uzaklaşmaktır. Günümüzde Kürdistan sorunu PKK ile bütünleşmiş, birbirini tamamlayan; biri olmaksızın ötekinin anılamayacağı bir düzey kazanmıştır. PKK'den uzaklaşan, sorunun çözümünden uzaklaşır. PKK dışında yurtseverliğini ilan eden sahtekar bir yalancı olur."***

atarak "gerçek parti temsilcisi" kesilen, yurtsever-devrimci olduğunu iddia edenler; mevcut ülke ve halk gerçekliğimiz karşısında ikiyüzlü davranan riyakar mücadele kaçkınlarıdır. Kendilerine ya-

> **"Kendilerini devrimci ortamın dışına atarak 'gerçek parti temsilcisi' kesilen, yurtsever devrimci olduğunu iddia edenler; mevcut ülke ve halk gerçekliğimiz karşısında iki yüzlü davranan riyakar mücadele kaçkınlarıdır. Kendilerine yakıştırdıkları ün-şan ne olursa olsun gerçekçi değildir."**

kıştırdıkları ün-şan ne olursa olsun gerçekçi değildir. Halkın her gün acı çekerek şehitler verecek, sen yıllardır parti ortamında yöneticilik dahil her işi yapacaksın, sonra da doğrultuya gelmeyip kendini yere atacaksın. Kitleden, sorun ve sorumluluklardan kaçacaksın. Sonra da buna "partiyi temsil" diyeceksin. Hizip başı gibi hareket ederek, yanına 5-10 kişiyi çekeceksin, bölgeciliği, yerelciliği; kişilik zaaflarını kullanarak onları da kendine benzeteceksin, buna "parti kaygısı" diyeceksin. Bu durum savaş cephesinde yoldaşlarını terk edip düşmana sığınan, sonra da bunu "parti kaygısıyla" yaptığını iddia eden bir densizin tavrına benzer. Zira Başkan APO'nun onca çözümleme, değerlendirme ve perspektifine rağmen bu yapılıyorsa, bunda bilinçsizlik aramak, objektif tutum olarak tanımlayıp geçiştirmek mümkün değildir. Niyet ne olursa olsun sonuç itibariyle sergilenen pratik örgütlü yapıyı dağıtma, kafa bulandırma ve bulanık suda balık avlama pratiğidir.

PKK milyonları bir arada tutan bir öncüdür. Milyonları ayağa kaldıran ve savaştıran bir harekettir. 3-5 üyesi düşman kontrolünün en yoğun olduğu bir alanda bile bir araya gelemiyor; sorun ve sorumlulukları paylaşmaktan kaçınıyor, kariyerist, bencil, grupçu özelliklerine parti ortamını alet etmek istiyorsa, hatta cezaevlerinde ayrı koğuşlar açtırıyorsa, bunun partililikle ne oranda bağdaştığı açıktır. Bu, kontraların yapamadığını devrimcilik ve parti adına hem de saflarımızda yapmaktır.

Düşman direkt kendi ismiyle, kendi örgütleriyle saflarımıza sızarak açık tahribat yaratamazken, bu tür unsurlar kişisel hırsları yüzünden birçok parti değerini, ilişkisini heder etmekte, kişisel kariyerleri uğruna yıpratmakta, moral bozukluğu yaratmakta, partiden uzaklaştırmakta, kafasını çelişkilerle doldurmaktadır. Ve bunu da çok doğal bir şeymiş gibi görmektedir.

Doğruysan, parti doğrusunu en iyi temsil ediyorsan, ortamda gereklerini yerine getirip, hakkını temsil etmen gerekir. Doğrusunu sonuna kadar kural-kaide ve işleyiş için dayatman gerekir. Bir süre "en doğru benim" der, sonra da sığıntılar gibi bırakıp kaçarsan, o noktadan sonra senin değil "partiyi en iyi ben temsil ediyorum, benim yönetimim doğrudur" demen, konuşma hakkını bile kendinde görmemen gerekir. Çünkü sen partiden en ufak bir şey dahi almamış, verilen emeği kötüye kullanmış bir değer düşmanısın. Parti tarihimizi irdelediğimizde yaşanan bütün tasfiye olaylarının altında yatan ne yazık ki, böylesi gerçekliklerdir. Direkt partiyi hedef alarak saldırmaz ama, dolaylı, tali şeylerle uğraştırır. Daha önce ortaya çıkan tasfiyeciler "en büyük PKK'li benim" diyorlardı. Sonuçta kendilerini yenilemeyenlerin gideceği noktanın düşman olduğu anlaşıldı.

İhanet etmek sadece düşmanla anlaşmak değildir

Yine parti ortamında kendini yaşayan kimi tipler eleştiriye, özeleştiriye gelmedikleri veya zorlandıklarında rahatlıkla "ilişkimi kesiyorum" diyebiliyor.

İlişkilerinin düzeyini belirleme hakkını kendinde gören, ufak bir yetki kaybı veya eleştiri karşısında kendisini çamura atan bu tipler başlangıçta hata, zaaf ve yetmezliklerinin farkında olmadıkları gibi, kendilerini parti doğrultusunda yürüyen en iyi temsilciler olarak görürler ve bu temelde suçlu aramaya başlarlar. Bu suçlu ya komitenin tümüdür, ya da komite içinde görevli birkaç kişidir. Kaçkın, işlediği suçun üstünü bu gerekçeyle örter. Kendisi için bir tatmin noktası, "haklılık" gerekçesi bulur ve buna sonuna kadar sarılır. "Haksızlığa uğradım, bana haksızlık yaptılar, gelişmemin önü tıkandı, beni çekemediler, bilinçli hedef durumuna getirildim" vb. söylemlerle kafa bulandırır.

Varsa sorunu, ortamla ilişkiler içinde ve tanınmış demokratik hakları sonuna kadar kullanarak, haklıysa haklılık ve doğruluğunu savunarak, haksızsa yanlışların bilincine varıp kendisini toparlayarak; yanlış alışkanlık ve düşüncelerini tasfiye edip parti doğrultusuna gelmesi gerekirken, bunun yerine kaçışı yeğliyor. Kendisi yetki sahibi olduğunda bu yetkileri en kötü tarzda kullanan, partinin demokratik yönünü daraltan, yapıya diktatörce yaklaşan, suç-hata karşısında acımasızca davranan, ilişkiyi kesen, gözünü yumarak kararı veren bu kişiler; otorite alanlarının daraldığını, kendilerini istedikleri gibi konuşturamayacaklarını anladıkları anda neden rahatlıkla "ilişkimi kesiyorum" diyebiliyorlar? Bunu yaparken birilerini suçluyor, haksızlığa uğradıklarını, tavırlarının doğru olduğunu söylüyorlar. Ama "bu doğrularını" örgüt ortamında değil, kendini örgüt dışına atarak dile getiriyorlar.

Bırakalım yıllarca parti ortamında kalmış, partinin devrimci kişilik ve ahlak eğitiminden şu veya bu düzeyde nasibini almış, parti örgütlerinde çalışmış, kitleleri yönetmiş; asgari yurtseverlik bilincine varmış bir insan dahi şartlar ne olursa olsun kendini örgüt ortamının dışına atmaz. Bunu yaptığı andan itibaren yurtseverliğinin tartışılır hale geleceğinin bilinciyle hareket eder. Yıllarca örgüt yönetmiş biri "ilişkimi kesiyorum" diyorsa, onun partiye sahip çıkmasından, onu temsil etmesinden söz edilebilir mi? Sorumluluk duyan kişi kendini örgütlü yaşamın dışına atabilir mi? Bu tiplerin örgüt yönetiminde taktiği doğru uyguladıkları ne kadar gerçekçidir? İşleyişe ne kadar sahip çıkmış olabilirler? Anlayışı doğru temelde verdiklerine inanmak mümkün mü? Elbette ki hayır! Partinin açığa çıkardığı büyük düşünen örgüt militanlığı bu olamaz. Kendini ilişkilerin dışına atan olsa olsa parti kültürünü almamış olan sıradan bir zavallıdır. Hiçbir dönem partiyi değil, kendini uygulamıştır. Bu zemin ortadan kalkınca da kendisini yere atmıştır. Üstelik bunu "partiyi temsil" adına yapacak kadar ileri gitmiş, haddini bilmemiştir. Düşmanı yaşadığını, onun politikasının etkisinde olduğunu ve akıntısına kapıldığını fark etmemiştir. Bu tutumuyla konumunun ihanete varacağını görmemiştir.

İhanet etmek, ille de düşmanla anlaşmalı olmak değildir. Bazen bu tür ihanetler bilinçli ihanetten daha çok zarar verebiliyor, tahribatlar yaratabiliyor.

Bu türden pratik sergileyen, örgütlü yaşamla ters düşen tiplere prim veren, zaaflarını onlarda gören, direkt ya da dolaylı sahip çıkma, savunma veya haklı görme tutumları da affedilmezdir. Bu anlayışları teşvik edici olduğundan dolaylı bir tavır içindedir. Ciddi sorumluluk anlayışı olan biri böyle tavırların sahipliğini yapamaz.

Parti ortamında bulunan ve halkın çıkarları için emek veren, çaba sahibi olan herkes yoldaştır. Sonuna kadar sahiplenilir, eğitilip yanlışlıklarından arındırılmaya çalışılır. Ancak, suç kapsamlı tavırlara prim verilerek birey gerçek anlamda sorumluluklarının bilincine varamaz. Bu olsa olsa kendisine tekrar için verilmiş prim olur. Devrim ortamından halkın çıkarları ve partinin anlayışıyla çelişen, onu kendisine benzeştirmeye çalışan, hatta suç işleyen; yaptığı hata ve işlediği suçun karşılığı olduğu bilinmelidir. Doğal partili gibi davranıp, üslup-ahlak, anlayış ve davranışlarında partiyi tanımadığında ve hatta kendi bireysel tutumunu parti tavrı olarak dayattığında, onu bu hastalıklarından arındırıp dönüşüme uğratacak bir yaklaşım gösterilmelidir.

Zor olan yıkmak değil, yapmaktır. Bu, bir eleştiriyi yerinde söylemek, yanlış bir tavrı hak ettiği zaman ve zeminde mahkum etmek, gerektiğinde cezalandırabilmektir. Bu temelde yapmak isteyenle yıkmak isteyen anlayış ve yaklaşımları da ayırt etmek gerekir. Yaklaşımın biçimi, amacı, niteliği ve ne kadar gelişmeye hizmet ettiğine bakmadan "arkadaşın görüşüdür, düşünce özgürlüğü var" diyerek geçiştirmek de doğru değildir. Düşünceleriyle bozuyor mu yoksa toparlıyor mu, bu önemlidir.

Yoldaşlar arasında ayırım olmaz. Hepsi partinin değerleridir. Fakat, halka ve partiye hizmet alanında güçlü olan, doğruyu dayatan, kaygı duyan ve emek yoğunlaşmasına ulaşan tercih edilir. Yoldaşlığı anlamlı kılan ve diğer sınıf özelliklerinden ayıran budur.

En büyük kazanımcılık, hataları, yanlış anlayış ve yaklaşımları uygun platformlarda açık, anlaşılır ve net ifadelerle dile getirmek, isimlendirmekten çekinmemek, karşı tarafta kavrayış yoğunluğunu yaratabilmek ve eğitici olmasını sağlamaktır.

Kimilerinde örgüt bilinci yeterince gelişmediğinden, bir süre örgütü kendileriyle uğraştırsalar da, böyle eğitici bir yaklaşım gösterilip kurallar netleştirilirse kendilerini toparlarlar. Doğru dayatıldıkça ortamda bunların sayısı hızla azalır. Asıl kazanımcılık bu şekilde gelişir.

Parti ortamı rastgele ilişkilerin ve yaşam biçimlerinin sürdürüldüğü, herkesin istediği biçimde yaşayıp, istediği düzeyde ilişki geliştirdiği bir ortam değildir. Parti ortamı savaş ortamıdır. Kararlılık ve sonuç alıcılık ortamıdır. Bu ortamda yer alanın bir savaş örgütünün sahip olduğu özelliklere ulaşması gerektiği bilinmelidir. Tersi tutumları sergileyenler de tavırlarıyla böyle bir ortam içerisinde kalamayacaklarını anlamalıdırlar.

Emek yaratan değerlere sahip çıkmasını bilir

"Yoruldum, dinlenmek istiyorum." İlginç kaçış türlerinden biri de budur. Özdeki zayıflama kendini değişik biçimlerde dışa yansıtabiliyor. Her bireyde zaaflar değişik biçimlerde ve değişik ifadelerle açığa çıkıyor. Bunlardan biri de "yoruldum, biraz kafamı dinlendirmek istiyorum" yaklaşımıdır. Alışılmış olmayan ilginç bir yaklaşım olmakla birlikte zaman zaman bu tür durumlarla da karşılaşıldığı oluyor.

Sorgulamak gerekiyor; ne kadar emek vermiş, ne kadar devrimcileşmiş, kaç örgüt kurmuş, kritik anlarda hangi önemli atılıma öncülük etmiş, kaç insan kazanmış ve bunların ne kadarını yürütmüş vb... sonuçta karşımıza, kof yaşamış, ciddi bir emek harcamamış, ortamda başkalarının emeğiyle geçinmiş, değer yaratma nedir bilmeyen, emeğe saygı duymayan; kendisine olan saygı ve güvenini bile yitirmiş biri çıkar.

Emek vererek değer yaratan, yarattığı değere sahip çıkar. Emek vermeyenler ise dağıtmakta zorlanmazlar. Boş şeyler üzerinde yoğunlaştıklarının onda biri kadar mücadele sorunları üzerinde yoğunlaşmazlar. Bir ortam nasıl yaratılmış, kaç şehidin kanı akıtılmış, ne kadar acılar çekilmiş, bugünlere nasıl ulaşılmış, akıllarından bile geçirmezler. Kendileri üzerinde yoğunlaşan sonra da, "yoruldum dinlenmek istiyorum" ya da "biraz ayrı kalıp kafamı dinleyeceğim" anlayışlarıyla ortaya çıkanlar, içinden geçtiğimiz tarihi süreçten ne kadar ders çıkarmış olabilirler? Böyle bir tavır durup dururken ortaya çıkmış olabilir mi? Tabii ki hayır! Yaşanan sürecin kişilik üzerinde yarattığı etkiler, topluma enjekte edilmiş sömürgeci kültür ve kalıcı izleri söz konusu. Değişik aşamalarda benlik üzerinde yaratılan ağır tahribatlar var. Boş bir hayal dünyası ve kendisini dört duvar arasında sıkıştırmış bir pratik var.

Parti tarihimizde büyük direniş değerleri ve militan ölçüler açığa çıktığı gibi, her türlü çarpık alışkanlık ve bunlara karşı yürütülen mücadeleye de rastlamak mümkündür. Bu, anlayışta özlü bir devrimciliği yakalamayan, kendi içinde kararsızlık ve ikircikliği yaşayan, ortayolcu bir pratik sergileyen, hatta gizli pişmanlığı yaşayan, duygu ve düşüncelerinde devrimle karşı-devrim arasında bocalayan bir kişiliğin yansımasıdır.

İnsan bir emek-değer sürecinden geçer. Büyük ve önemli kazanımlar elde eder. Büyük değerlerin altına imzasını atar. Bu süreçte yorgun düşer; bu yadırganmaz. Gerekirse işleyiş ve anlayış içerisinde kişi dinlenebilir de. Bunu, ahlaka ve yarattığı değere saygılı biçimde yapar. Ama saflarımızda ortaya çıkan bazı anlayışlar bundan oldukça uzaktır. Bu anlayışlar düşünsel ve ruhsal kaçışlarını fiziki kaçışla bütünleştirmektedirler. Yani daha büyük bir katılım için enerji toplama, kendini gözden geçirip yenileme amacıyla değil; dünyasına kapanmayı, ev-bark, kadın-aile gibi bir yaşam tarzına müthiş bir özlem duyarak yapmaktadır.

Düzen bu kişilikler üzerinde resmiyetini muhafaza ettiğinden, özel savaşın basın ve medya eliyle gündeme soktuğu suni odaklar üzerinde ilgisini yoğunlaştırmaktadır. Bunu devrimci sorumluluk ve görevlerde yoğunlaşmaktan üstün tutmaktadır. İkisi arasında tercih sıralamasında, düzen daha çekici gelmektedir. Oysa parti ortamında büyük emeğin sahibi olanlar, büyük değerlere imza atanlar böyle basit ve sıradan bir yaşamı kabullenemezler.

Tersine gerillada, bu kişilikler yük olmuş, kentlerde çalışıyorsa faaliyetlerde yük olmuş, sorumsuz, her şeyi basite alan, birleştirici bir rolü olmayan, hazır olana konan, zora geldimi yan çizen; yakalandığında direnme, halkın değerlerini, ilişkilerini ve devrimci değerlerini koruma, düşmana hiçbir şey teslim etmeme gibi kaygısı olmayan, hatta çoğu zaman düşmandan daha düşman bir pratik içerisine girerek değerlere saldıran, hedef gösterip, imha ettiren tipler daha çok bu tür tutumlara giriyor. Aslında geride sahiplenip koruyacakları ne somut bir değer vardır, ne de geleceğe dönük ciddi hedefleri. Bu durumda olanların kimileri düşmana kaçarak, kimileri de değişik gerekçeler ileri sürerek bu süreci başlatıyorlar. Düşmana malzeme oluşturuyorlar. Devrimin harcı olmaktan kaçarken, düşmanın kapısında paspas olmayı yeğliyorlar.

> **"Parti ortamı savaş ortamıdır. Kararlılık ve sonuç alıcılık ortamıdır. Bu ortamda yer alanın bir savaş örgütünün sahip olduğu özelliklere ulaşması gerektiği bilinmelidir. Tersi tutumları sergileyenler de tavırlarıyla böyle bir ortam içerisinde kalamayacaklarını anlamalıdırlar."**

Parti dışındaki ortam hangi ortamdır? Örgütlü yaşamı terk ediyor. Gittiği yer parti ortamından daha ileri bir statüde mi? Hayır! O zaman bu, açık bir düşmana sığınmadır. Netleşmeyen ki-

şilik özelliklerinin ürünüdür. Devrimin kapısında olmaktansa karşı-devrimin kapısında olmayı tercih etmektir. Nitekim zindandan çıkan, bu hastalığı taşıyanlardan bazıları giderek kurduğu imkanların üzerine oturdular. Ve hatta kimileri dışarı çıktıklarında tanınmış mafya ve faşist parlamenterlerin korumalığını yapacak kadar alçaldılar.

Buna "kendini yaşama" da diyebiliriz. Kimi olanaklara sahip olmayı her şeyden üstün tutmak yaklaşımıyla sıradan ve basit yaşamanın zirvesine çıkarlar. Mide ve boğaz sorunlarından dolayı özerk yaşamak isterler. Yıllardan beri özlemle yanıp tutuştuğu "özel" şeylere kavuşmanın sevinciyle hayvanlaşma derekesine inerler.

> ***"Yapımızda oturmuş genel bir anlayış vardır: 'Biçim önemli değil, önemli olan özdür' denilir ve birçok şey geçiştirilir Oysa biçim özün aynasıdır. Özü zayıf olanın çabası yetersiz, katılımı düşük olur. Biçim fazla abartılacak bir durum olmamakla birlikte, düşüncenin davranışa yön verdiği bir gerçektir. Düşünce, insan doğasının pratik olgularından çıkar ve davranışa biçim verir."***

Bir örnek: Yıllarca ortamımızda kalıyor. Sonra köşesine oturuyor, sorun olmuyor ve herkesle yürüyor. Efendi, ağırbaşlı bir görünüm oluşturuyor. Herkes kendisine değer veriyor, direnişçi özellikleri de var ama, sorunların içine girmiyor. Direkt muhatap olmuyor. Eğitici faaliyeti sınırlı. Kimseyi fazla eleştirmiyor. Sorunların dışında kaldığı için de doğal olarak fazla eleştiri almıyor. En ciddi örgütsel sorunların yaşandığı dönemlerde bile toparlayıcı bir faaliyetine tanık olunmuyor. Yıllarca bu durum devam ediyor. Toplantıları çekip çeviremiyor. Sorunların üzerine gidemiyor ve tıkanıyor. Birkaç eleştiri aldı diye dünyası kararıyor. Kişileri kafaya takıyor. Görevden kaçıyor. Üstlendiği görevi bırakıyor. Buna rağmen içten içe kin ve tepkisi devam ediyor. Yoğun bir iç hesaplaşma süreci yaşıyor ve iyice köşesine çekiliyor. Her fırsatta ilgili örgütü hedef alıyor. Buna rağmen üzerine herhangi bir şekilde gidilmiyor. Fakat toplantıda durumu yapı tarafından eleştiriliyor. Bunun karşısında iyice büzülüyor. Ve sonuçta niyetini açıklıyor. "Biraz kafamı dinleyeceğim, başka yerde kalmak istiyorum" diyor ve ayrılıp gidebiliyor.

Böyle bir kişiliğin ne kadar örgüt kaygısı taşıdığı, ne kadar emeğe anlam kazandıracağı ve sahipleneceği açıktır. Örgüt militanı olma, militan özellikleri kazanma ve toparlayıcı bir pratik sergileme beklenebilir mi bu kişilikten?

Davada özlü ve samimi olmayanlar, uzun vadeli düşünmeyenler, değişik biçimlerde olsa da bu akibete uğrarlar, Bu nedenle özlü katılımdan, devrimcileşmeden ve parti ölçülerine ulaşmayı amaç edinme gerekliliğinden söz ediyoruz.

Örneğin birçok cezaevinde bunlara ayrılan özel koğuş ve bölümler var. "Bağımsız" vb. geçinenlerle birlikte hiç de azımsanmayacak sayıyı oluştururlar. Devlet bunları devrimcilere karşı kullanmaktan geri kalmamaktadır. Aileleri devreye koyarak, bazı telkinlerde bulunarak, itirafçılaştırma, ajanlaştırma çabalarının yanında, bu tür yaşam biçimini teşvik etmeye çalışmaktadır. Devrimci örgüt ortamından kopan her bireyin, kendi etki alanına girdiğini ve istediği şekilde yönlendirebileceğini bilmektedir.

Saflardan kaçmak düşmana koşmaktır

Kişilik sorunu sonuçta bireyin toplumda edindiği kültür ve onun şekillendirdiği ruhsal-psikolojik durumdur. İçinde yaşadığı ilişkiler (burjuva, feodal vs.) bireyin yaşamını etkisi altına alan bir atmosfer oluşturur. Bu atmosferde şekillenen bireyin düşünce ve davranışlar, etkisinde kaldığı sınıfın kendine özgün karakterlerini kazanır. İdeolojik-ruhsal planda o sınıfı yaşar. Devrimcilik, eski kişiliğin öldürülmesi, yerine özgürleştirilmiş kişiliğin konulmasıdır. Proletaryanın ideolojik-politik hattına girmek, sosyalist bir kişilik kazanmak; eski sınıf özelliklerini söküp atmaktan geçer. Buna "sınıf intiharı" denir. Bu intiharı gerçekleştirenler, ulusal-toplumsal sorunların çözümünde en ileri katkıda bulunabilir, öncülük görevini yerine getirebilir ve ulusal kurtuluş mücadelesinin birer dişlisine dönüşebilirler. Beceremeyenler ise devrimle karşı-devrim arasında bocalayıp dururlar. Belli bir süre kararsız kaldıktan sonra, dönüşemedikleri oranda düşmanda, dönüştükleri oranda da devrimde karar kılarlar.

Kaçkınların durumu da bununla bağlantılıdır. Değişik sınıf ve tabakalardan yığınla insan saflara akın eder. Bunlar içinde, feodal kültür ve kişilik sahibi olanlar, köylü özellikler taşıyanlar, küçük- burjuvalar, lümpenler ve çeşitli katmanlardan insanlar vardır. Bunlar geldikleri toplumsal ortamın bütün özelliklerini parti saflarına da taşırlar. Orada yaşam biçimi haline getirmeye çalışırlar. Bu anlamda değişik kişiliklerle mücadele sorunu "parti içi sınıf mücadelesi" sorunu olarak netlik kazanır. Saflara gelen her bireyin öncelikle eğitime ihtiyaç duyması bundandır.

Kimi örgüt birimleri saflara gelen herkesi "hazır kadro" olarak görüyor ve değerlendiriyor. Doğru ve eğitici bir yaklaşımın içine girmiyor. Bu durum, kişinin kendisine yanılgılı yaklaşmasına, yeterli görmesine ve dönüşümde ayak diretmesine yol açıyor. Partili özellikler kazanma yerine, kendi sınıf özelliklerini rahatlıkla "demokrasi" adı altında yerleştirmeye çalışıyor. Kısa zamanda saygı, sevgi, emek ve değer anlayışında ciddi aşınmalar yaşanıyor. Böyle bir ortamda ölçüler karışıyor. Devrimcileşmeyen her özellik geçen zaman içinde partinin karşısına dikilen, doğrultuya karşı çıkan bir sorun yumağına dönüşüyor.

Safları terk eden hiç kimse gerçek bir partili değildir. Yükselişi ucuz olmuş, partinin kültüründen nasibini almamıştır. Formalite düzeyde ayak uydurmuş ya da kariyer edinmek için bazı konularda kendisini frenlemişse bile, özünde eski sınıfın bütün uzlaşmacı-ihanete açık nitelikleriyle yaşamıştır.

> ***"Özgürleştirilmiş irade sıradan yenilgileri kabullenemez. Tam tersine sıradanlaştırılmış, onursal yönü deforme edilmiş toplumsal kişilik özelliklerini deşifre ederek savaş açar ve yeni, özgür toplumsal kişilikler yaratma mücadelesi başlatır. Kendini ihanete kapattığı gibi toplumun potansiyel düşman özellikleriyle çatışır."***

Kürdistan'da feodal kişilik gericiliğin kalesidir. Sömürgeciliğin en büyük dayanağını oluşturmaktadır. Orta sınıflar da aynı durumdadırlar. Küçük-burjuvazi kaypaklığın doruğunu oluşturur. Lümpen kesim ise devrimcileşmediği oranda düzenin bütün kirli işlerinde kullandığı bir tabakadır.

Elbette parti kitleselleşiyor, ulusal kurtuluş cephesine ulaşıyor ve orduladşıyor. Bu süreç içinde değişik kişilik yapılarını dönüştürüyor. Yurtseverlik bilinci çok ciddi bir dönüşümü ifade ediyor. Nitekim sömürgecilikle savaş şeklinde somutlaşıyor. Yurtseverleşemeyen, maceracı katılan, ortamı kişisel zevklerini tatmin edeceği bir alan olarak gören, kendisini toplum karşısında kanıtlayıp kenara çekilmek isteyen, toplumun tanınmaz hale getirdiği kişiler ise düşmanla uzlaşmayı tercih ediyor. Kaçkınlık bunların en belirgin özelliği oluyor. Bu kişilikler, kendilerini partiye açık hale getirmediklerinden, her türlü komplo, dedikodu, düşürme, ayak kaydırma, kulisçilik ve dağıtıcılığa da yatkındırlar. Saflardan kaçanlar, kendilerini özel savaşa teslim edenler işte bu tip, sorumluluk duymayan, kaygı taşımayanlardır. Bunlar saflardayken biçimde devrime, özünde düşmana hizmet eden, düşmanı yaşayan tiplerdir.

Özlü bir yurtseverliğe ulaşan hiç kimse, halkını düşmana terk ederek kaçmaz. Zaten saflardan kaçanlar, ahlaki çöküntüyü en ileri düzeyde yansıtan, ruhsal olarak ölmüş, sağlıklı ve doğru değerlendirme yetisini yitirmiş kişilerdir. Dünyaya daracık ufuklarıyla bakarlar. Devrimin geniş ufkunu yakalayamadıkları sürece böyle bir tehlikeyi potansiyel olarak taşırlar.

Feodal gururu olan bir insan bile, saflarda yer alıp bir kez söz verdi mi ölür ama, düşmana gitmez. "Verilmiş sözüm var" der. Oysa kaçkın özellikte olanlar günde on kez söz verir, birkaç dakika içinde bozarlar.

Partinin bir üslubu, hitabeti ve resmiyeti vardır. Parti tarzı ve yaklaşımıyla çelişen her yaklaşım kazandırmaktan çok kaybettirir. Bu nedenle düzensizlik, küçük-burjuva eşitlikçi yaklaşım, herkesin kendisinde aynı hakları bulması, bazı yetmezliklerin prim bulmasına ve ayakta kalmasına hizmet eden yaklaşımlardır. Her birey ilişkilerini belli bir resmiyet ve ciddiyet temelinde terbiye ederse, partinin sarsıcı gelişmeleri karşısında yanlış anlayışlar varlığını koruyamaz. Kendini gizleyecek zeminden yoksun kalır ve çabuk açığa vurur. Bunların doğru anlayış temelinde eğitilerek kazandırılmaları daha kolay olur. Her yoldaş, büyük bir sorumluluk duyarak rolünü oynamalı, parti silahını kokuşmuş düşman kişiliğini öldürmekte kullanmalıdır. Başka türden yaklaşımlar kazandırmaktan çok kaybettirir.

Doğrular esas alınmalıdır

Sorumlu yaklaşım, hata ve yetmezlikler karşısında kazanımcı olmayı amaçlar. Bütün eğitim, çözümleme ve eleştirilerin temelinde bu vardır. Kazanmak için, kişiliğe sosyalist özün kazandırılması gerekir. Böylece öz ile biçim arasında bir denge oluşur. Kişinin özü ile sözü, düşüncesiyle davranışı uyum içinde gelişir.

Öz ve biçim birbirini tamamlayan olgulardır. Öz ne ise yansımasını biçimde bulacaktır. Yapımızda oturmuş genel bir anlayış vardır: "Biçim önemli değil, önemli olan özdür" denilir ve birçok şey geçiştirilir. Oysa biçim özün aynasıdır. Özü zayıf olanın çabası yetersiz, katılımı düşük olur. Biçim fazla abartılacak bir durum olmamakla birlikte, düşüncenin davranışa yön verdiği bir gerçektir. Düşünce, insan doğasının pratik olgularından çıkar ve davranışa biçim verir.

En büyük sorumluluk eleştirilerle, eğitimle hitap edilene doğru bir öz kazandırmaktır. Özlü olan; sorgulayan ve araştırıp-inceleyerek doğruya ulaşmayı başarandır. Biçimsel bazı yaklaşımlarla, yanlışların üzeri örtülerek, öz kazandırılmaksızın biçimi kurtarmaya çalışmakla kazanım olmaz, "kazanımcı oluyorum" adı altında anlayış ve işleyişten taviz vererek kimse kazanılamaz. "Kazanılsa" bile bu partili bir kazanım olmaz. Yanlış anlayışların, ortasınıfın kazanımı olur.

Bu tür yaklaşımlar, hareketi güçlendirmek yerine aşındırır. Dağılmaya, bozulmaya, başı bozuk yaşamaya yatkın bireyi kötü etkiler. Bir kişiyi kazandığımızı sanarken onlarca kişiyi kaybederiz. Kurtulmak isteyeni kurtaralım, ama atılması gereken de atılmalıdır. Bünyeye giren bir ur zamanında koparılıp atılmazsa, büyüyerek zamanla bünyeyi öldürür. Devrim ortamı da böyledir. Kazanılacak insan vardır, atılacak insan vardır. Kararda, düşüncede net olunmalı, anlayış ikircıksız dayatılabilmelidir.

Saflarda olup hiçbir siyasi kaygı taşımayanlar da vardır. Siyasi düşünmeyen biriyle iş yürür mü? Öyle biri kendini ve çevresini dönüştürebilir mi? Eğitime ilgi duymayan, eğitimi angarya gören anlayışlar var. Parti ölçüleri, yurtseverlik anlayışı net olmazsa her türlü çözülme, tasfiye bu yapılardan çıkar. Dolayısıyla kazanımcılık tek kelimeyle devrim lehine kazanımcılık olmalıdır. Bunun dışındaki kazanımcılık türlerini bölgeci, yerelci, kafa-kolcu, ahbap-çavuşça kabul etmek gerekir. Partiden ve ilkelerden taviz vermek, değerleri aşındırmaktır. Bunun da kabul edilmemesi gerekir. Kazanmak, sadece bir arada tutmak değildir. Özünde duygu, düşünce ve eylem ortaklığına ulaşmaktır. Bu da benzer kaygıları taşımak, coşku, sevinci paylaşmak ve aynı amaçlar doğrultusunda yoğunlaşmaktır.

Kaçan biri anlık da olsa ruhsal olarak yapıdan kopmuştur. En açık tanımıyla kaybedilmiştir. Bu tavır anlık bir kararın ürünü olmaz. Belli bir hesap yapılmış, düşündüp taşınılmıştır. Biçimi ve türü ne olursa olsun yapıdan kopmuştur. Bir kutuptan uzaklaşmış, diğer kutuba yaklaşmıştır. İlkesiz yaklaşanlar bu durumu göremezler.

Rastgele birlik her yerde vardır. Köy kahveleri, pazar yerleri, futbol tribünleri, her çeşit insanı bir araya getiren yerlerdir. Ancak bunlar arasında ortak duygu ve düşünce, ortak kaygı ve tasa, ortak amaç ve hedeflerden söz edilemez. Devrimci birlik, böyle birliklerle kıyaslanamaz. Kahvede birinin canı sıkılır kalkıp başka yere gider. Onu bir yere bağlayacak neden yoktur. İstediği zaman terk eder, istediği zaman döner. Eğer kazanımcılık bir çay hatırına aynı masayı paylaşmak değilse, devrimci kazanımcılık kişilik zaafları ile mücadele etmektir.

Kazanıyorum adı altında ilke ve işleyişi sulandırmak, resmiyet ve hiyerarşiyi bir tarafa bırakmak, her türlü tavizi vererek birilerini ortamda tutmak; kötü örnek oluşturmak ve birçok kişiyi kaybetmektir. Böyle bir yaklaşım, ortamda bulunan az veya çok zaaflı kişilerin benzer zaaflarını okşamaya ve onlara da zemin sunmaya yarar.

Kuralli olanla kuralsızı, özlü olanla kaypağı, emek verenle asalağı aynı kefeye koymak doğru bir yaklaşım değildir. Kazanılacak insan vardır, kazanılmayacak insan vardır. Kimi çok sıradan nedenlerle de parti ortamında bulundurulur, ama durumu göz önünde tutularak dönüşme yönünde küçük de olsa umut vaat eden insanlar olacaktır. Ancak ilkeli, disiplinli ve kararlı yaşamdan en ufak bir taviz vermeyerek.

Kimi yoldaşlar iyi niyetli de olabilir, kazanımcı olayım düşüncesiyle suçu görmezden gelme veya kimilerinde adeta kendi zaaflarına zemin arama, hatta zaafını başkasında dillendirme tutumları "kazanımcılık" adı altında gelişebiliyor. Kazanmak, mücadeleye ivme katıyorsa, verilen emek, sarfedilen sözler bir işe yarıyorsa anlam bulur. Bunun dışındaki yaklaşımlar bozgunculuğu teşvik etmek, suça prim vermek ve işleyişi belirsizleştirmektir.

Elbette ufak bir kurtarma umudu varsa bu umut sonuna kadar değerlendirilir. Bilinçsizliğinden yanlışlara düşene yardım edilir. Eksiklikleri giderilir. Maddi, manevi destek sağlanır. Gerekli esneklik gelişme eğilimi olanlara gösterilir. Fakat sergilenen tavır ve kişilik özellikleri net şekilde isimlendirilerek. Yanlışı mahkum edilerek bu yapılır. Kaçkına "kaçkın", hizipçiye "hizipçi", bozguncuya "bozguncu", ihanetçiye "ihanetçi" dememek kazanımcılık değildir. Kişi işlediği suçu, içine girdiği tavrı kavramalıdır. Bunun nereye götürebileceğini bilince çıkarmalıdır. Bir kişiyi kazanıyorum derken birçok kişiyi feda etmek en kötüsünden kaybetmektir.

Suç, onun karşıtı cezayla vardır. Halka, şehitlere, değerlere karşı işlenen her suç yaptırımda anlam bulmalıdır. Bunun biçimi, tarzı, ağır ya da hafif olması, duruma ve işlenen suçun niteliğine göre değişir. Önemli olan düşüncede kavram netliğine ulaşmaktır. Ceza aynı zamanda bir eğitim olayıdır. Ders çıkarılması gereken bir durumdur.

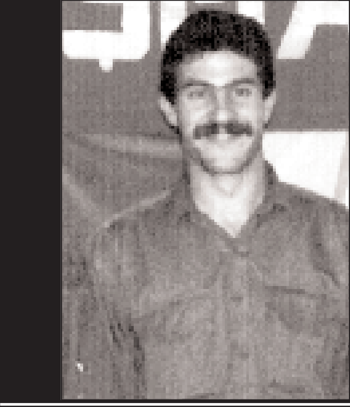
Her yoldaşın bu tür tutumlar karşısında zihni berrak, düşünceleri açık, ikircıksiz ve net olmalıdır. "Benim düşüncem" türünden parti demokrasisini kötüye kullanan, sorunları yuvarlaklaştırıp belirsizleştiren anlayışlar karşısında ciddi bir mücadele yürütülmelidir. Zaaflar örtülerek kazanılan kimse yoktur. Kaybedilenler vardır. Mücadele pratiğimiz bu konuda fazlasıyla öğreticidir. Mücadeleyi terk eden yoldaş olamaz. Hatasının farkına varır ve ağır suç işlemeden geri dönerse o ayrı bir değerlendirme konusudur. Kaçanın "dönüşü" üzerine "kazanma" teorileri oluşturmak gerçekçi değildir. Bu konuda herhangi bir güvence de yoktur.

Özgürleştirilmiş irade sıradan yanılgıları kabullenmez

Sömürgeciliğin en tehlikelisi beyinsel olanıdır. Beyinsel sömürgeciliğin kurumlaştırılmasının, ezilen halklar tarafından kanıksanır duruma getirilmesi köleliğin en kötü biçimde yaşatılmasıdır. Kürdistan toplumu da ulusal kurtuluş sürecine kadar en kötü biçimde bunu yaşamaktaydı. Ulusal kurtuluş mücadelesi dirilişi sağladı fakat, sömürgeci etkiler tamamiyle silinip atılmış değildir. Yoğun biçimde başkalaşıma uğramış halkların tümünde bu sorunlar belli bir süre devam eder. Devrimci faaliyetler yürütülürken bile, beynin yarısı devrime, halka ve partiye çalışırken, diğer yarısı düzene açıktır. Ruhunda, eyleminde, hitabetinde düzenle devrimi çatıştırmak durumundadır. Bu zindanlar için bir kat daha geçerlidir. Bu alanlar "-özel" ve "hassas" yerlerdir. Bireylerin düzenden etkilenme koşulları her zaman vardır. Potansiyel bir tehlike devamlı söz konusudur. Çünkü zindanlarda en büyük silah iradedir. Ve iradesi zayıf olanların etkilenmesi kolaydır.

Bunun kaynağında da fiilen partiye bir katılım olsa da, ruhsal ve düşünsel planda bütünleşme yetersizliği yatmaktadır. Çoğu kez bu durum vurulması

Devamı 31. sayfada

KAHROLSUN İHANET!

Mordem hevalin anıları

11 Şubat 1994

Köylere giriş çıkışımız devam ediyor. Düşman bütün köylere tekrar silah almaları için yoğun baskı uyguluyor. Köylülerden aldığımız bilgilere göre düşman ulaşamadığımız köylere daha fazla baskı yapıyor. Her gün köylüleri köy meydanında toplayarak onları silah almaları için yoğun baskı ve işkenceden geçiriyor. Gittiğimiz çevrede bulunan köylerin hemen hepsi bizden yardım istiyordu. Aslında silah almayacaklar. Eğer biraz düşmana karşı direnebilseler düşman da onlara silah vermek istemeyecektir. Ama gözleri hâlâ silah almakta. Bu silahları bize karşı kullanmak için değil de, çetecilik maaşından yararlanmak için alıyorlar. Çeteciliğin başlamasından sonra hepsi geçmişte uğraştıkları işlerini bırakmışlar. Çevre köylerde tarım ve hayvancılıkla uğraşan çok az sayıda insan var. Öylesine uyuşuk olmuşlar ki, hiçbiri çalışmak istemiyor. Kanımızın üzerinde yaşamak onların hoşuna gidiyor. Elbette bunlara lünün evinin ışıkları da yanıyordu. Kapıyı çaldık ve kapıya evin kadını çıktı. Önce korktu, ama yine de bizi içeriye aldı. Evde yanan sobanın ısısı iyi geldi. Karda her tarafımız sırılsıklam olmuştu. Evin erkeğine bütün köylüleri çağırmasını ve biraz konuşmak istediğimizi söyledim. Bunun üzerine adam gitti. Yarım saat sonra odanın içi köylülerle doldu. Daha önce her gelişimizde köyden kaçanlar bile bu sefer yanımıza geldiler. Gerçi isteseler de kaçamazlardı. Her taraf kardı nereye gideceklerdi. Bize selam verişlerinden bile tepkileri laşılıyordu konuşmaları.

Bütün köylüler kendilerine haksızlık yaptığımızı, öfke içinde olduklarını dile getiriyorlardı. Biz de bunun tek nedeninin kendileri olduğunu, askerlerle birlikte operasyona çıktıklarını, silah bırakmamakta direttiklerini belirttik. Artık silah bırakmalarını ve ancak böyle olursa aramızdaki ilişkilerin düzelebileceğini söyledik. Onlar da bunu istiyorlardı. Artık bizimle karşı karşıya gelmek istemiyorlardı. Bir daha silah almayacaklarını, ama düşmanın baskı yaptığını belirttiler. Bunun için kendilerine yardımcı olmaler de bunu olumlu karşıladılar. Bunun üzerine köyden mutlu bir şekilde ayrılarak kampımıza döndük. Durumu arkadaşlara anlattık, onlar da çok olumlu karşıladılar. Eğitimle pratik bir arada yürütülünce daha iyi oluyor. Pratikten, halktan uzak kalmıyoruz. Pratiğin sıcaklığını her zaman yaşıyoruz. Böyle olunca eğitim daha da çekicileşiyor ve anlaşılıyor.

22 Şubat 1994

Benim için anlamı çok büyük olan bir gün daha yaşıyorum. Evet bugün Sertaç hevalin şahadetinin ikinci yıldönümü. Tam iki yıl önce bugün Dersim dağlarında Sertaç heval Kürdistanlaştı. Anısı yolumuzu aydınlatan sürekli bir meşaledir!

Ülkemizin kurtuluşa gittiği bu dönemde sizlerle her geçen gün zafere daha da yaklaşıyoruz. Bütün şehitlerimize vereceğimiz en anlamlı karşılık bağımsızlık savaşını yükselterek özgür bir parça vatan toprağını elde etmektir. 1994 savaş yılında bunu gerçekleştirmek için amansız yükleneceğiz.

Ali Abbas hevali bir kardeş olarak değil, bir heval olarak nasıl anlatacağımı bilemiyorum. O düşüncelerinden, ideolojisinden, halkına olan sevgisinden ve ülkesine özleminden dolayı birçok zorluk çekti. Zorluklar karşısında hiçbir zaman yıkılmadı. Büyük çabalar sonrası nihayet dağların doruklarına çıkmayı başardı. Ben O'nun kadar dağları, halkı seven kimse görmedim, büyük bir tutkuyla dağlara ve halka bağlıydı. O'nun ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanışması seksenli yılların başlarına dayanır. O zamanlar bizler daha küçüktük. O, şehirde okuyordu. Köye geldiğinde her seferinde değişik kitaplar getiriyordu. Çayırlarda, dağlarda kitap okumayı severdi. Bütün köy halkı, çocuğundan yaşlısına kadar hepsi Ali Abbas hevali severdi. O da hepsine büyük değer verirdi. Halkın bir dediğini iki etmezdi.

Liseyi bitirdiğinde üniversite sınavlarına girmek için Mersin'e gitti. Hepimiz O'nun sınavları kazanacağını düşünüyorduk. Yıl 1985'ti. Ama Ali Abbas heval sınava girmemiş saflara katılmak için yola koyulmuştu. İçlerinden biri kaçıp düşmana haber vermiş, bunun üzerine yakalanmıştı. Hepimiz O'nun eve dönmesini beklerken bir gün televizyonda "bir grup teröristin" yakalandığını haberlerden izledik. Televizyonda Ali Abbas hevali de gösterdiler. Fakat sorgulamada ağzından hiçbir şey alamamışlardı. Hep direnmişti. Düşman O'na bir şeyler söylettiremeyeceğini anlayınca da üç ay sonra serbest bıraktı. Eve geldiğinde bir deri, bir kemik kalmıştı. O hiçbir şeye üzülmüyordu. Üzüldüğü ve kabul edemediği şey içlerinden birinin ihanetçi çıkmasıydı. Ama yılmadı, yine mücadelesine kaldığı yerden devam etmekte kararlıydı, şimdi düşmana karşı daha hırslıydı.

Ankara'da üniversite yaşamına başladı. Artık orada çalışmalarını yürütüyordu. Tatillerde eve geldiğinde bizi de eğitmeye çalışırdı. Bütün arkadaş çevresi, Ali Abbas heval eve geldiğinde hep O'nun yanındaydı. Zaten kendisi de bütün zamanını arkadaşlarına ayırıyordu. Bazen Kezban Ana ve Ali Baba

Bunlardaki bu manevra kabiliyeti kendisine siyasetçiyim diyenlere papucu ters giydirir. Bizimle, KDP'yle ve TC'yle bir arada geçiniyorlar. Herbirisine karşı bir hat tutturuyorlar. Yerine ve zamanına göre herkese gereken yardımı yaparak veya tavır alarak kendilerini yaşatmaya çalışıyorlar. Öylesine bir manevraya sahipler ki, üç güçle de güllük gülistanlık geçiniyorlar.

izin vermeyeceğiz. Hiç kimse Kürdistan'da açlıktan ölmemiştir. Hele hele Kürdistan gibi bir ülkede taşını işletsen altın elde edersin.

İki gün önce bir grup arkadaşla Bedow köyüne gittik. Bu köyün daha önce koyunlarına el koymuştuk. Bu eylemden sonra silahlarını bırakmayanlar köyü terk etmişlerdi. Silahlarını bırakanlar ise köyde kalmışlardı. Hemen hemen bütün çevre köylere girmiş, sadece bu köye girmemiştik. Bunun üzerine arkadaşlar köye gitmemizi söylediler. Herki köyünün altına kadar geldiğimizde kar dollarda henüz yoktu. Herki'nin içinden geçerek Bedow yoluna girdiğimizde ise kar diz boyuydu. Hemen Çarçella'nın soğuğu kendisini hissettiriyordu.

Köye dikkatli ve sessiz bir şekilde girmemiz gerekiyordu. Arkadaşları uyardım, çünkü bu köyün bize tepkisi vardı. Tepkilerini bize karşı silah kullanarak açığa vurabilirlerdi. Köyün içine girdiğimizde birkaç evin ışığı yanıyordu. Daha önce evine gittiğimiz bir köybelli oluyordu. Birbirimizi sorma fırsatı bulmadan her biri bir taraftan yakınmaya başladı. Köylülerin ağızları, bir açıldı mı durmak nedir bilmiyor. Üstelik hepsi birden konuşunca ortalık adeta bir pazar yerine dönüyordu. Ne onlar istediklerini anlatabiliyorlardı, ne de biz onları anlayabiliyorduk. Bunun üzerine hepsini susturdum. Sırayla tek tek konuşmalarını, biri konuştuğu zaman diğerlerinin dinlemesini ve herkesin sırasını bekleyip öyle konuşmasını söyledim. Bunun üzerine tek tek konuşmaya başladılar. Gerçi bazıları, yine kuralsızlık yapıyorlardı ama, şimdi daha iyi anmız gerektiğini söylediler. Biz de her türlü yardımı sonuna kadar sunacağımızı belirttik. Ayrıca köylüler kendi aralarında bir heyet seçerek karargahta bulunan arkadaşlarla görüşmek istediklerini belirttiler. Aynı talep daha önce Herki köyünden de gelmişti. Biz de durumu arkadaşlara ileteceğimizi ve istiyorlarsa gelip görüşebileceklerini belirttik.

Gece geç saatlere kadar köyde kaldık. Köylülerle aramızdaki pürüzleri kaldırmanın ilk adımı olumlu geçiyordu. Demek ki sorunların üzerine gidince birçok şey halloluyordu. Köyden ayrılırken tekrar geleceğimizi belirttik, köylü-

Birbirimizi sorma fırsatı bulmadan her biri bir taraftan yakınmaya başladı. Köylülerin ağızları, bir açıldı mı durmak nedir bilmiyor. Üstelik hepsi birden konuşunca ortalık adeta bir pazar yerine dönüyordu. Ne onlar istediklerini anlatabiliyorlardı, ne de biz onları anlayabiliyorduk.

tepkilerini dile getiriyorlardı: "Sen bizim yanımıza mı geldin, yoksa arkadaşlarının yanına mı? Bize de biraz zamanını ayır. Biz de seni çok özledik. Eğer arkadaşların senden ayrılamıyorlarsa, hepsi bize gelsinler" diyorlardı. Evet bizim özlediğimizden belki de daha fazla arkadaşları O'nu özlüyordu. Herkes O'nu çok seviyordu. O'nun mücadeleyle ilgilendiğini de biliyorlardı. Kısa sürede bütün arkadaşlarını örgütlemişti. Ben Ali Abbas hevalin evden hiç ayrılmasını istemiyordum. Hep yanımda kalsın diyordum. O benim hiçbir zaman kardeşim olmadı, hep arkadaşım oldu. O'na olan saygımdan dolayı karşısında rahat konuşamıyordum. Ama O bana öyle bir değer veriyordu ki, bazen bu kadar değeri hak etmediğimi düşünüyordum. Sadece bana değil, herkese

değer veriyordu.

Ali Abbas heval gerillaya gitmeden önce son defa geldiğinde artık yüzünde gerillaya gideceği okunuyordu. Dağları öylesine özlemişti ki bir an önce dağlara çıkıp yüreğinde yanan ateşi söndürmek istiyordu. Hep başkalarını o yüce dağlara yollamıştı. Artık dağlara çıkma sırasının kendisine geldiğini biliyordu. Sevdası yüzünden okunuyordu. Artık sevdiği, değer verdiği halkı ve vatanı için dağların doruklarında savaşacaktı. Ve 1991 yılında sevdasını hırçın

Birçoğunun ikiden fazla evliliği var, bazılarının dörde beşe kadar çıkıyor. Evlilikleri ya köy içinde ya da çevre köylerden oluyor. Yetmiş yaşındaki ihtiyarlar, onbeş yaşındaki genç kızlarla evlenebiliyorlar. Gerçekten de insan bu genç kızlara üzülüyor.

dağlara taşıdı.

Biliyor musun Sertaç heval, senin kardeşin ve yoldaşın olduğum için kendimle ne kadar gurur duyuyorum. Hiç kimsede görmediğim sevgiyi sende gördüm. Hiç kimsenin vermediği değeri sen bana verdin. İnsanlara saygıyı, ülkemi, halkımı sevmeyi sen bana öğrettin. Partinin ismini ilkin senden duydum. Ve bana yaşamı az da olsa sen tanıttın. Hep seninle ve Cevahir hevalle bir gün dağlarımızda buluşacağımızı düşünüyordum. Ben sizlerle dağların doruklarında bir araya gelmeyi düşlerken sizlerin şehit düştüğünü öğrendim. Ne kadar da zordu. Ama artık alıştım. Sana ve Cevahir hevale layık olmam gerektiğini, bunun da ağlayarak, sızlayarak, üzülerek değil, sizin gibi savaşarak mümkün olabileceğini anladım.

Biliyor musun Sertaç heval, kardeşimiz Ercan da şehit düştü. O da gencecik bedeniyle savaşarak sizleri takip etti. Ve sizlere layık bir heval olmasını bildi. O da senin gibi kanıyla ülkemizi suladı. Şimdi kuşlar sana haber vermişlerdir. Çünkü şehit düştüğün gün onlarla konuştum. Her gün sizlere haber getireceklerdi. Ne kadar çok severdin kuşları, her sabah erkenden uyanır onlara ekmek verirdin. Onlar da seni çok severlerdi. Hep senin odanın önünde sabah erkenden öterlerdi. Bir süre önce eve bir mektup yazdım. Düşünüyorum da, onların yardıma, desteğe, morale ihtiyaçları var. Bu mektupla belki de biraz moralleri, kendilerine güvenleri yerine gelir.

Evet Sertaç heval! Bazen rüyalarıma giriyorsunuz. Rüyalarımda bile bana destek ve yardım sunuyorsunuz. O gün uyandığımda dünyanın en mutlu insanı oluyorum. Hep size nasıl layık olacağımı düşünüyorum. Hep sizlerle yaşıyorum. Sizlerle yaşamak yaşamın en güzeli. Sertaç heval, anına verilecek en iyi karşılık benim açımdan 1994 yılına her yönüyle güçlü girmektir. Ve sizlerden aldığım bayrağı, yere düşürmeyerek onu göklere taşımaktır, direnişi sergileyebilmektir. Ancak bu şekilde sizlere layık olabilirim. Sizlere layık olacağıma dair söz veriyorum. Ve sözümün gereklerini de yerine getireceğim. Anın önünde saygıyla eğiliyorum!

Birkaç gün önce yine düşümdeydin. Kalktıktan sonra rüyanın etkisinde kaldım. Rüyamı aynen aşağıda anlatıyorum: Bahçemizdeki sarı çiçeklerin arasında geziyorsun. Altın yapraklı kavak ağaçlarını suluyorsun. Rodrigo'yu, Beethoven'i çalan kuşlara yem veriyorsun. Helin'le Memo'yla oynuyorsun. Evindar'ı, Sidar'ı sayıklıyorsun ve sonra beni yanına çağırıyorsun, hemen geliyorum. Elini omuzuma attın, her zamanki gibi yumuşaktı ellerin. Titrek ve gür bir sesle, diren, diren diyorsun ve bana bir bayrak veriyorsun. Direniş bayrağıdır diyorsun, yavaş yavaş benden uzaklaşıyorsun. İhanete karşı savaş, savaş diyorsun. Peşinden koşuyorum, seninle birlikte gelmek istiyorum. Gelme diyorsun, önce savaş, intikamımızı al, direniş bayrağını daha da yükseklere taşı ve zamanı geldiğinde yanımıza gel diyorsun. Ağır ağır uzaklaşıyorsun. Sonra tekrar bir araya geliyoruz. "Ben Kürdistan'a ulaştım, sen de Kürdistan'da savaşacaksın. Her gün benimle olacaksın" diyorsun. Seni kucaklamak istiyorum. "Sen olmazsan sarı çiçeklerimiz solar, altın yapraklı kavak ağaçlarımız kararır. Rodrigo'yu Beethoven'i çalan kuşlar, penceremize konmaz, kaçar. Memo ve Helin kimseyle konuşmaz. Evindar, Sidar artık gelmezler. Umutsuz olma, umutla yaşa, o zaman sarı çiçeklerimiz solmaz. Daha da güzelleşecekler. Bundan sonra altın yapraklı kavak ağaçlarımız kararmazlar. Daha da hızlı büyüyecekler. Rodrigo'yu, Beethoven'i penceremizde çalan kuşlar, her gün benden size haber getirecekler. Helin, Memo herkesle gülüp oynayacaklar. Bizimle başları dik olacak. Evindar, Sidar gelecekler, Kürdistanımız diyecekler" diyorsun ve sonra kayboluyorsun. Sadece üzerinde yürüdüğün yol görünüyor. Yol umut dolu, yol aydınlık, yol direngen ve yol intikam hırsıyla uzanmış, sonu görünmüyordu. Ve ben, bana verdiğin direniş bayrağını kucağıma alarak umutlu, aydınlık, inatçı, direngen yolda, yavaş yavaş arkandan geldim Sertaç heval!

1 Mart 1994

Artık yavaş yavaş bahara giriyoruz. Zaten bulunduğumuz yerlerde bu kış hiç kar yağmadı. Girdiğimiz köylerin insanları bu yıl çok şanslı olduğumuzu söylediler. Birçok yerde yeşillikler, rengarenk çiçekler açmaya, bahar yağmurları yağmaya başladı. Yağmurdan hemen sonra gökkuşağı çıkıyor. Gökyüzünde sarı, kırmızı, yeşil, mor, pembe renkler insanı alıp başka dünyalara götürüyor. Bahar hazırlıkları bütün canlılığıyla sürüyor. Aldığımız istihbaratlara göre, düşman özellikle Bembo ve Basya vadisindeki köylere silah almaları için oldukça yöneliyor. Hatta birkaç köy silah almışlar. Düşman da alanda hazırlıklarını yoğunlaştırıyor. Bahar atılımımızı boşa çıkarmak için büyük operasyon hazırlıklarını yapıyormuş. Bizim de keşif çalışmalarımız sürüyor. Ben, keşif çalışmalarına hiç katılmıyorum. Bu durum beni oldukça sıkıyor. Arkadaşlara bu tür çalışmalara katılmak istediğimi belirtmeme rağmen, onlar başka arkadaşları yolluyorlar. Beni de köylere yolluyorlar. Köylere girmek oldukça güzel ama, ben keşif ve diğer çalışmalara katılmak istiyorum.

Bugün sınır köylerindeki bazı izlenimlerimi anlatmaya çalışacağım. Sınır üstündeki köylerin hemen hepsinde aynı şeyler göze çarpıyor, yaşamları birbirine oldukça benziyor. Çok ilginç bir yaşamları, ilişki biçimleri, kişilikleri var. Bu köylerin birçoğu bize karşı silah almışlar. Alana ilk girdiğimizde bizi de oldukça zorladılar, silah bırakmamakta direndiler. Ama hemen hepsinden silahları ya zorla aldık, ya da zorla bıraktırdık. Yine bu sonlarda öğrendiğimiz kadarıyla birkaç köy tekrar silah almış. Düşman dayatması deniliyorsa da ben buna inanmıyorum. Kendileri silah almak istiyor. Bu silahları bize karşı kullanmak için değil, para almak için alıyorlar. Varını yoğunu, bütün umutlarını düşmanın maaşına bağlamışlar. Bu köylerin çok ilginç, çok ilkel ve geri bir yaşamları var. Birçoğunun ikiden fazla evliliği var, bazılarının dörde beşe kadar çıkıyor. Evlilikleri ya köy içinde ya da çevre köylerden oluyor. Yetmiş yaşındaki ihtiyarlar, onbeş yaşındaki genç kızlarla evlenebiliyorlar. Gerçekten de insan bu genç kızlara üzülüyor. Bu genç kızların yetmiş yaşındaki, bu ölü insanlarla zorla evlendirilmesi kader mi? Asla kader değil. Özellikle bu genç bayanlar köylere girdiğimizde ve bayan arkadaşlarımızı görünce birdenbire canlanıyorlar, gerilla olmak istiyorlar. Bizlerle birlikte gelmek istediklerini söylüyorlar. Her evde en az on çocuk var. Hepsi de karış farkıyla birbirinden büyük. Bütün aile, bir, en fazla iki odalı bir evde yaşamlarını sürdürüyorlar.

Evdeki gürültü ve karmaşa insanın beynini alt üst ediyor. Evlere girdiğimizde çocuklar evden ya ayrılıyor, ya da diğer odaya geçiyorlar. Sosyal yaşamları oldukça zayıf. Zorunlu olmadıkça köylüler arasında sıkı ilişki gelişmiyor. Köyün hemen hepsi bir aşiret. Bu tür köylerde köyün bir büyüğü olur ve köyde onun sözü geçer. O ne derse, köylüler kabul ederler. Köydeki kadınların hiçbir değeri yok, hiçbirisi erkeğin önünde konuşamıyor. Bu köylerin mücadeleye destekleri oldukça zayıf. Her şeyi parayla yapmak istiyorlar. Bugün eğer biz bunlara maaş bağlasak hepsi düşman önünde kurt gibi savaşırlar.

1984'ten bu yana arkadaşlar bu köylerin hepsine girip çıkmışlar, yine KDP peşmergeleri sürekli bunların içindeler. Onun için gerillaya karşı hiçbir eylemleri yok. Gerilla yaşamını da, gerillayı da, normal kendilerinin yaşamı gibi görüyorlar. Alanda kim otoriteyse bunlar da onların yanında yer alıyorlar. 1992 yılına kadar birçoğu bize karşı savaş içindeydi. Güney Savaşı'ndan sonra otorite olmaya başlayınca, ağırlığımız alanda görülünce, hemen bize yanaştılar. Aslında düşmandan silah almak istiyorlar ama, otorite olduğumuzu bildikleri için bizden habersiz silah almak istemiyorlar. Bizden izin alarak silah almak istiyorlar.

İlginç bir özellikleri daha var. Manevra kabiliyetleri oldukça güçlü. Bunlardaki manevra kabiliyeti kendisine siyasetçiyim diyenlere papucu ters giydirir. Bizimle, KDP'yle ve TC'yle bir arada geçiniyorlar. Herbirisine karşı bir hat tutturuyorlar. Yerine ve zamanına göre herkese gereken yardımı yaparak veya tavır alarak kendilerini yaşatmaya çalışıyorlar. Öylesine bir manevraya sahipler ki, üç güçle de güllük gülistanlık geçiniyorlar. Bu manevra bir gün onların başına kötü patlayacak ve çok kötü bir tokat yiyecekler. Acayip köylü kurnazı bunlar. Kendi çıkarları için başvurmayacakları yol-yöntem yok gibi. Kendi çıkarlarını düşündükleri kadar, devrim için de biraz düşünseler devrime önemli katkıları olur. Yine bunlar komuta kademesine müthiş yağcılık yaparlar. Köye giren her grubumuzun komutanını ya tanırlar ya da tanımak isterler. Onun kalbini, gönlünü hoş tutarak, kendilerini yaşatmak isterler. Hemen hemen alandaki bütün komuta kademesinin isimlerini ezberlemişler. Köye girdiğimizde "ben bu komutanı tanıyorum, bizim köye geldi, bizim evde yemek yedi, ne kadar güçlü birisi" vb. diyerek, kendilerini komutanlara sevdirmek için, her türlü davranışı sergilerler. Böylece bazı istemlerini de gerçekleştirme imkanını kendilerine göre yakalamış oluyorlar.

Son dönemlerde girdiğimiz köylerin çoğu düşmanın kendilerine baskı yaptığını ve silah almalarını dayattıklarını

Yol umut dolu, yol aydınlık, yol direngen ve yol intikam hırsıyla uzanmış, sonu görünmüyordu. Ve ben, bana verdiğin direniş bayrağını kucağıma alarak umutlu, aydınlık, inatçı, direngen yolda, yavaş yavaş arkandan geldim Sertaç heval!

söylüyor, partinin bir çözüm bulmasını istiyorlar. Evet düşman herhalde silah bıraktıkları için onları kutlayacak değil, elbette baskı yapıp tekrar silah almalarını sağlamak için korkutacaktır. Bunlar alanda düşmanın gözü kulağıdırlar. Bu köylüler olmadan düşman ne operasyona çıkabilir, ne de kendisini koruyabilir. Bizden çözüm istiyorlar. Alanda güçlendiğimizi biliyorlar. Onun için bizden izinsiz silah almak istemiyor, silah almak için bizden onay istiyorlar. Halbuki düşmana karşı ciddi bir şekilde dursalar, düşman da onlara silah vermeyecek. Çünkü düşman, onların saflarımıza kaymasını istemiyor. Onun için hepsine çok fazla baskı yapamaz. Eğer baskı yaparsa birçoğu saflarımıza gelir ki, bu da düşmanın kendi kendini tasfiye etmesidir. Çeteciliğin başlamasıyla birlikte bu köylüler de geçimlerini çetecilikten sağlamaya başladılar. Çeteciliği bıraktılar mı ekecekler, biçecekler, hayvan besleyecekler ve bu da onların rahatını bozacak. Bir memur gibi maaş almak daha rahat. Hele hele bizden de onay alırlarsa yaşamlarına diyecek yok. Köylülerin hepsi açıktan açığa bizi uzlaşmaya davet ediyorlar. Begalte, Bafkan, Gulka, Herki, Bedaw hepsi uzlaşmak istiyorlar. "Bırakın silah alalım, bize verilen paraların bir kısmını size verelim. Operasyonlara çıktığımızda da önceden size haber vereceğiz, size karşı da zaten silah kullanmayacağız" diyorlar. Gerçekten de bu insanlar kadar kurnaz kimse görmedim. Gözleri sürekli hainlikte. Neden beraber düşmana karşı savaşalım, vatanımızı kurtaralım demiyorlar. Demezler, çünkü biz para vermiyoruz. Ayrıca, bu silah bırakan köylülerin hepsi bize minnet duyuyorlar. "En büyük Kürt biziz. Biz partiliyiz, biz Kürdistan için silah bıraktık." Sanki silahı hayırları için bırakmışlar. Bizim güçlü olduğumuzu görmeseydiler, biz zorlamasaydık hayatta silah bırakmazlardı. Bir gün Kürdistan kurulduğunda "biz olmasaydık, biz arkadaşlara böyle destek vermeseydik Kürdistan kurulmazdı" diyecekler. Gerçekten bunları her zaman denetim altında tutmak ve fırsat vermemek gerekiyor. Devrim için bunlar çok tehlikelidirler.

Bana göre sınırdakileri devrimden sonra dağıtmak gerekiyor. Çünkü yurtseverlik, insanlık, Kürtlük diye bir şey kalmamış. Devrimden sonra bunlar yine buralarda kalırlarsa tehlike oluştururlar. Bu alan tarım ve hayvancılık için oldukça elverişli bir yer. Ekonominin güçlendirilmesi için bu sınır şeridinden yararlanmak gerekiyor. Bu köylüleri Kürdistan'ın değişik yerlerine dağıtmadan alandan yararlanmak oldukça zor. Ayrıca bunların yurtsever halkımız içinde eritilmesi gerekiyor. Bunun için de bunları dağıtmak şart. Böylece hem tehlikeyi önlemiş, hem de bunları kazanmış oluruz.

Sürecek

PKK'lileşmek mutluluktur...

Baştarafı 11. sayfada

me öyle kalem alıp plan çizmedim. Nereye gittiysem baktım, anladım ve söyle olmalı dedim, öyle de oldu. İlk günde de böyledir, şimdi de böyledir. İlk toplantımı yaptığımda da böyle iddialı ve başarılıydım. Son toplantımı yaparken de böyle iddialı ve başarılıyım. Çünkü sözüm sözdür ve adımım da ona göredir. Hiçbir zaman düşman bana ulaşamadı, önümü de kesemedi. Ortadayım, karşınızdayım. En zor süreçlerde de en güçlü adımları atabildim. Bunu biraz kendinize mal etmeyi bilmelisiniz. Aksi halde bu partiye, hele onun önderliksel gelişimine bağlılık olmaz.

Önderlik kurumu, parti içinde, ulus içinde yükseliyor.

İnsanlık içinde de sesi dinleniliyor.

Neden siz bunu gerçek savaşan militanlar olarak kendi kişiliğinizde amansız yürütmeyeceksiniz? Varlık nedeniniz önderlik gerçeğini yürütmektir. Başka türlü militanlık, örgüt üyeliği olmaz. O halde partimiz bu dönemsel anmadeğerlendirme yıldönümünde de ideolojisine, sosyalizme bağlılığın en seçkin örneği olmaya devam ediyor. Onu başarmış, daha başarılısını da güçlü karar ve eylemleriyle yürütüyor. Ulusal kurtuluşunu önemli oranda başarmış, daha fazlasını yüksek çözümleme ve kararlaştırma gücü ve savaşımıyla zafere doğru götürüyor. Kendi içindeki insanı çözerek, onu nasıl yaşaması gerektiğine en yakın bir duruma getirmiş; dahası **"Nasıl Yaşamalı?"** sorusuna en çarpıcı cevabı günlük başarılar temelinde vermiş bulunuyor. Herkese düşen görev düşüncede netliğe ulaşmak, kararda keskinliğe, arzuda, istemde, tutkuda, aşkta, kopmaz denilen her türlü düşman engelini kopartmaya kadar savaş iradesini keskinleştirmektir.Bunun için gerekli çabayı, onun ustaca ifadesini sergileyebilmektir.

Keskinliğe ulaşmanın günlerindeyiz.

Bütün yılların acısını, öfkesini intikamla yerine getirme imkanına sahibiz. Yine en az onun kadar yılların özlemini, tutkusunu yaşama kavuşturacak günlerdeyiz. Bu temelde PKK'lileşmek mutluluktur. Onun bayramını her gün yaşıyoruz. Başka türlü PKK'lileşmenin olamayacağını da görüyoruz.

PKK'lileşmenin ilk yola çıkanları, birkaç kelimelik donanımda olmalarına rağmen oldukça görkemliydiler, şimdi bütün ulus görkemlileşiyor. Bundan daha büyük mutluluk olur mu?

Ama görevler bitmedi. Tam tersine yeni başlıyor. Biz bundan sonra nasıl yaşamak kadar, onun nasıl savaşla elde edilmesini de göreceğiz. Şimdiye kadarki bir hazırlık, bir çıraklık dönemiydi. Asıl ustalık dönemimiz bundan sonradır. Önümüzdeki savaş yılında gerçek savaş ustaları, gerilla komutan ve savaşçıları olarak savaşı yaşayacağız ve başarıyı göstereceğiz.

Kendi topraklarımızdan insanlığa selama duruyoruz

Siyasal-diplomatik sahanın ustaları olarak da savaşacağız. Halkımızın ulusal iradesini, ulusal kongresini inşa ederek, ilerici, haktan-adaletten yana olmakta kararlı, insanlıkla olan bağımızı yıkılmaz bir güçle ve mükemmel kuracağız. Bu arada komşu halklarla, Ortadoğu'nun temel halkları olan Türk, Fars, Arap halklarıyla, özellikle katliamlarla yok olmanın eşiğine kadar getirilmiş kültürleri büyük halklarla, küçük Asya'nın, Balkanlar'ın, Kafkaslar'ın halklarıyla birlik olup, onları yeniden dirilterek, bir kültür temelinde çiçeklenmelerini sağlayarak, tıpkı bizim halkımız gibi yeniden filizlenmelerini de sağlayacağız. Bunun önü ardına kadar açılmıştır. Onlar da bu özgürlük ortamında nefes alıp vererek gelişmeyi görecekler. Bu da bizim kendi topraklarımızda insanlığa nasıl selama durduğumuzun ifadesidir. Kürdistan'ı, isteyen kendi ülkesi sayabilir: Asurisi de, Ermenisi de, Çerkezi de. Kim ne kadar "ülkem" diyebiliyorsa o kadar onun ülkesi olsun. Bu ülkede sadece insan gibi yaşamak iddiasındaysalar öyle yaşasınlar. Aksi halde sahibi olmasını da biliyoruz.

İşte duygularımızın, düşüncelerimizin yüceliği böyledir. Partileşme bizde salt bir örgütlenme gerçeği değil, yaşamın her yönüyle diriltildiği bir gelişme ocağıdır. Böyle yaklaştık ve bunun doğru olduğu partileşen halkın ifadesinde kendini gösteriyor. Partinin sadece özgürleşen halk olduğu ve dolayısıyla doğru parti anlayışının seçkin bir örneğinin böylece gerçekleştiği bugünlerde daha iyi anlaşılıyor. Halklar üzerinde despotlaşan devlet olmak veya fanatik bir mezhep örgütü gibi durmak PKK'de olmaz. PKK'de bir halkın özgürleşmesi kadar partileşme, parti içinde de bu temelde halklaşıldığı kadar partileşme, partileşildiği kadar halklaşma, özgür halklaşma olur; burada partiye dayanarak bürokratik aygıt olmak, despotik bir devlet olmak yoktur. Hepsi halk içindir. Halk için gereksizse parti olmasın, devlet de olmasın. Gerekliyse bunlar olsun. Bunu da belirleyecek olan sadece ve sadece bir halkın düşünen, sonuna kadar düşünmesini, duymasını bilen insanlarıdır, bu halkın kendisidir. Biz partileşmeyi böyle anladık ve bu da tıkanmış bütün partiler için, özellikle sosyalist partiler için yüksek bir çözüm oluyor. Halkımızın kazanması bu anlamda sosyalizmin de kazanması oluyor.

Bu dünyayı tehdit eden bir kapitalist-emperyalist sistem var. Doğayı yaşanmaz duruma getiriyor. Nüfus sorunlarını içinden çıkılmaz hale getiriyor. İş kavgaları, yaşamı en insanlık dışı durumlara kadar getiriyor. Buna karşı bir insanlık ideali gerekiyor. Bu da PKK'de sonuna kadar ifadesini buluyor. Bu temelde partileşmemizden gurur duyuyoruz.

Hepinizden PKK'nin doğru temelleri üzerinde dönüşüm bekliyoruz.

Şimdiye kadar eksik kalan ne varsa bundan sonra tamamlanmasını, başarının önünde engel teşkil eden ne varsa, artık bundan sonra yüklenerek aşılmasını istiyoruz. Bugüne verilecek en anlamlı söz budur ve bu sözü veriyoruz.

Sonuna kadar iddianızı, cesaretinizi, yine sonuna kadar sorumlulukla, tedbirlilikle korumanızı, başarmanızı diliyor, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

– Yaşasın PKK!
– Yaşasın ulusal kurtuluş ve özgürlük savaşımı!
– Kahrolsun kirli özel savaş ve onun her türlü yardakçıları!

27 Kasım 1995

Tarihten günümüze yeni...

Baştarafı 22. sayfada

nı özenle yetirmeye çalışacaktır. Baskısız, sınıfsız, imtiyazsız toplumu ve "**yeni insan**"ı New Lanark'da yaratma kararlılığı sergileyecektir. Ancak bütün bunlara rağmen onları özgürleştiremeyecek, kendi ayakları üzerinde durmalarını sağlayamayacak, kişiliklerini bulmalarını olanaklı kılmayacaktır. Kendi deyimiyle *"Bu insanlar onun insafına kalmış köleler"*di. **Owen**'ın insafının bittiği yerde işçilerin "**yeni insan**" olabilme ve New Lanark'ın yeni düzen ya da sosyalist topluluk olması olayı bitecektir. Veya ekonomik bir iflas durumunda tuzbuz olacak kadar pamuk ipliğine bağlı, çok zayıf temelsiz bir ütopyanın başarısız bir denemesi olacaktır. Dolayısıyla "**Yeni toplum**", özgürleşmiş insan topluluğu ve "**yeni insan**"ın yaratılması gerçekleşemeyecektir. Nitekim sonuçta **Robert Owen** sınıfına ihanet ettiği içn burjuvazi tarafından tecrit edilecek, kapitalist rekabet karşısında iflas edip ütopyası paramparça edilecektir. Fakat dönüştürülmemiş, "**yeni insan**" olarak biçimlendirilmemiş kadın ve erkek işçileri ile onların çocukları **Owen**'ın ardından sadece saygı ve hüzün dolu gözyaşı dökeceklerdir. New Lanark'ı yaşatmak için hiçbir şey yapamayacaklardır. **Engels, Owen** için *"Bu adamın kişiliğinde yücelik derecesine varan çocuksu bir yan ile insanları yönetme konusunda pek az kimsede bulunan bir yetenek yan yana bulunuyordu"* diyecektir. Evet, Robert Owen gerçekten de asil yürekli, soylu ve çok değerli bir çabanın sahibi olacaktır. Ama bu rüyayı kalıcı kılabilmesi mümkün olmayacaktır.

Görüldüğü gibi, insanlık büyük bir zengin deneyime, birikime, fedakar bir çabaya, ateşli ve dizginlenemez bir arzuya sahiptir. Buna rağmen ne Altın Çağ düşünü gerçekleştirebilmiştir, ne de düş olmaktan çıkartabilecek tarihsel ekonomik, sosyal, kültürel gerçekliğe bilimsel bir eleştiri ve yadsımayla yaklaşıp geleceği bu temelde bitimleyip gerekli, zorunlu ve doğru adımları atabilmiştir.

XIX yüzyıl ortalarına varıncaya değin insanlığın devrimi "**yeni insan**" ve "**yeni toplum**" yaratma çabası kabaca böyle seyretmiştir.

Sürecek

Devrimci yaşam disiplinli...

Baştarafı 28. sayfada

gerekeni vurmamakta, kazanılacak olanı kaybettirmekte, fethedilmesi gerekeni düşmana kaptırmaktadır. Kitleyi örgütlemeye giderken dağıtan, düşmanı küçümseyen, taktiği ciddiye almayan, yakalandığında direnç ve metanet göstermeyen, başarma azmi olmayan özellikler bunun ürünüdür.

Başından beri özgürleşme ve iradesini halka açmakta zorlanmıştır. Eğitimin anlam ve önemini kavramamış, bilincine varamamıştır. Örneğin bir sorgu sürecinde, ihaneti kanıksayan anlayışlar oluşabilmiştir. Çoğu yaptığı yanlışın boyutunu anlamaktan uzaktır. En iyisini, en doğrusunu yaptığını, bunun dışında bir seçenek olmadığını düşünmektedir. Halbuki eğitim doğru içselleştirilirse, düşmanın sorgu süreçlerinde en vahşi işkencelere karşı direnerek, ser verip sır vermeyen örnek yoldaşlarımız vardır.

Neden peşinen yenilgi kabul ediliyor? Dağda, sorguda, Avrupa'da veya zindanlarda düşmanın dayatmaları karşısında neden kısa zamanda pes ediliyor? Büyük militan özelliklere ulaşıldığı için mi? Parti militan çizgisi yakalandığı için mi? Elbette hayır! Bunların hiçbirisinden sonuç çıkarılmadığı içindir. Fiziken devrimle yürüse de, ideolojik ve kültürel olarak düşmanı aşamadığı içindir. Yani, partiye gelmekle düşmandan bir uzaklaşmayı başlatmış ama tümden kurtulamamıştır. Düşman özellikleriyle savaşmakta atıl ve başarısız kalmıştır.

Özgürleştirilmiş irade sıradan yenilgileri kabullenemez. Tam tersine sıradanlaştırılmış, onursal yönü deforme edilmiş toplumsal kişilik özelliklerini deşifre ederek savaş açar ve yeni, özgür toplumsal kişilikler yaratma mücadelesi başlatır. Kendini ihanete kapattığı gibi toplumun potansiyel düşman özellikleriyle çatışır.

Kürt insanı, ülkesinde baskı altında tutulmuş, kimliği reddedilmiş, sömürgeci okullarda egemen ideoloji ve kültürle biçimlendirilmiştir. Kurtuluşu egemen ulusa benzeşmekte aramış, özenti duymuş; kendi ulusal kökeninden, halkından utanmış, hatta nefret etmiştir. "Kurtuluşu", insan yerine konmayı ve kendisini kanıtlamayı egemene daha çok yaranmakta ve kendi kökenine karşı savaşmakta aramıştır. Bu özelliklerle saflara gelmiş, ulusal kurtuluş mücadelesine belli bir katılım sağlamış ama, düşmana ilk muharebede peşinen yenilmiştir. Yeniden imkanlar yaratılıp şans tanındığında bile dürüstçe yaklaşmamış, saflarda düşmanla devrim arasında kararsızlığı yaşanmıştır. Devrimci yan ağır basınca saflarda kalmış, düşman etkisini gösterince tereddüt etmeden kapağı atmıştır. Biçimi ne olursa olsun birçok itirafçı, ajan, kontra ve korucu bu temelde ortaya çıkmıştır. Zaten işbirliğini kabul ederken kendisine olan kırık-dökük saygısını da yitirmiş, her türlü kirli işe açık hale gelmiştir.

Parti Önderliği'nin açığa çıkarıp çözümlemesini yaptığı bu düşman özelliklerden kurtulmanın yolu; partinin devrimci eğitimini içselleştirmek, kavrayışı yükseltmek ve potansiyel düşman özellikleriyle çatıştırmaktır. Böylece yurtsever-sosyalist kişiliğin hakim olması sağlanacaktır.

Parti Önderliği yaptığı tarihi çözümlemelerle Kürdistan devrimini yapacak militan kişiliği açığa çıkarmıştır. Şehitlerin kararlılığında billurlaşan bu ölçü, her şart altında esas alınmalıdır.

Her yurtsever, parti ve mücadele doğrularına bu ölçülerle yaklaşmalı; düşünsel ve pratik alanda ortamı bulandıran, ilkeleri saptıran, ilişkileri rencide eden, resmiyet ve ciddiyete gelmeyen, kendini mücadelenin ihtiyaçlarına göre yetiştirmeyen, gerilikleriyle barışı yaşayan ve düşmanda ısrar edenlerle mücadele etmeli, partinin sosyalist ahlakına ulaşmayı birincil hedefi olarak görmelidir.

Düşmanın toplumsal benliğimizde yarattığı, günümüzde bir ucu kaçkınlık, diğer ucu itirafçılık, kontralık ve koruculukta ifade bulan anlayışları yok etmek; bunların kalıntılarından kişiliğimizi temizlemek, partileşmede atılması gereken en önemli adımdır. Bu hastalıklar atılmadıkça özel savaş rejimine vuruşlar etkisiz, tavırlar kararsız olacaktır. Kararsızlık, özel savaşın en çok yararlandığı eksikliktir.

Parti ölçüleri dışında ölçüleri esas alan komplocu, provokatif, kendini dayatan, ortamı bulandıran, hizip başı gibi hareket eden; yapıyı kendisiyle uğraştıran, çevre ilişkilerini derebeyi gibi kullanan, talimat ve işleyişe gelmeyen özelliklerle, parti silahını doğru tarzda kullanarak savaşalım. Tasfiyecilik ve uzlaşmacılığa aman vermeyelim. Mücadelenin en hassas döneminde parti içi mücadele ve eğitimi yoğunlaştıralım. Kazanılmak, emeğe değer vermek bundan geçiyor.

Kaçkınlık ne türden ve hangi renkte gelişiyorsa gelişsin, hangi gerekçelerin ardına gizlenip kendini kamufle etmek istiyorsa istesin; devrimden uzaklaşan birey düşmanla yakınlaşır. Her türlü kaçkınlığı mahkum edelim. Deneylerden sonuçlar çıkaralım. Özgürlük yürüyüşümüzü daha yüksek bir tempo ve kararlılıkla sürdürelim. Bünyemizde boyveren zaaflarla savaşalım. İhanete açık özelliklerimizi iz kalmamacasına kazıyıp atalım. Militan öncü kararlılığıyla, partinin yarattığı yeni insanın kişilik ölçülerine ulaşalım. Her türlü kaçkınlığa karşı amansızca savaşalım.

V.i.S.d.P.

Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:

Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası

Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

PKK'lileşmek mutluluktur

"Burası güzel olanın, yiğit olanın, zafer tarzında yürüyenin yeridir. Utanmazlar, başarısızlar, yiğit olmayanlar gelemezler"

Partimizin resmen kuruluşunun 17. yıldönümünü güzel, anlamlı bir günde ve büyük gelişmeler temelinde kutluyoruz. Ne mutlu ki, tarihi özgür çabalarımızla yaratmanın fırsatını yakaladık. Bu yıldönümünde tarihi, en değerli imkan ve fırsatlar temelinde kapsamlı ve umudu kadar gün be gün gerçekleşen başarılarla kendimiz için yapıyoruz.

Geçen PKK yılları büyük yıllardır.

PKK'nin kuruluşu halkımızın tarihinde, hatta insanlığın tarihinde son yılların en dikkate değer ulusal ve uluslararası gelişmesidir.

Tarih kolay yapılmaz.

Hele halkımızın tarihi gibi, tarih olmaktan başka her şeye benzeyen, lanetli, utanılası bir tarihin en kötüsünü yaşayan bir halk olarak bugünün anlamı üzerinde büyük durmak, büyük düşünmek ve büyük anlamak gerekiyor.

Biz bu işe bir insanlık şerefi adına başladık. Kızılca kıyamet, işkence, kan, sabır ve inat sadece ve sadece insan olmakta ısrar etmek içindir. Ben kendimi ve bu partiyi iyi tanıyorum. Buna bağlı olarak bu büyük direniş yıllarını tanımlayabilirim. Başka türlü de halkı ve siz militanları tanımlamak, eğer insan olarak değerlendirileceksek, bunun başka yolu olduğunu söylemek mümkün değildir.

İnsan olmakta ısrarlı olacaksınız.

İnsan olmanın temel değerlerine ters düştükten, gereklerini karşılamaktan uzak olduktan sonra geçen her an, sadece daha lanetli olmaya yüz tutmaktır. Biz buna bin kez öfke duyduk, lanet getirdik ve kazanmak için ne gerekiyorsa onu yaptık. Bütün halkımız ve sizler bunu mutlaka ama mutlaka doğru anlayacaksınız. Anlamadan bu iş olmaz. Anlayıp da gereklerini yerine getirmeden insan olmak hiç olmaz. PKK'de yaşamı ve onun dile getirilişini anlamak zorundasınız. Savaşın en büyüğü anlamaktır.

Yaşayacaksak savaşarak yaşamalıyız

PKK'nin yıldönümleri çok köklü dönüşüm ve büyük partileşme günleridir.

Kürdistan halkına, bütün tarih ve günün gerçekliğine hemen her gün parti öncülüğüne de büyük eleştiriler getirdim.

Yaşam böyle olmamalı.

Bu yaşamda büyük hatalar, büyük yanlışlıklar var. Çok utanılası bir durumu insan olarak kabul etmek lanetli bir durumdur, kötülük ve çirkinliktir. Güzel ve iyi olmayan her şeydir. Kendimi tanıdığımdan beri bunun utancı, kızgınlığı, acısı, zorlukları içinde güne başladım.

Yoğunlaştım ve kendime şunu kabul ettirdim: Yaşayacaksam savaşarak yaşamalıyım.

Bugünlere nasıl gelindiğini anlamıyorsunuz. Bu günler ve yıllar sizlere çok sıradan günler ve yıllar gibi geliyor. Bu yaklaşımda olanlar bilmelidirler ki, yaşayamayacaklar. Hiçbir gerekçeye sığınmadan yeniden partileşmelisiniz. Eğer insan olmakta, ulus olmakta, özgür olmakta kararlılık ve ısrar varsa, kendinizi yeniden kararlaştırmayı bilmelisiniz.

Partinin yıldönüm günleri bu anlamda bir de kararlaştırma günleridir. Partiyi tanımak kadar partileşmek ve doğru temelde kendini kararlaştırmak önemlidir. Buna şiddetle, içtiğiniz sudan, soluduğunuz havadan daha çok ihtiyacınız var.

Böyle günler aynı zamanda şanlı, aydınlığa, sıcaklığa, güneş sıcaklığı kadar onura yakın günlerdir. Çünkü aydınlık olmadan, onur olmadan yaşam olmaz, dolayısıyla partimizin böyle anlamlı günleri onurlu, şanlı yaşam günleri oluyor. Partili olmakta ısrarlı olanlar bu muazzam partileşme yıllarını, özellikle yıldönümlerini, iyi bir içe sindirmeleri gerekiyor.

Başka hiçbir sermayeniz yoktur, zaten en değerli sermaye de parti sermayesidir.

Son yıllarda büyük çözümlemeler geliştirme zorunluluğu duyduk. Bütün bu çözümlemeler tıkanmış, kendisi olmaktan çıkmış, yanlışa, sandığı gibi boş sözlerle, bıkmış, yıpranmış bir halde değil, her gününü büyük bir savaş günü olarak ele alarak yaşadık. Parti davasına kolay ve sıradan yaklaşım olmaz. Çok büyük çabalar harcanmadan partileşme olmaz.

Söylenen söz büyük, yapılan iş büyük oldu

Partileşme gerçeğimizde sizlerden kaynaklanan büyük yetmezlikler sergilediniz. Sandınız ki, düzenden gelen, alışılagelen yaşam avantajdır. "Vazgeçersek kaybederiz" dediniz. Görüyorsunuz ki, asıl kaybetme, bu alışılagelen yaşamda duk ve hâlâ sormaya da devam ediyoruz. Bunlar sıradan sorular değil, tarihsel, en hayati yaşam sorularıdır. Bunların cevabı olmazsa yaşam, hele özgürlük hiç mi hiç olmaz.

Sormaya devam ediyoruz.

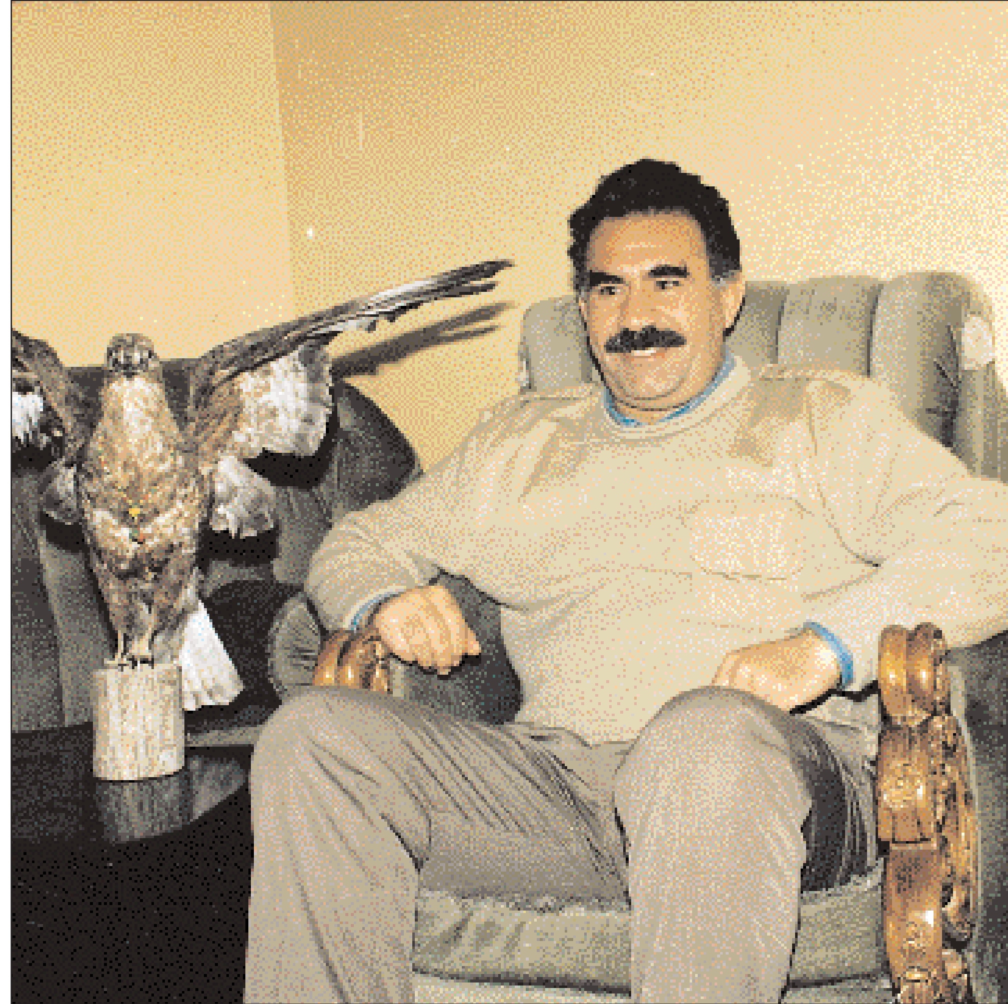
Böyle günlerde sadece karşımızdaki düşmana değil, içimizdeki geriliğe, yetmezliğe de karşı bir intikam yeminiyle tavır koyuyorum. Bütün bu geriliklerinizi affetmeyeceğim, boyun eğmeyeceğim, uzlaşmayacağım. Çıldırsanız da, cayır cayır yansanız da istediğiniz gibi olmayacağım. Aldatamam, aldatılamam. Ağlıyormuşsun, yorulmuşsun, tıkanmışsın, kendini çaresiz bırakmışsın, benden göreceğin tek karşılık neden ölmedin, neden bu utanmazlığı hâlâ sürdürüyorsun olacaktır. Başka hiçbir şey benden beklemeyin. Ama güzelsen, yiğitsen, sağlamsan hoşgeldin derim. Bunun dışındaki her parti ortamına gelişe "kahrolsun" derim. Git başka yerde kendini sat, başka kapı ara. Burası güzel olanın, yiğit olanın, zafer tarzında yürüyenin yeridir. Utanmazlar, başarısızlar, yiğit olmayanlar gelemezler. İşte bir PKK militanının tanımı budur. Bunu her zamankinden daha fazla anlayarak partili oluyorsunuz. Bu değerlendirmelerim aynı zamanda halkımız için de geçerlidir. Beni, bu partiyi kabul eden Kürdistan halkı, güzel olmayı da bilmelidir. Yine halkımız korkunç çirkinliklerden sıyrılmayı bilirse PKK halkıdır. Sonuna kadar savaşırsa ve halk savaşımının gereklerini yerine getirirse kabulümüz olan bir halktır. İnsanlık da bizi böyle tanısın.

PKK içinde hiç kimse yanlış hesapla, "boyun eğdiririz, kullanırız, kendimizi yaşatırız" diyemez, bunlar boş hesaplardır.

Dostlar, PKK'de insanlık, güzellik, yiğitlik, hak, adalet bulabilirler. Ama asla boyuneğme, teslimiyete getirme, entrikalarla, ucuz uzlaşma yöntemleriyle elde etme, zorbalıkla da caydırmayı bulamazlar, uygulayamazlar. Bunu dost-düşman, bütün insanlık böyle bilmelidir.

Düşman bir kirli savaştır dayatmış götürmek istiyor. TC biçiminde bugün karşımızda lanetli, barbar bir gerçek durmaktadır. Egemen sömürücü sınıf gerçeği, çağımızın insanlık gerçeğiyle, hatta onun savaş gerçeğiyle bağdaşmayan her türlü yöntemi ulusumuza karşı fütursuzca denemektedir. Gerektiğinde Türkiye'yi de satarak, sözümona "bir çakıl taşımı vermem" diyen ama, bütün Türkiye'yi dünyaya peşkeş çekip satarak bizimle hesaplaşmayı, kirli savaşı en ilkel yaratıklara özgü bir biçimde, inatla sürdürmek istiyor. TC bir türlü insanlık yoluna gelmiyor, hatta savaş kurallarının gereklerine göre gerçeği, ulusumuzu tanımak istemiyor. Ortaçağlara özgü, hatta ilkel barbarlık dönemine özgü yöntemlerde ısrar ediyor. Sadece "hata yapıyor, şovenisttir" demekle de yetinemeyiz. Adeta çıldırmıştır. Bu aynı zamanda bin yılların lanetli bir tarihinin karşımızda açığa çıkmasıdır. Sömürgeci Türkiye Cumhuriyeti'nin tarih içinde bir cellatlık rolü vardır; bu tarihte halklar katledilmiş, kültürler, güzellik, üretim, siyaset ve din katledilmiştir. Bu kirli savaşçılar için bütün insanlık bugün "olamaz, nasıl böyle bir savaşta ısrar ediyorlar" diyor. Anlaşılmaz gibi görünüyor. Ama tarih eşelenirse göreceğiz ki, onun sadece bir gerçeğini ifade ediyorlar. Biz kendimiz için; "anlayamıyoruz" dedik. Çünkü TC'nin bu kirli gerçeği yüzünden anlayamıyoruz. Asıl anlamamanın, insan olmayı bilememenin, bırakın çağdaş insanlığı, ilk insanın da nasıl gelişme yoluna girdiğini bilememenin nedeni canavarca, in-

Devamı10. sayfada

"Hiçbir zaman düşman bana ulaşamadı, önümü de kesemedi. Ortadayım, karşınızdayım. En zor süreçlerde de en güçlü adımları atabildim. Bunu biraz kendinize mal etmeyi bilmelisiniz."

düşmana hizmet eden, düşman için yaşayan lanetli ve hastalıklı kişiliği tedavi etmek için geliştirildi. Hiç kimse "biz geçmiş yaşamda sağlıklıydık" diye iddia edemez. Sağlıklı olduğunu iddia edene; "bu üzerindeki düşman etkisi nedir? Bu kadar vatandan, temel insanlık değerlerinden kaçış neyin nesi? En önemlisi de bu kadar yenilgili, her şeyi kaybetmiş kişilik neyin nesi?" diye sormak gerekiyor. İnsanca yaşamak kolay değildir. En başta da sizler "nedir bu halimiz" diye kendinize sormalısınız. İşte bunun için bu yılları müthiş geliştirmek istedik. Başka hiç kimse hiçbir gerekçeyle "ben böyle yaşadım başka türlü de yaşanabilir" diyemez. Diyenlerin gerçeğini gün be gün görüyoruz: Ulusallık adına, Kürtlük adına ne mal oldukları çok açık ortadadır.

İddialı yaşam, PKK'nin gerçekleştirdiği yaşamdır. Kazandıran yaşam da partinin yaşamıdır.

Parti için büyük mücadele vermek gerektiğine baştan beri inandık. Hem de çoğunuzun dır ve içinde de hiçbir şey yoktur. Parti içindeki yaşamın vazgeçilmez ve değerli olduğunu şimdi daha iyi anlıyorsunuz. Biz bu değerli yaşamı imkan dahiline getirmek için her şeyimizi ortaya koyduk.

Bu bir intikam çalışmasıdır, güzellik çalışmasıdır, güç çalışmasıdır, bütün dertlerden, acılardan çıkışı sağlama çalışmasıdır ve yeteneklere kavuşma çalışmasıdır. Başka türlü bir çalışma görüyor musunuz ki, ciddi bir başarısı, adı-sanı duyulmuş olsun. Herhangi bir harekette, herhangi bir partide böyle bir çalışma yoktur.

Söylenen söz büyük, yapılan iş büyük oldu.

Bizim esas olarak bu yıllara, özellikle parti adaylarına, partileşme sözünü kendilerine verenlere öfkemiz büyük oldu. Çünkü büyük değerlendirme yapamadınız ve başarı için gerekli olan yaratıcılığı gösteremediniz. Her şeyin kazanılması gereken, aksi halde her şeyin kaybedileceği yılları neden iddiasız, yeterli tempo, hız göstermeden ve çok etkileyici bir kişilik üslubuyla yakalamadınız? Bu soruları size sürekli sor-